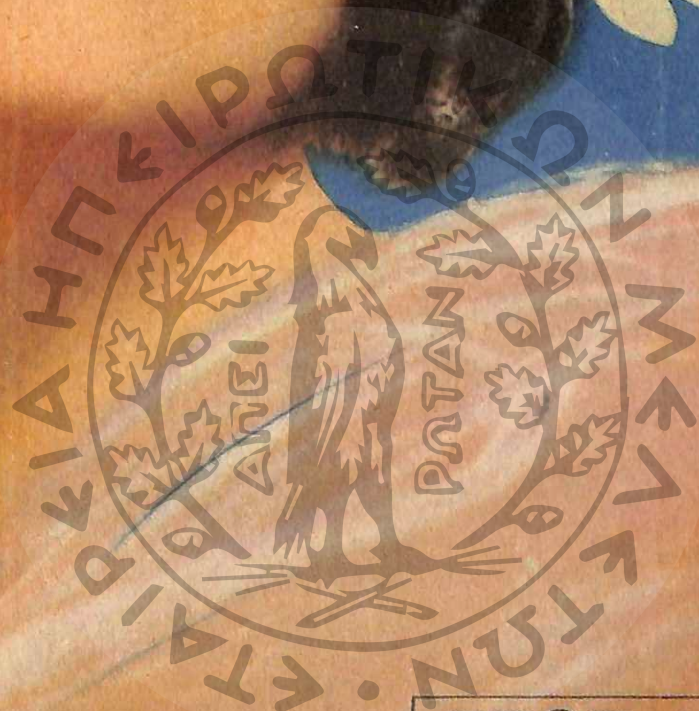

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 26

ΠΑΝΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ: ΠΡΑ-
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 1 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΕΛΟΥΣ 39 ΑΡ. ΤΗΛ. 22-607
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΔΡΣΔΚΕΙΟΥ 12

ΓΟΝΕΙΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ ΕΝΤΟΣ 3 ΜΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΜΕ ΔΙΔΑΚΤΡΑ

100 δραχ. μόνον την εβδομάδα.

Χάρis εις τὸ μοναδικὸν σύστημα τοῦ ξεύ-
 γους ORE τῶν Παρισίων θὰ μάθουν καὶ θὰ
 τελειοποιηθοῦν τὰ κορίτσια σας ἐντὸς ΜΟ-
 ΝΟΝ 3 μηνῶν καὶ μὲ εβδομαδιαίας δόσεις τὴν
 Κοπτικὴν καὶ Ραπτικὴν.

Δικαίωμα ἐγγραφῆς δραχ. 300

Δίδακτρα 12 ἐβδομάδων πληρωτέα εἰς (1200
 ἢ τέλος ἐκάστης ἐβδομάδος ἀνὰ 100 δραχ.) 1500
 ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ :

Μὲ 1500 Δραχ. θὰ γίνουν τὰ κορίτσια
 σας τέλειαι ΡΑΠΤΡΙΕΣ.

ΦΕΜΙΝΑ

Κατάστημα γυναικείων Φορεμάτων καὶ Κα-
 πέλλων ἐτοιμῶν καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

Ἱερίου Μάρκου 28 α' ἴπτασμα

ΣΗΜ. Αἱ Μαθήτριάς θὰ παρακολουθοῦν καθ' ἐκά-
 στην Μαθήματα ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Διὰ τὰς μαθητείας τῶν ἐπαρχιῶν, λειτουργεῖ οἰ-
 κοτροφεῖον ὑπὸ ἀσθηρᾶν οἰκογενειακὴν ἐπίβλεψιν
 μὲ μηνιαία τροφεία 1,000 δραχ. συμπεριλαμβανομένου
 καὶ τοῦ ἐνοικείου.

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ
 ΑΓΟΡΑΖΩ ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, Φακέλ-
 λους καὶ ταχυδρομικὰ δελτάρια

(πρὸ τοῦ 1890) μὲ γραμματόσημα ἢ ταχυδρο-
 κὰς σφραγίδας ἐπ' αὐτῶν. Φακέλλους ἐπιστο-
 λῶν ἀφιχθεισῶν ἀεροπορικῶς καὶ παντὸς εἴ-
 δους γραμματόσημα μεταχειρισμένα ἢ μὴ. Μὴ
 πωλεῖτε τὰ γραμματόσημά σας πρὶν μὲ ἐπι-
 σκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ

Κάνιγγος 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΣΗΜ.— Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφως
 δεῖον ἀπαραιτήτως νὰ ἐσωκλείουν γραμματό-
 σημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Τὴν Κυριακὴν 27ην Μαΐου

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ

ΤΗΣ ΝΑΞΙΑΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Στὴν αἴθουσα τῆς ΑἴΓΛΗΣ Ζαπφείου

Τὰ καλύττερα ΔΩΡΑ

Εἴσοδος Δραχ. 5.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΙΟΙ

(κοινῶς χταπό-
 διαθεραπεύον-
 ται ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσε-
 ως ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ΠΑΤΡ.
 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, διδάκτο-
 ρος Παρισίων, ἐδικῶς σπου-
 δάσαντος ἐπὶ θετίαν, δι' ἐξ
 ἐνέσεων μὲ τὴν νεωτά-
 την μέθοδον τῶν Γάλλων
 καθηγητῶν ΣΙΚΑΡ & ΜΠΑΝΣΟΥ)

Νίκης 54, τηλ. 20-220

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Χειρουργός—Ὀδοντίατρος

Κεραμεικοῦ—Δελφινιώγγη 19

ΑΘΗΝΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ
 ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

ΕΙΔΙΚΩΣ ΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

ΜΗΤΕΡΑ! Μείνετε Νέα

Μητέρες, οι γυιοί σας, τα κορίτσια σας, καθώς και οι σύζυγοί σας επιθυμούν να φαίνεστε νέαι. Η επιθυμία γυναικεία σήμερα ότι η επιδερμίδα ρυτιδώνεται και γηράσκει αποκλειστικώς από την βαθμιαίαν απώλειαν του Biotin. Αυτό αποτελεί ζωτικόν στοιχείον που καθιστά την επιδερμίδα διαυγή, νεανικήν και υπέροχον. Μπορείτε να επανεύρετε το ανανεωτικόν και ζωτικόν αυτό στοιχείον και να φαίνεστε νέα διά της χρήσεως της Κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ.

και αν η επιδερμίδα σας είναι μαρομμένη, όσον και αν τα στίγματα της ηλικίας είναι βαθειά, δοκιμάσατε απόψε την κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος ρόζ. Έπιτυχη αποτέλεσμα είναι ήγγυημένα διά κάθε περίπτωση, άλλως τα χρήματά σας επιστρέφονται. Γεν. Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος Πραξιτέλους 42, Αθήναι

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΜΙΑ ΑΡΤΙΣΤΙΚΗ ΚΟΜΜΩΣΙΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΩΣ ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ—ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-541 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΛΛΗΝΔΡΙΩ

ΚΑΛΤΣΕΣ
ΚΑΛΤΣΕΣ

Έχομεν την μεγαλύτεραν αποθήκην καλτσών με τιμάς έργοστασίου. Μεταξωτή από 75—80—90 και άνω. Βαμβακερή από 25—45—55 και άνω. Έξαιρετικώς δέ σάς συνιστώμεν την μεταξωτή κάλτσα ΑΛΜΑ θαύμα άντοχής με δραχ. 150.

ΑΛΜΑ
ΛΕΠΤΗ
ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΝΤΟΧΗΣ

Σε Περασόντος ΖΑΚ. ΣΟΥΣΗ
Πώλησις Λιανική & Χονδρική
Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 18

ΑΠΕΔΕΙΧΘΗ ΙΠΛΕΟΝ ΟΤΙ

Η καλύτερα πούδρα είναι η MATINEE. Αι χιλιάδες Αθηναίαι αιτίνας πουδράρονται με την θεσπεσίαν πούδρα MATINEE την δνομάζουσαν βασιλίσσαν των πουδρών και πράγματι είναι τοιαύτη, διότι υόνον η πούδρα MATINEE είναι απηλλαγμένη από επιβλαβείς ουσίας και προσφυομένη καλώς επί της επιδερμίδος, διατηρεί την ανθρότητα και την νεανικήν φρεσκάδα του προσώπου. Χάρην διαφημίσεως η τιμή της ώρίσθη της μεγάλης πούδρας MATINEE δραχ. 27, της μικρής 14. Η κρέμα MATINEE 16, η πριγκιανίνη 15. Το θαυμασίον και μεγάλης διαρκείας άρωμα MATINEE δραχ. 57 και χύμα 2 δραχ. το γραμμαρίον. Μυροπωλείον ΑΡΙΣΤΟΣ, Περικλέους 31, Αθήναι. Ζητούνται αντιπρόσωποι εις όλας τας πόλεις και κωμοπόλεις.

νικήν φρεσκάδα του προσώπου. Χάρην διαφημίσεως η τιμή της ώρίσθη της μεγάλης πούδρας MATINEE δραχ. 27, της μικρής 14. Η κρέμα MATINEE 16, η πριγκιανίνη 15. Το θαυμασίον και μεγάλης διαρκείας άρωμα MATINEE δραχ. 57 και χύμα 2 δραχ. το γραμμαρίον. Μυροπωλείον ΑΡΙΣΤΟΣ, Περικλέους 31, Αθήναι. Ζητούνται αντιπρόσωποι εις όλας τας πόλεις και κωμοπόλεις.

ΤΗΝ ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΑΝ ΒΑΨΕΤΕ ΜΟΝΟΙ
ΣΑΣ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΕ
ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΨΕΙΣ
ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΜΗ
ΔΕΡΝΑ. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΛ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και Δερματικών
Νοσημάτων
Όδός Μάγερ 23—Τηλέφ. 25-532
Ιδιαίτερον διαμέρισμα
δι' έκαστον ασθενή

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΙ

Για κάθε προμήθειά σας αποταθήτε εις το γραφείον Προμηθειών ΧΑΡ. Ι. ΞΑΝΘΟΥ, Περικλέους 51α'. Εκτάσεις και αποστολή παραγγελιών άμεσος.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παιδολόγος-Παιδίατρος
Όρφews 57—Τηλ. 20-172
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ ΣΑΣ ΝΤ' ΑΜΠΡΕΝΚΟΥΡ

—Φρανσίνη έσύ; Μά την πίστη μου θά μου ήταν αδύνατο νά τό πιστέψω άν δέν τό βλέπα μέ τά μάτια μου. Μά σ' παιδί μου είσαι μιά τέλεια βοσκοπούλα, σάν αυτές που περιγράφει στά ειδύλλια του ό Θεόκριτος. Πώς τά κατάφερες έτσι και τόσο άπρόοπτα;

Η δούκισσα ντέ Βωτρώ στερήσε τά φασμαίν της καλύτερα στά γαλάζια μυωπικά μάτια της και κυττάζοντας, μ' ένα χαμόγελο άνυπόκριτου θαυμασμού, εκείνη πούχε όνομάσει Φρανσίνη, νά κρατάη δεμένη από ένα λουστρινένιο λουρί μιά κατάλευκη αίγα, πού δίπλα της χαριτωμένο πηδούσε όλόχαρο τό μικρό κατσικάκι της, συνέχισε:

—Η κόμισσα ντ' Αμπρενκούρ, η βασίλισσα του πλούτου, της όμορφιάς και της κομψότητας ή ξελογιάστρα των άνδρών της Παρισίνης άριστοκρατίας, ή γυναίκα του θορύβου και της επιδείξεως αγρότης και ποιμενίς, έρημίτις άληθινή σέμιά γωνιάτης Προηγίας; μού φαίνεται άπίστευτο... Πώς τά κατάφερες έτσι;

Η νέα γυναίκα έρριξε μιά φοβισμένη ματιά γύρω, κυττώντας μή τις άκούει κανείς, κύταξεν ύστερα τρυφερά τά κατσικάκια της, τούς χαμογέλασε και φέροντας τό δάκτυλο στά χείλη, σά νάθελε νά επιβάλλη σιγή στη φλύαρη γνωστή της, ψιθύρισε:

—Θά σο' έξηγήσω...

Η δούκισσα ντέ Βωτρώ μισόκλεισε τά μάτια κι' έψιθύρισε:

—Κανένα έξωτικό ειδύλλιο;

Η κόμισσα ντ' Αμπρενκούρ χαμογέλασε ειρωνικά και ψιθύρισε:

—Ξέρεις άγαπήτη μου, ότι ποτέ δέν ήμουν έπιρρεπής στον έρωτα. Άγαπούσα τόν άντρα μου και μ' όλο πού οι θαυμαστές δέν έλειψαν από γύρω μου, όπως δέν λείπουν γύρω απ' τά άνθη οι πεταλούδες κι' οι μέλισσες, οι τόσο φλύαροι κύκλοι των σαλονιών δέ βρήκαν τίποτε νά πουν εις βάρος μου. Η κόνα μήπως λάθος;

Η δούκισσα ντέ Βωτρώ έσκυψε τό κεφάλι μ' άμηχανία. Ήταν άλήθεια πώς κι' αύτή είχε κουτοσηπολέσει εις βάρος της άραιας αύτης γυναίκας, πού μέ τά πυρόξανθα μαλλιά της, τά μαύρα άμυγδαλωτά φλογερά μάτια της, τό στρουγγυλό, άγαλματένιο της κορμί μέ τη βελουδένια επιδερμίδα, τό πλούσιο αλαβάστρινο στήθος και τά ροδόκρινα μπράτσα, τρικύμιζε τούς πόθους τόσων άνδρών πού οι άλλες μάταια ζητούσαν νά ξελογιάσουνε, μά στο βάθος της συνειδήσεως των δέν είχαν τίποτε νά της μεμφοδούν τό σοβαρό.

Μπορεί νά φλερτάριζε κι' αύτή από φιλαρέσκεια, νά συζητούσε μ' οικειότητα μέ κανέναν πού την πλησίαζαν, μά πέρ' απ' αύτό δέν είχε κανείς νά της καταλογίση τίποτα. Άγαπούσε τόν άντρα της, έναν όμορφο σαραντάρη,

μελαχροινό, άθλητικό κ. αλοδεμένο άντρα και τού ή-

ταν πιστή, όσο πρωτόβγαλτη μαθητριούλα των καλογραιών στον πρώτο έναρκατώ των παρθενικών της όνείρων.

Κι' έπειδή κι' εκείνος την άγαπούσε μέ την ίδια τρυφερή άφοσίωση και ό πλούτος τούς έδινε τά μέσα μιάς ζωής πλούσιας κι' άφρόντιδης, τίποτε στη δεκαετία της συζυγικής των ζωής δέν είχε σπάσει την εύτυχία πού τούς ένωσε.

Γι' αύτό ή άπότομη έξαφάνιση της Φρανσίνης ντ' Αμπρενκούρ απ' τούς κοσμικούς κύκλους του Παρισιού, όπου ό πλούτος, ή όμορφιά, ή έμφυτη κομψότης, ή ύπέροχη όμορφιά της μέ τη δροσιά των 26 χρόνων της, την είχαν επιβάλλει για βασίλισσα κάθε συγκεντρώσεως, έξένισε όλους κι' έπροκάλεσε άφθονα σχόλια, άφού ταυτόχρονα, είχε έξαφανισθή, λίγες μέρες μετά την έξαφάνιση της Φρανσίνης και ό κόμης ντ' Αμπρενκούρ, δηλώνοντας ότι κάποια ύπόθεση τον καλούσε στις Ήνωμένες Πολιτείες.

Επί μήνες πολλούς, τό θέμα της γενικής συζητήσεως στα σαλόνια όπου τακτικά σύχναζε τό ζεύγος, ήταν ή εξαφνική έξαφάνισή τους.

Οι μισοί ύποστήριζαν ότι ή Φρανσίνη είχε έρωτευθή κάποιο περαστικό έκπτωτο πρίγκηπα κι' έφυγε μαζί του, κι' άλλοι πάλι ότι ό κόμης την έχωρισε για κάποια

της άπιστία κι' απομακρύνθηκαν κι' οι δυό από τό Παρίσι, ως ότου ξεχασθή τό σκάνδαλο.

Έτσι ή έκπληξη της δούκισσας ντέ Βωτρώ όταν ύστερ' από έναν όλόκληρο χρόνο ταξιδεύοντας γι' άναψυχή την άντίκρουσε μόνη της, άπομονωμένη απ' τόν κόσμο, σέ μιά άγροτική έπαυλη νά ζή σά μιά άπλή εύκατάστατη χωρική, ήταν μεγάλη. Της έξέπρησε την έκπληξη της, μ' την πεποίθηση πώς θαχε τραβηχτή εκεί κάτω από ένα έκκεντρικό ειδύλλιο, έρωτευμένη μέ κάποιο όμορφο, πλούσιο Πρόβηγιανό, πού την είχε άναγάγει.

Όμως ή κόμισσα την έβγαλε απ' την άπορία... —Ό δούε, της είπεν έμπιστευτικά, έρωτεύθηκε μέ μιά ήθοποιό του μελοδράματος, πού έφευγε στην Αμερική, και την άκολούθησε σ' ώρα πούμουν σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση. Έπειδή έξέρω πώς μιά νέα γυναίκα, όταν έγκαταλείφθ από τόν άντρα της τριγυρίζεται από πολλούς καλοθελητές, πού ζητούν νά την ξελογιάσουν' κι' έπειδή άκόμα είναι βέβαιο πώς όσο κι' άν σταθή ψηλά, ή γυναίκα κακογλωσσά κάτω θά βρή νά της κατηγορήσει, τραβήχτηκε έδω ν' αναβρέσω ήσυχά τό παιδάκι μου, πού μοι-άζει τού πατέρα του τόσο, καρτερώντας τό γυρισμό του άντρα μου, πού κάποτε θά τό περάσει τό τρελλό αυτό βίτσι... Καταλαβαίνετε;

YBON ANTONIAK

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΔΕΝ ΒΑΖΟΥΝ ΓΝΩΣΙ

Τό ζήτημα της υπάρξεως ή όχι ζωής εις τούς άλλους πλανήτας φαίνεται ότι δεν θα παύση ν' αποτελή αντικείμενον διαπληκτισμών μεταξύ των διαφόρων άστρονόμων.

Τόσον τό αεροπλάνον του 'Ιταλού μηχανικού Κάρλου Όνουφριο, καί τά περί πυκνώσεως της ατμοσφαιρας από της στρατοσφαιρας καί πέσαν, διά έξατμίσεων Ιδικής του έμπνεύσεως, όσον καί ή ρουκέττα του 'Αμερικανού μηχανικού Πήτερ Σέμιλγκτον άπεδείχθησαν όνειρα θερινής νυκτός.

Τά έν πάση μυστικότητι γενόμενα πειράματα εις την Πενσυλβανία έσημείωσαν άποτυχίαν άπροσδόκητον.

Τό αεροπλάνον του 'Ιταλού μηχανικού δέν κατώρθωσε νά ύψωθί πέραν των 16780 μέτρων ή 56 ρουκέττα του Σέμιλγκτον άντί νά ύψωθί προς την σελήνην διερχόμεν με έκκωφαντικόν θόρυβον ως ένα ύψος 1000—1200 μέτρων καί έθρυματίσθησαν τά έπ' αύτης καταπονηθέντα πανάκριβα καί πολύπλοκα μηχανήματα. διά των οποίων θά έλαμβάνοντο αυτόματως φωτογραφίαί εκ της ζωής της σελήνης, εις την ύπαρξιν της οποίας—επί του μη θεατού από της γής ήμισφαιρίου της—πιστεύουν πολλοί. 'Αμφότεροι οί άτυχήσαντες έφευρέται έπιμένουν ότι κατί είχε κακώς ρυθμισθί εις τας έφευρέσεις των, τό όποιον θά διορθώσουν καί θά επανέλθουν δριμύτεροι.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Ένας περιεργότατος διαγωνισμός έγινε πρό ενός μηνός στην Μινεζότα της 'Αμερικής. 'Επρόκειτο νά βραβευθί ό άνθρωπος πού είχε κάνει τό παραδοξότερο πράγμα. 'Αλλά, κατά τούς όρους του διαγωνισμού, ό έξωφρενισμός των ύποψηφίων διά τό μεγάλο βραβείο έπρεπε νά πιστοποιηθί με σειράν γεγονότων, πού θ' άπεδείκνυαν ότι κανείς άλλος στην 'Αμερική δέν είχε κάνει τόσο παράδοξα πράγματα όσον ό βραβευθείς.

Ό διαγωνισμός αυτός, ως ήτο επόμενον εκίνησε τό γενικό ενδιαφέρον καί όλοι προσπαθούσαν νά φανούν δημιουργοί των πιό έξωφρενικών καί παραδόξων γεγονότων. Καί τό βραβείο του έξωφρενισμού τό πήρε στο τέλος ό Ούίλιαμ Στέφενς, ό όποιος έκαμε τά εξής έξωφρενικά πράγματα:

- 1) 'Ιδιοκτήτης Ιπποδρόμου, δέν έπαιξε ποτέ στις κουρσες.
 - 2) Δέν έπαιξε ποτέ φούτ-μπώλ, ούτε γκόλφ, δέν συχνάζει σέ ντάνσιγκ ούτε έπαιξε ποτέ μπρίτζ.
 - 3) Δέν έκαμε ποτέ διαφήμιση για τίς «μπίζινες» του ούτε επιχειρηματική... κατεργαρία.
 - 4) Δέν έπηρε ποτέ... διαζύγιο!
- Τί άλλα «έξωφρενικότερα» πράγματα μπορούσε νάχη κάνει ένας κάτοικος της χώρας, των παροδόξων.

ΝΕΝΙΚΗΚΑΝ ΣΕ ΒΟΡΟΝΩΦ!

Τό τρόπαιον του Βορονώφ, Ισχυρίζομένου ότι επαναδίδει εις τούς εξαντλημένους οργανισμούς τη νεότητα καί πιστοποιούντος τούτο με τούς γάμους του εις ήλικίαν 68 ετών με μιά 20ετίδα Βιεννέζα, έκτάκτου καλλονής, ένέβαλε εις πειρασμόν καί δέν άρνίει τούς Ιατρούς όλου του κόσμου νά ήσυχάσουν.

Ούτω, έκτός του 'Ισπανού Ιατρού, πού Ισχυρίζεται, ως έγράψαμεν ήδη, ότι δέν δίδει μόνον τό σφρίγος άλλα καί τη νεανική δροσιά εις τούς πίνοντας... τό έλιξίριόν του, καί του Ιδικού μας κ. Ζερβού, όστις διεκδικεί τά επί της μεταμοσχεύσεως πρωτεία από τόν Βορονώφ, ό Βερολινέζος Ιατρός κ. 'Αδόλφος 'Εβερχάιμ Ισχυρίζεται ότι διά μίγματος, αποτελούμενου από λευκήν, άρσενικούχους τινός σκευάσας, βιταμίνην α καί β, φωσφορικά άλατα, εκχύλισμα πώας των 'Αλπεων καί ώρισμένα επινεφρίδια, ανανεώνει τελείως τούς εξηντηλέμενους οργανισμούς, εξαφανίζει τās ρυτίδας, αποκαθιστά την θρέψιν του σώματος καί μαζί με την απалότητα της επιδερμίδος ήτις γίνεται νεανικωτάτη επιτυγχάνει καί την επαναβλάστησιν των οδόντων καί των τριχών των γηρασμένων οργανισμών. Τό θαυματουργόν τούτο φάρμακον του Γερμανού δόκτορος λαμβάνεται εις χάπια καί στοιχίζει 500 μάρκα τό κυτίον. Χρήσις τριών κυτίων καθ' εξαμήνον ασφαλίξει την νεότητα διά μίαν τουλάχιστον τριετίαν. 'Ηδη αναμένεται ή έγκρισίς του Γερμανικού Ιατροσυνεδρίου διά νά τεθί εις κοινήν χρήσιν.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Υπάρχουν καί συμβαίνουν πράγματα τόσο παράδοξα σέ ώρισμένο κύκλο επαγγελμάτων, ώστε νά κατανοήν άπίστευτα. Είναι όμως πραγματικά καί εξηκριβωμένα καί κατά τούτο γοητευτικότερα από τά άλλα «παράδοξα», ότι είναι άδύνατον νά τά φαντασθί κανείς ως δυνατά.

Εξηγούμεθα: θά μπορούσατε εξαφνα νά φαντασθίτε ότι υπάρχουν άεροπόροι πού ζαλλίζονται όταν βρεθούν σέ...ψηλό μπαλκόνι ή άπόκρημνο βράχο; Καί όμως είναι γεγονός ότι πολλοί άεροπόροι, έκτός του αεροπλάνου έχουν τό αίσθημα του ίλιγγου.

Επειτα, σάς έτυχε νά δήτε μέσα σέ κανένα βαπόρι ζαλιόμενον...τόν καπετάνιο; Έν τούτοις καί αυτό συμβαίνει. Είναι δέ γνωστότατον ότι ό μέγας καί πολύς Ναύαρχος Νέλσον έπάθαινε ναυτία καθε φορά πού βρισκόταν σέ τρικυμία.

Αλλά εκείνο πού είναι τό πιό χαριτωμένο καί εκ πρώτης όψεως άπαράδεκτο ως αληθινό, είναι τό έπίσης άναμφισβήτητο γεγονός, ότι πολλοί όνομαστοί χειρουργοί... άχριούσαν πρό της θέας του αίματος. 'Ητο άδύνατον νά συνειθίσουν στο αίμα άλλα καί άδύνατον νά... παύσουν ένεκα τούτου νά είναι καλοί χειρουργοί.

Αναφέρουν μάλιστα για ένα μεγάλο καθηγητή της χειρουργικής, ότι αισθανότανε τόσο πολύ μεγάλη απέχθεια πρός τό αίμα, ώστε μία μέρα πού βρέθηκε στην ανάγκη νά κάμη πολλές σκληρές έπεμβάσεις—άκρωτηριασμούς κ. λ. π.—εϋθύς μετά τό τέλος της εργασίας του αύτης... έλιποθύμησε.

Τώρα, για νά συμπληρωθί ή εικόνα φαντασθίτε ένα καλό δικηγόρο, πού παθαίνει... τράκ πρό του δικαστηρίου καί τόν Καπόνε... νά τρέμη όταν βλέπη πόλισμαν!

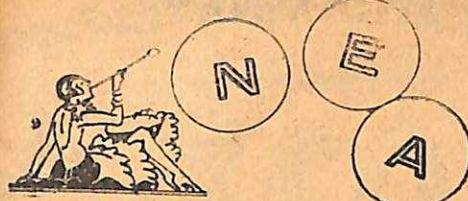
ΧΑΡΙΝ ΓΟΥΣΤΟΥ...

Ασφαλώς ούδέποτε μέχρι σήμερα παρουσιάσθη περίπτωσις διαζυγίου σάν αύτή πού εξεδικάσθη πρό μηνός εις τό Σύνδνεϋ της Αυστραλίας.

Η ώραία 'Αννίτα Λότζ, έζήτησε την διάλυσιν του γάμου της με τόν Πήτερ Όλβερσον, μετά δεκαήμερον μόλις συμβώσιν, διά τόν λόγον ότι ό Πήτερ... δέν ήτο άνδρας παρά... γυναίκα.

Πράγματι εκ της γενομένης διαδικασίας άπεδείχθη ότι ό Πήτερ Όλβερσον δέν ήτο παρά μία ώραιότατη καί πλουσιωτάτη δεσποινίς εκ Νέας Υόρκης, ή όποία, θηρεύουσα περιπετείας, έδραπέτευσε μεταμφιεσμένη σέ άνδρα από τό σπίτι της καί ειργάζετο ως εργάτης εις ένα εργοστάσιον ζυμαρικών εις τό Σύνδνεϋ όπου έγνωρίσθη με την 'Αννίτα Λότζ, την έφλεπτό τάρισε καί την ένυμφεσθί για γούστο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΤΑΧΡΑ-ΜΠΕΗΣ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η κυρία Τουανέττα Λουμπιέ, σύζυγος ενός έμπόρου άνδρικών ειδών εις τό Αιξ—λε—Μπαίν της Γαλλίας, καταλαμβάνετο εκάστην 5ην 'Απριλίου από τρομάδεις σπασμούς, συνοδευόμενους από ύστερικές κραυγάς, πού διήρκουν επί έν 24ωρον από μιάς δε' καετίας ήδη, χωρίς ούδεις των έπιστημόνων εις τούς όποιους προσέφυγεν ό σύζυγος της νά δυνηθί νά την θεραπεύση. Η πτωχή γυναίκα, ή όποία είχε προσβληθί από την ύστερικήν αύτήν κρίσιν όλίγους μήνας μετά τόν γάμον της, όταν ξαφνικά της άνήγειλαν ότι εις τό κατάστημα του συζύγου της είχε μεταδοθί τό πυρ εκ του έμνησθέντος παραπλεύρως έμπορικού, υπέφερε πολύ από τας τούστας προσβολάς κρίσεως, αίτινες την κατελάμβανε τακτικώς την επέτειον της πρώτης της προσβολής καί είχε καταστή άνθρώπινον ράκος.

Τελευταίως, είχε διέλθει εκ του Αιξ—λε—Μπαίν ό γνωστός εις την πόλιν μας φακίρης Ταχρά Μπέης, όστις με τά πειράματά του κατέπληξε τό κοινόν, καί ό σύζυγος της κυρίας Τουανέττας τόν παρακάλεσε νά έπισκεφθί την σύζυγον του.

Ο κατεργάρας λοιπόν Ταχρά, επέτυχε διά της ύποβολής, ότι δέν κατώρθωσαν τόσο έπιστήμονες. Με λίγη ψύχα ψωμιού έφτιασε τρία χαπάκια τά έπασπάλισε με κανέλλα καί δυό ώρες πρό της κρίσεως, την 5ην 'Απριλίου, μετέβη εις την οικίαν Λουμπιέ, έδωκε τό ένα χαπάκι εις την Τουανέτταν καί της είπε:

Θά πιήτετό ένα τώρα, τό άλλο μετά 4 ώρας καί μετά άλλος 4 τό άλλο.

Ταυτοχρόνως έβγαλε τό περιστροφό του καί είπε:

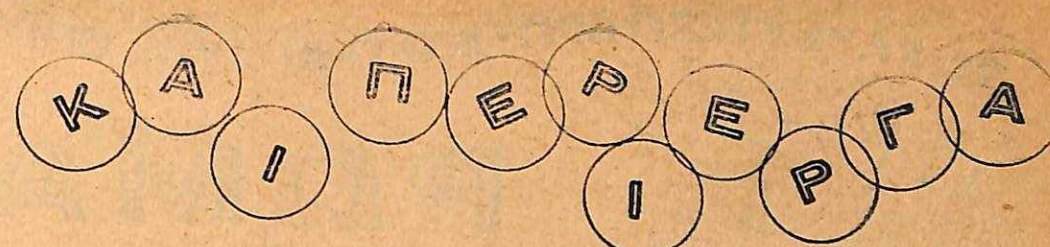
—Εγώ θά καθίσω έδώ. Αν μετά δυό ώρας, όπως συνήθως, σάς καταλάβη ή κρίσις, εγώ θά σκοτωθώ, διότι θά είναι αίσχος νά λέγομαι φακίρης άν δέν σάς θεραπεύσω άμέσως.

Είναι περιττόν υποθέτω νά προσθέσω ότι ή κ. Λουμπιέ δέν κατελήφθη από κρίσιν καί ό έξυπνος Ταχρά, όστις κατά τας άρχάς Σεπτεμβρίου επανέρχεται εις την πόλιν μας, έσέπωσε 20 χιλιάδες στρογγυλά φράγκα, διά τό... θαύμα του.

ΠΕΝΘΗ

Ευγενική δέσποινα καί φιλόστοργος μητέρα του διακεκριμένου δημοσιογράφου κ. Γερασίμου Πετροβίκη, ή Μαρία Πετροβίκη, απέθανε την περασμένην έβδομάδα. Στους οικείους της, τό «Πάνθεον» άπευθύνει τά θερμά του συλλυπητήρια.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΩΤΕΡΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Φαίνεται ότι ή βασιλεία των φακίρων έληξε όριστικώς. Η θαυματοποιτα τους έχει εξευτελισθί από τά καταπληκτικά κατορθώματα των μοντέρνων θαυματοποιών των θεάτρων βαριετέ, οι όποιοι όμολογουμένως κάνουν θαυμάσια πράγματα. Έσχάτως ένας άπ' αύτούς, ό Τζών Μάκ—Μίλλαν, πού έχει σαστίσει τούς Νεο-ύρκέζους με τά «φακίρικά» θαύματα του, έκαμε ένα περιεργότατο πείραμα μπροστά σέ πενήντα χιλιάδες κόσμο πού είχε κατακλύσει τίς δυό δχθες του Χώντσον—ρήβερ.

Από ένα σημείο της δχθης, έπήραν τέσσαρες ρωμαλέοι άντρες τόν Μάκ—Μίλλαν, δεμένο σφιχτά χειροπόδαρα καί τόν έρριξαν μέσα στο ποτάμι. Ο θαυματοποιός έφορούσε ένα κουστούμι του μπάνιου. Προηγούμενως είχεν ρίξει μέσα στον ποταμό ένα βαρύ δέμα, δεμένο επίσης σφιχτά μέσα στο όποιο υπήρχαν τά ρούχα, τά παπούτσια καί τό καπέλλο του. Έπηκολούθησαν μερικές στιγμές άγωνίας των θεατών, οι όποιοι έφοβόντουσαν ότι αύτή τη φορά ό Μάκ—Μίλλαν θά έπλήρωνε την τόλην του με τη ζωή του.

Έν τούτοις ό περίφημος θαυματοποιός καί πάλι έθριάμβευσε. Μετά τριάμισν ακριβώς λεπτά έφάνη στην επιφάνεια του ποταμού, άπηλλαγμένος από τά δεσμά του καί σέ λίγο, έβγήκε στην δχθη...φορώντας τό κουστούμι του, τό καπέλλο καί τά παπούτσια!

Τά κέρδη του Μάκ—Μίλλαν από τά «θαύματα» του αυτά, είναι μυθώδη, κανείς δέ ως τώρα δέν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη τά «κόλπα» του.

Ένας άποτυχημένος έμπορος της Φιλαδελφείας, όταν είδε νά σωριάζονται σέ έρείπια καί τά τελευταία λείψανα των επιχειρήσεών του, άποφάσισε ν' αυτοκτονήσθ. Έγραψε τίς σχετικές έπιστολές, στις όποιες έξηγούσε τούς λόγους της αυτοκτονίας του, έπήρε τό πιστόλι κι' έπυροβόλησε προς τό μέρος της καρδιάς του. Η σφαίρα του διέτρησε τό στήθος. Μετεφέρθη σέ κακά χάλια στο νοσοκομείο, όπου, χάρις στις προσπάθειες των γιατρών, έσωθηκε. Αλλά ή ιδέα της αυτοκτονίας δέν είχε βγή από τό μυαλό του. Όταν μπορούσε πιά νά περιπατή, έξέφυγε μιά μέρα από τό θάλαμο όπου έννοσηλεύονταν κι' έρρίχτηκε μέσα στη μεγάλη στέρνα του Νοσοκομείου. Δέν κατώρθωσε όμως ούτε τότε νά πεθάνη, γιατί τόν άνέσυραν έγκαίρως.

Για τρίτη φορά έπεχείρησε νά κόψη με μιά ζιλετ τίς φλεβές των χειρών του. Ούτε τότε δέν έπέθανε.

Μετά δυό μέρες...κερδίζει τόν πρώτο αριθμό του Ιρλανδικού λαχείου των Ιπποδρομιών: τετρακόσιες χιλιάδες δολάρια. Καί ένώ, τρελλός από χαρά, έπήγαινε στην Τράπεζα για νά εισπράξθ τό ποσόν πού άύ τοϋ ξανάδινε την εϋτυχία... εϋλύστρησε στην άκρη του πεζοδρομίου, έπεσε, έπαθε κάταγμα του κρανίου, καί πέθανε!

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ—ΚΑΙΙΑΔΑΣ

Θρυλλείται-καί ή είδησις μετεδόθη από ένα έναο τεχνικό περιοδικό—ότι ένας Ιάπων μηχανικός έφευρε νέον τύπον ύποβρυχίου, πού θά είναι τό φοβερότερο όπλο του θαλασσίου πολέμου.

Τό ύποβρύχιο του Ιάπωνος αυτού θά μπορεί νά καταδύεται μέχρι βάθους εκατό μέτρων χάρις στην ειδική κατασκευή των τοιχωμάτων του καί σέ νεώτατα μέσα, πού θά χρησιμοποιηθούν για πρώτη φορά στη ναυπηγική.

Αλλά εκείνο πού θά κάνει τό ύποβρύχιο αυτό σωστό φόβητρο, είναι τά άντελώς νέα «μέσα επιθέσεως» πού θά έχη. Διότι δέν πρόκειται νά εκπέμπη τορπίλλες, άλλα νά δημιουργή με Ισχυράτα μηχανήματα κενόν με άνρητική πίεση, στην όποία δέν θ' άντέχη ούτε ό Ισχυρότερος χάλυψ. Καί τό κενόν αυτό θά σχηματίζη στήλη αρκετών εκατοντάδων μέτρων εκ των κάτω προς τά άνω, σέ τρόπο πού θά προσβάλλονται τά πολεμικά σκάφη ακριβώς εις τόν πυθμένα τους γύρω στην τράπικα καί θά παθαίνουν τρομερά καί καταστρεπτικά ρήγματα...

Ο Θεός άς βάλλη χαλινό στη φαντασία των μηχανικών του αιώνος μας πού τόσο πολύ... φροντίζουν για την ανθρωπότητα.

ΓΟΥ'ΙΛΙΑΜ

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΡΩΜΑΙΟΣ &

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

Τό γέλιο του, όμως, μέσα στο ύγρο εκείνο υπόγειο, μέσα στην καπνιά, πού έδειχνε ακόμη πιο χαμηλό τὸ πέτρινο μουχλιασμένο ταβάνι, ἀντήχησε παράτονο.

Ἡ Βαθρακούλα κατέβηκε ἕνα σκαλί, ξαναπῆρε τὴν ἴδια τραγική μαζί καὶ κωμική, ἀπειλητική τῆς στάσης, καὶ εἶπε τονίζοντας τὴν κάθε συλλαβή:

—Θεοβάλδε, ἀπόψε θὰ πεθάνης. Σὺ στήσε τὴν ψυχὴ σου στὸ διάβολο!

Ὁ Θεοβάλδος ἀναμέτρησε τὸν κίνδυνο, εἶδε μέσα στὰ μάτια τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης κοπέλλας, τὴν ἀτσάλινη λάμψη τῆς παρμένης ἀπόφασης, καὶ κατάλαβε πὼς μονάχα ἡ πονηριὰ θὰ μπορούσε νὰ τὸν σώσει.

Ἀλλάξε λοιπὸν μονομιᾶς ὕψος καὶ εἶπε σὲ τρυφερό τόνο:

—Ἀπὸ πότε, ἡ ἀγαπούλα μου, ἡ Βαθρακούλα, ἡ γλυκειὰ μου Βαθρακούλα, πιάνει τόσο βαρὺ ἀσιδερικά τὰ μικρά της τὰ χεράκια, τὰ ἀβρά της τὰ χεράκια, πού εἶναι φτιαγμένα νὰ κερνᾶνε τὸ γλυκό κρασί καὶ τὰ μεθυστικὰ ἔρωτα χάδια;

—Ἀσε τὰ ὁμορφα λόγια, Θεοβάλδε. Ἀπόψε, τ' ὀρκίστηκε: Θὰ πεθάνης. Ἀπόψε κλείνουν τρία χρόνια ἀπὸ κείνη τὴν κακὴ νύχτα. Θυμάσαι;

Σταμάτησε, σὰ νὰ τὴν ἐπνιαν τὰ ἴδια τῆς τὰ λόγια.

Ὁ Θεοβάλδος, ἔνοιωσε μιὰ ἀλλοιωτικὴ φρίκη νὰ κυματίζει στὸ κορμὶ του.

Θυμόταν πολὺ καλὰ ἐκείνη τὴν νύχτα.

Ἦταν μιὰ νύχτα σκοτεινὴ σὰν τὴν ἀποφινὴ, μαστιγωμένη ἀπὸ τὴ βροχή, σπαραγμένη ἀπὸ τὴς ἀστραπές.

Ἐξω, λυσσομανοῦσε ἡ καταιγίδα. Εἶχε μπῆ στὸ καπηλιό μουσκεμένους ὡς τὰ κόκαλα ἀπὸ τὴ βροχὴ, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπὸ τὸ κρῦο κι' ἀπὸ τὸ φόβο. Εἶχε ζητήσει φωτιά.

Ἡ ζωὴ τοῦ φωχοῦ καὶ τοῦ δυστυχισμένου, ἡ τιμή τους καὶ ὁ ἄερας πού ἀνέπνεαν ἀκόμα, νόμιζε πὼς ἦταν κτῆμα του. Ἡ εὐγενικὴ του καταγωγή καὶ τὰ καλὰ του, τοῦ ἔδιναν ὅλα τὰ δικαιώματα.

Φώναζε λοιπὸν τὴν μικρούλα κοντά του. Ἐκείνη πλησίασε τρέμοντας, τὸν μισόγυμνον ἐκείνον ἄνθρωπο πού τὴν τρώμαζε τόσο, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ θαλάμια μάτια κυνηγημένου ἐλαφιόυ.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

Στὸ κοκκινωπὸ φῶς, πού ἔκαναν σπινθίζοντας τὰ ξύλα στὴ γωνιά, ἡ μικρὴ χωριατοπούλα, πού τουρτούριζε κι' αὐτὴ, ζαρωμένη καθὼς ἦταν, φάνταζε στὰ μάτια τοῦ Θεοβάλδου, σὰ μεγάλο βατράχι καὶ τῆς ἐκόλλησε τὸ παράξενο ἐκείνο παρτσούκλι:

—Βαθρακούλα!

Ἐκείνη τὴ νύχτα τὴν πρωτοφώναξε μ' αὐτὸ τὸ παρτσούκλι. Τὴ θυμόταν καλὰ αὐτὴ τὴ νύχτα. Μόλις ἄρχισε νὰ ζεσταίνεται, ἀπὸ τὴν πύρα τῶν ξύλων, ὁ Θεοβάλδος ἔνοιωσε τοὺς θερμούς ἀχνούς πού βγάζαν τὰ μουσκεμένα του ρούχα, τοὺς ἀχνούς πού εἶχαν μιὰ μυρωδιὰ ἀνθρώπινου ἰδρώτα, νὰ τοῦ ταραξοῦν παράδοξα τὰ κουρασμένα του νεῦρα.

Εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἦταν ἀσφαλισμένος σὲ κείνο τὸ υπόγειο, στέγνωσε στὸ θάλας τῆς φωτιάς.

Οἱ τρόμοι, τὸ κρῦο, ἡ ἀγωνία τῆς φυγῆς, εἶχαν οὐδυνήσει.

Μιὰ ἀσθησιμὴ μακαριότηας, τοῦ μούδιασε ἡδονικὰ τὰ κουρασμένα του μέλη.

Καὶ ξαφνικὰ, ἔνοιωσε ἕνα ἄγριο πόθο νὰ ταναλίζει σ' ὅλους τοὺς ἀρμούς.

Ποθοῦσε τὴ μικρούλα ἐκείνη, τὴ ζαρωμένη κοντὰ στὴ φωτιά χωριατοπούλα, πού τουρτούριζε καὶ τὸν κυττοῦσε μὲ κάτι μάτια, πού θυμίζαν τὰ μάτια τοῦ τρομαγμένου ζώου.

Συνηθισμένος νὰ βλέπῃ ὅλους γύρω του νὰ σκύβουν τὸ κεφάλι στὴς διαταγές του, βάνουσος γιὰτὶ ἦταν λαγόκαρδος καὶ τυραννικός, γιὰτὶ εἶχε κληρονομήσει τὴ μαύρη ψυχὴ τοῦ πατέρα του, πού ἔκαιγε τοὺς σκλάβους του γιὰ ν' ἀκούη τις ἀπελπισμένες κραυγές τους, ὁ Θεοβάλδος, νόμιζε πὼς τοῦ ἐπιτρεπόνταν ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Ἡ ζωὴ τοῦ φωχοῦ καὶ τοῦ δυστυχισμένου, ἡ τιμή τους καὶ ὁ ἄερας πού ἀνέπνεαν ἀκόμα, νόμιζε πὼς ἦταν κτῆμα του. Ἡ εὐγενικὴ του καταγωγή καὶ τὰ καλὰ του, τοῦ ἔδιναν ὅλα τὰ δικαιώματα.

Φώναζε λοιπὸν τὴν μικρούλα κοντά του. Ἐκείνη πλησίασε τρέμοντας, τὸν μισόγυμνον ἐκείνον ἄνθρωπο πού τὴν τρώμαζε τόσο, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ θαλάμια μάτια κυνηγημένου ἐλαφιόυ.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

Ἦταν τότε κοριτσάκι, εἰς δεκατριῶν χρονῶν, ἀσχημάτιστο ἀλλὰ φρέσκο. Τὸ λυγρό της τὸ κορμάκι, μύριζε ἀκόμη πεῖθο. Ἦταν δυὸ μέρες πού εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου ζοῦσε ὡς τὰ τότε. Πεντάρφαινη, τὴν εἶχε μαζεψέ οἱ κάπελας, ἕνας γέρος μέθυσος, πού ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς της, γιὰ νὰ τοῦ δουλεύη καὶ νὰ τρώη κοντὰ του κανένα κομμάτι ψωμί.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Ἀπὸ ἀπὸ τὴς ἀρχοντικότερες οἰκογένειες τῆς Βερώνας—οἱ Μοντέγχι καὶ οἱ Καπουλέτι—μισοῦνται θανάσιμα ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ ἀλληλοεχθονίζονται. Τὸ μῖσος τὸν δύο αὐτῶν οἰκογενειῶν, ἔχει χωρίσει τὴ Βερώναν σὲ δυὸ στρατόπεδα καὶ τὸ αἷμα τρέχει ποταμίδων στοὺς δρόμους. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἀνάγκασε τὸν πρίγκιπα τῆς Βερώνας νὰ ἀπαγορεύσῃ ἐπὶ ποινὴ θανάτου τὴ μονομαχία, χωρὶς τὴν ἀδεία του. Ὁ Ρωμαῖος Μοντέγχι, παρὰ τὴ διαταγὴ τοῦ πρίγκιπα, σκοτώνει σὲ μονομαχία ἕναν ἄγνωστο προσωποδότη γιὰ νὰ σώσῃ μιὰ κυρία. Ἡ κυρία αὐτὴ τὸν ἐξαχρεώνει, τοῦ δίνει τὸ μαντιλάκι της καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ τὸ ἐπόμενο βράδυ, στὴ γιορτὴ τοῦ Καπουλέτι, τοῦ θανάσιμου ἐχθροῦ τοῦ Ρωμαίου. Ὁ Ρωμαῖος, ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ διαταγμὰ, δέχεται, καὶ ὅταν φεύγῃ ἡ κυρία παρατηρεῖ, πὼς κάποιοι ἐξαφάνισαν τὸ πτώμα τοῦ προσωποδότη ἀνταλίου του, καθὼς καὶ τὸ στιλέττο πού εἶχε πετάξει. — Ὅταν ὁ Ρωμαῖος ἀπομακρύνεται σκεπτικὸς ἀπὸ τὸν τόπο τῆς μονομαχίας, ἕνας ἄλλος προσωποδότης ἐξεπετιέται ἀπὸ κάτι χαμόγχαλο καὶ τὸν ἀπειλεῖ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

Στὸ μέγαρο Καπουλέτι, ὅπου γίνεται προετοιμασία γιὰ μιὰ γιορτὴ, ὁ Θεοβάλδος, πρῶτος ἀντιπρὸς τῆς ἀρχοντίας Καπουλέτι, διαδηλώνει στὴ θεὰ του τὸ βαθὺ μῖσος πού τρέφει γιὰ τὸν Ρωμαῖο καὶ ὁρμίζεται πὼς θὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ πρώτη εὐκαιρία, ἔστω καὶ δολοφονικά. — Ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι ἀγγέλλει στὴ γυναῖκα του, ὅτι ὁ κόμης Πάρης Λαντρόνο ζήτησε τὴν κόρη τους, τὴν Ἰουλιέττα σὲ γάμο. Ὁ Θεοβάλδος ταραξεται, μὰ κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ.

Στὴν αἴθουσα μπαίνουν ὕστερα ἀπὸ λίγο, φορώντας μασκὲς, ὁ Ρωμαῖος καὶ οἱ ἀχώριστοί του φίλοι, Μερχούτιος καὶ Μπεμπόλιο. Μόλις τοὺς βλέπει ὁ Θεοβάλδος, προχωρεῖ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ρωμαῖο καὶ τὸν προκαλεῖ, νομίζοντας πὼς ἀνεγνώρισε κάτω ἀπὸ τὴ μάρκα τὸν ἄνθρωπο πού μισεῖ περισσότερο ἀπ' ὅλους: Τὸ Λούκιον Ἀρντένι πού διέφυγε τὴν ἀδελφὴν του, τὴν πανέμορφη Ἑλένα, κι' ὕστερα τὴν ἐγκατέλειψε. Ὅταν ἡ ντροπὴ τῆς ἀδελφῆς του ἀρχίζει νὰ διαδίδεται, ὁ Θεοβάλδος ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ κακὰ στόματα τοῦ ὄχλου, ν' ἀρραβωνιαστῇ μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λούκιου, τὴν Ροζαλίνα, μ' ὅλο πού ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἐξαδέλφην του τὴν Ἰουλιέττα.

Τώρα—μὲ τὴ μονομαχία πού προκαλεῖται—τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τιμὴν του, σκοτώνοντας τὸν διαφθορὰ τῆς ἀδελφῆς του, νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἀρραβῶνα του μὲ τὴν Ροζαλίνα, καὶ νὰ ζητήσῃ, ἐλευθερὸς πιά τὴν Ἰουλιέττα σὲ γάμο.

Ὁ Ρωμαῖος προχωρεῖ πρὸς τὴν κυρία πού εἶχε σώσει. Μαθαίνει μ' ἐκπληξὴν ὅτι εἶναι ἡ Ροζαλίνα Ἀρντένι ἡ μνηστὴρ τοῦ Θεοβάλδου. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τῆς λήθης γλυκόλογα, ὡς τὴ στιγμὴ πού, ἐμφανίζεται στὴν αἴθουσα ἡ Ἰουλιέττα. Στὴ θεὰ τῆς, ὁ Ρωμαῖος μένει ἐκστατικός. Αὐτὸ ἐξοργίζει τὴ Ροζαλίνα, πού προσβάλλεται ἀπὸ τὴν στάση αὐτὴ τοῦ Ρωμαίου καὶ γίνεται μιὰ ἐντονὴ σκηνὴ ὅπου ἡ Ροζαλίνα πότε ἱκετεύει καὶ πότε ἀπειλεῖ.

Ὁ Ρωμαῖος προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξιλεώσῃ, δὲν τὸ κατορθώνει καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν Ἰουλιέττα, κουβεντιάζουν, κι' ἡ Ἰουλιέττα ἀρχίζει νὰ τὸν βλέπῃ μὲ συμπάθεια ὅταν ἐπεμβαίνει ὁ Θεοβάλδος σηκώνει τὸ στιλέττο του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ προδοτικά. Προφταίνουν ὅμως οἱ φίλοι τοῦ Ρωμαίου Μερχούτιος, καὶ Μπεμπόλιο καὶ τὸν συγκρατοῦν ἡ Ἰουλιέττα λιποθυμῇ. Προστρέχουν οἱ γονεῖς τῆς. Ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι ρωτᾷ τὸν Ρωμαῖο τί συνέβηκε. Ὁ Ρωμαῖος διαμαρτύρεται γιὰ τὴν προδοτικὴν στάση τοῦ Θεοβάλδου, καὶ ὅταν αὐτὸς φύγῃ φανερώνεται τὸ δόγμα του. Ὅλοι ὅσοι βρίσκονται μέσα στὴν αἴθουσα θορυβοῦν καὶ ζητοῦν νὰ θανατωθῇ γιὰ τὴν ἀναίδειά του, μόνος ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι πιστοῦς εἰς τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας ζητεῖ νὰ τὸν σεβαστοῦν.

Ὁ Θεοβάλδος φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο Καπουλέτι, τρέχει σ' ἕνα κακόφημο καπηλιό. Ἐκεῖ βρίσκει πέντε ληστες καὶ τοὺς στέλνει στὸν κηπὸ τοῦ Καπουλέτι, ὅπου θὰ τὸν περιμένει ὁ Ρωμαῖος, νὰ τοῦ τὸν φέρουν ζωντανὸ ἢ νεκρό. Ἀρὰ φύγαν οἱ πέντε ληστες ξαναμπαίνει στὸ καπηλιό καὶ ἐκεῖ πού περιμένει νὰ διττὴν σερβιτόρισσα τὴ Βαθρακούλα νὰ τοῦ φέρῃ κρασί τὴν βλέπει μὲ ἕνα μάλτὰ σιὸ κεφαλόσκαλο τοῦ ὑπογείου νὰ τὸν ἀπειλεῖ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

λίνα, μ' ὅλο πού ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἐξαδέλφην του τὴν Ἰουλιέττα.

Τώρα—μὲ τὴ μονομαχία πού προκαλεῖται—τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τιμὴν του, σκοτώνοντας τὸν διαφθορὰ τῆς ἀδελφῆς του, νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἀρραβῶνα του μὲ τὴν Ροζαλίνα, καὶ νὰ ζητήσῃ, ἐλευθερὸς πιά τὴν Ἰουλιέττα σὲ γάμο.

Ὁ Ρωμαῖος προχωρεῖ πρὸς τὴν κυρία πού εἶχε σώσει. Μαθαίνει μ' ἐκπληξὴν ὅτι εἶναι ἡ Ροζαλίνα Ἀρντένι ἡ μνηστὴρ τοῦ Θεοβάλδου. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τῆς λήθης γλυκόλογα, ὡς τὴ στιγμὴ πού, ἐμφανίζεται στὴν αἴθουσα ἡ Ἰουλιέττα. Στὴ θεὰ τῆς, ὁ Ρωμαῖος μένει ἐκστατικός. Αὐτὸ ἐξοργίζει τὴ Ροζαλίνα, πού προσβάλλεται ἀπὸ τὴν στάση αὐτὴ τοῦ Ρωμαίου καὶ γίνεται μιὰ ἐντονὴ σκηνὴ ὅπου ἡ Ροζαλίνα πότε ἱκετεύει καὶ πότε ἀπειλεῖ.

Ὁ Ρωμαῖος προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξιλεώσῃ, δὲν τὸ κατορθώνει καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν Ἰουλιέττα, κουβεντιάζουν, κι' ἡ Ἰουλιέττα ἀρχίζει νὰ τὸν βλέπῃ μὲ συμπάθεια ὅταν ἐπεμβαίνει ὁ Θεοβάλδος σηκώνει τὸ στιλέττο του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ προδοτικά. Προφταίνουν ὅμως οἱ φίλοι τοῦ Ρωμαίου Μερχούτιος, καὶ Μπεμπόλιο καὶ τὸν συγκρατοῦν ἡ Ἰουλιέττα λιποθυμῇ. Προστρέχουν οἱ γονεῖς τῆς. Ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι ρωτᾷ τὸν Ρωμαῖο τί συνέβηκε. Ὁ Ρωμαῖος διαμαρτύρεται γιὰ τὴν προδοτικὴν στάση τοῦ Θεοβάλδου, καὶ ὅταν αὐτὸς φύγῃ φανερώνεται τὸ δόγμα του. Ὅλοι ὅσοι βρίσκονται μέσα στὴν αἴθουσα θορυβοῦν καὶ ζητοῦν νὰ θανατωθῇ γιὰ τὴν ἀναίδειά του, μόνος ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι πιστοῦς εἰς τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας ζητεῖ νὰ τὸν σεβαστοῦν.

Ὁ Θεοβάλδος φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο Καπουλέτι, τρέχει σ' ἕνα κακόφημο καπηλιό. Ἐκεῖ βρίσκει πέντε ληστες καὶ τοὺς στέλνει στὸν κηπὸ τοῦ Καπουλέτι, ὅπου θὰ τὸν περιμένει ὁ Ρωμαῖος, νὰ τοῦ τὸν φέρουν ζωντανὸ ἢ νεκρό. Ἀρὰ φύγαν οἱ πέντε ληστες ξαναμπαίνει στὸ καπηλιό καὶ ἐκεῖ πού περιμένει νὰ διττὴν σερβιτόρισσα τὴ Βαθρακούλα νὰ τοῦ φέρῃ κρασί τὴν βλέπει μὲ ἕνα μάλτὰ σιὸ κεφαλόσκαλο τοῦ ὑπογείου νὰ τὸν ἀπειλεῖ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθεῖ νὰ τὸ εἶδῃ στ' ἀστεῖο καὶ νὰ γελάσῃ.

Τὸ αἷμα τοῦ σφυροκοποῦσε τὰ μελίγγια του. Ἡ ἀνάσα τοῦ ἦταν κοφτὴ καὶ βαρεὶ ἀπὸ τὸ ἐσφιγγε ἕνα ἀτσάλινο χερί τὸ λαιμό.

Ἐσκυψε νὰ τὴ φιλήσῃ, μὲ τὰ σ.ραβωμένα ἀπὸ τὸν πόθο χεῖλια του.

Ἐκείνη βρῆκε τὴ δύναμιν νὰ λευτερώσῃ τὸ καλαμένιο τῆς μπρατσάκι καὶ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ δυνατὴ χτυπιὰ, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη.

Τὰ συσπασμένα χεῖλια τοῦ ματώσανε. Ἐνοιωσε στὸν οὐρανίσκο του τὴ γλυφὴ, θερμὴ γεύση τοῦ αἵματός του, πού ἔτρεχε ἀφύονο ἀπὸ τὰ πληγωμένα του χεῖλια.

Φοῦχτισε ἕνα μισοκαμμένο δαυλό ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ μὲ μιὰ κραυγὴ, πού δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, πλησίασε τὴν πυρωμένην τοῦ ἄκρη στὰ ξυπολυτά ποδαράκια τῆς μικρῆς.

Μιὰ στριγγιὰ φωνούλα, πού ἔσβυσε ἀπὸτομα κι' ἔπειτα ἕνα ἀνατριχιαστικὸ τσίρισμα.

Τὸ δεξιὸ ποδαράκι τῆς μικρῆς φούσκιασε στὸ ἄγγισμα τοῦ πυρωμένου δαυλιοῦ κι' ἀρχισε νὰ μυρίζει.

Ἡ Βαθρακούλα εἶχε λιγοθυμίσει ἀπὸ τὸν πόνο. Τότε ὁ Θεοβάλδος πέταξε μακριὰ τὸν πυρῶμενο δαυλό, κι' ἔσκυψε πάνω στὸ κορμάκι τῆς μικρῆς πού ταραζόταν ἀπὸ ἕνα ἀγωνιώδη λυγμό. Ἐνα ἀπότομο λυγμό, πού ἔμοιαζε μὲ λόξυγκα...

Ὁ Θεοβάλδος τὴ θυμόταν, ἀλήθεια, πολὺ καλὰ ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, πού ἀμάρτησε διπλὰ σπιλώνοντας τὸ ἄγουρο κορμάκι καὶ τὴν παρθενικὴν ψυχὴ, μιὰς δυστυχισμένης, ὀρφανῆς χωριατοπούλας.

Θυμόταν ἀκόμα πὼς τῆς εἶχε δώσει ἕνα σακκούλακι φλωριά γιὰ νὰ πᾶν τὸ λυγμικὸ τῆς κλάμμα...

Στό τέλος, κάτι πιο δυνατό από τον φόβο, την έκανε να προχωρήσει.

Είχε κρυφακούσει τι είχε πη ό Θεοβάλδος στους πέντε έκείνους ληστές. Έπρεπε να σώσει έναν άνθρωπο, από βέβαιο θάνατο.

Ποιός ήταν, αυτός ό άνθρωπος, δεν την έμελε. Γι' αυτήν, ή αν άρκετο, πως ό Θεοβάλδος τόν μισούσε. Θάταν κι' αυτός κανένας δυστυχισμένος σαν κι' αυτήν. Έπρεπε να τόν σώσει!

Με τ' άχέρια τεντωμένα, ψαχουλεύοντας μέσα στο σκοτάδι, βρήκε τ' άσκαλιά κι' άρχισε να τ' άνεβαίνει.

Γιά μι' άστιγμή, άκουσε έναν κρότο πίσω της: Σ' ά να σερνόταν κάτι πάνω στις πλάκες του ύπογειου. Αυτό την έκανε να βιασθή.

Τί μπορούσε νάταν; Ό Θεοβάλδος είχε σωριαστή σαν άδειο σακκί. Δέν πρόφτασε να δη πού τόν είχε χτυπήσει, μά με τόν τρόπο, πού τόν είδε να πέφτη, ήταν σίγουρη πως πέθανε. Έπειτα δέν έβγαζε άχνα. Ούτε βογγούσε καν..

Τί μπορούσε νάταν, λοιπόν, αυτό, πού προ, καλούσε τόν παράξενο έκείνον κρότο;

Έμοιαζε με σύριμο φειδιού.

Νάταν μήπως τίποτα ποντίκια ή..;

Μήν ήταν ή κολασμένη ψυχή τού σκοτωμένου, πού ζητούσε κι' αυτή, ψηλαφιστά μέσα στο σκοτάδι, να βρή την έξοδο, να φύγη;

Ό Ρωμαίος, άφου ύποκλήθηκε βαθεί' ά, μπρός στον γέρο Καπουλέτι, έρριξε τ' άχέρια του στους ώμους τού Μπεμπόλιο και τού Μερκούτιου και βγήκαν από την αίθουσα τού μεγάρου, ήρεμοι, σ' άνα μη συνέβη τίποτα. Στό προθάλαμο πήραν τ' άσπαθιά τους, πού είχαν παραδώσει όταν έμπαιναν και τ' άζώστηκαν ήσυχα-ήσυχα.

Άπό την αίθουσα έφθαναν ως τ' αυτιά τους, σ' άν μακρινός άπόηχος μιάς καταιγίδας, οί άγανακτισμένες φωνές τών όπαδών τού Καπουλέτι, οί βρυσιές και οί κατάρρες.

Όταν πιά βγήκαν από τó μέγαρο, ό Μερκούτιος τό έρριξε, κατά τή συνήθειά του, στο άσπετο.

Ό γέρω-Καπουλέτι μάς γλύτωνε από τού χάρου τ' ά δόντια. Άν δέν φοβόταν τόν πρίγκηπα και δέν έκανε, τάχα, τόν φιλόξενο, θ' ά μάς βγάξαν λουριδάκια-λουριδάκια από την αίθουσα.

Όχι δ' ά, είπε ό Ρωμαίος. Ό άρχοντας Καπουλέτι δέν μάς υπεράσπισε από φόβο, άλλά από παλληκαριά. Τ' ά παλληκαρία, Μερκούτιε, δέν δολοφονούν άόπλους, μέσα στο σπίτι τους.

Σωστά, πρόσθεσε ό Μπεμπόλιο. Ό άρχοντας Καπουλέτι τίμησε άπόψε τή γεννιά του με τ' ά λόγια πού είπε.

Είχαν φτάσει στη γωνιά τού μεγάρου και κεί ό Ρωμαίος σταμάτησε.

Μήν ξεχνάτε, είπε, πως πίσω άπ' αυτό τόν τοίχο, με περιμένει ό Θεοβάλδος με τó σπαθί στο χέρι.

Άλλα βάσανα θάχουμε: είπε ό Μερκούτιος. Άν γλυτώσαμε μέσα στην αίθουσα, στον κήπο δέν μάς γλυτώνει όχι ό Γέρω-Καπουλέτι, μά ούτε ό άγιος Μερκούτιος ό πάτρωνάς μου.

Έδώσα τó λόγο μου, είπε άπλά ό Ρωμαίος.

Θ' ά χτυπηθής, λοιπόν, με τó Θεοβάλδο ρώτησε ό Μπεμπόλιο. Θ' ά χτυπηθής για λογαριασμό άλλου, άφου ό Θεοβάλδος δέν ξέρει ποιός είσαι;

Άν ήσουν έσύ στη θέση μου, τί θ' άκανες;

Θ' ά χτυπιόμουν.

Τότε τί ρωτάς;

Κάναν άκόμα μερικά βήματα και σκαρφάλωσαν άμίλητοι τόν τοίχο τού κήπου.

Ό Μερκούτιος πήδησε τελευταίος και κουτροβαλιάστηκε πάνω στη χλόη. Μόλις σηκώθηκε, είπε γελαστά, καθώς σιαχνόταν.

Καλή άρχή.

Η βροχή είχε πάψει και μέσα από τ' ά κατάμαυρα σύνεφα, πού τ' ά έδιωχνε ένας δυνατός άγέρας, σπίθιζε πού και πού κανένα άστέρι.

Οί βραγίεις τού κήπου ήταν γεμάτες λουλούδια, πού συγκερνούσαν τó μύρο τους με τή μυρωδιά τ' άπόβροχου. Τ' ά δέντρα είχαν ντυθή την άνοιξιάτικη τους φορεσιά και λάμπιζαν φορτωμένα από τις στάλες της βροχής.

Οί τρεις φίλοι στάθηκαν σ' ένα στογγυλό άδεντρο μέρος, όπου κατάληγαν τρεις άμμοστρωμένες άλλεες.

Έδω θ' ά περιμένωμε, είπε ό Ρωμαίος. Άν είναι μόνος του, θ' ά μ' άφίσετε και θ' ά φύγετε.

Δέν ύπάρχει τέτοιος φόβος, είπε ό Μερκούτιος με τó αιώνιο κοροϊδευτικό του ύφος. Ό Θεοβάλδος θ' άρθη μ' ένα τσούρμιο ανθρώπους όπλισμένους σαν άστακούς... άν έρθη. Γιατί έμένα μου φαίνεται πως δ' άρθη.

Όπως και νά'ναι, είπε ό Μπεμπόλιο, πρέπει να φυλαχτούμε, μήπως μάς έστησαν καμιά παγίδα. Ό καθένας μας άς προσέχη κι' από μιάν άλλή.

Δέν είχε προφτάσει να τελειώσει τή φράση του, όταν άκούστηκε ένα ύποπτο τρίξιμο της άμμου από δεξιά. Άλλο τρίξιμο άκούστηκε από την άριστερή άλλή και τρίτο τρίξιμο από την άλλή πού ό οδηγούσε στο μέγαρο.

Χωρίς ν' άνταλλάξουν λέξη, οί τρεις φίλοι, έσυραν τ' άσπαθιά τους και περιέμεναν.

Ό καθένας τους κύτταζε προς μιάν άλλή, έτοιμος να ύποδεχθ' όν έχθρό. Τ' ά τριξίματα, κάθε τόσο, άκούγοντουσαν και πιο κοντινά.

Ό Μερκούτιος ψιθύρισε κοροϊδευτικά.

Έτσι πού στεκόμαστε, σ' άδεντρο μέρος, είμαστε πρώτης τάξεως στόχοι. Θ' ά μπορούσαν να μάς σκοτώσουν με βότσαλα.

Σιωπή! είπε ό Μπεμπόλιο σοβαρά.

Ν' ά ό πρώτος! είπε με τó ίδιο άφρόντιδο ύφος, ό Μερκούτιος. Προχωρεί σκυφτός. Ζητώ την τιμήν να τόν τρυπήσω έγώ.

Περίμενε, είπε κοφτά ό Ρωμαίος. Στη δική μου άλλή βλέπω δυό.

Και έγώ άλλους δυό, είπε ό Μπεμπόλιο.

Τότε θ' ά πω και γώ τού δικού μου να π' άν φέρη άλλον ένα είπε ό Μερκούτιος. Δέ μ' ά ρέσουν τ' ά μονά νούμερα. Τάχω για γρουσουζιά.

Δέν είχε προφτάσει να τελειώσει κι' ό άνθρωπος πού βρισκόταν άπέναντί του σ' άπόσταση είκοσι βημάτων σφύριξε και στάθηκε.

Στό σύνθημα αυτό στάθηκαν και στις άλλες άλλεες τ' άλλα δυό ζευγάρια.

Ό άνθρωπος πού σφύριξε μίλησε:

Ποιοί είστε και τί θέλετε, τέτοιαν ώρα με γυμνά τ' άσπαθιά σας μέσα σ' αυτόν τόν κήπο;

Ό Μερκούτιος πρόφτασε κι' άπάντησε:

Ηρθαμε να κόψωμε κρινάνθια, για να τ' ά προσφέρουμε στις κυρίες τών όνειρων μας... Τό κακό είναι, πως άντι να δρέψωμε λουλούδια, θ' ά αναγκαστούμε να σπείρωμε μερικές παπαρούνες στο είρη νικό αυτό περιβόλι.

Ό άνθρωπος, πού είχε σφυρίξει ξαναρώτησε:

Ποιός από σ' άς περιμένει τόν άρχοντα Θεοβάλδο;

Έγώ! είπε ό Ρωμαίος, προχωρώντας προς τó μέρος του

Ό άρχοντας Θεοβάλδος σ' ά παρακαλεί να με άκολουθήσης. Θ' ά συναντηθ' έξω από την πόλη. Τό περβόλι αυτό δέν είναι φτιαγμένο για να ποτίζεται με αίμα.

Και γιατί δέν ήρθε ό ίδιος; ρώτησε ό Ρωμαίος.

Έστειλε έμένα.

Κι' αυτοί έδω οί κύριοι πού βγάλαν τ' άσπαθιά τους

χωρίς να σκεφτούν πως θ' ά τους τ' ά σκουριάση ή ύγρασία τί περιμένουν; ρώτησε ό Μερκούτιος με ένα κοροϊδευτικό γέλιο.

Ό άλλος έμεινε σιωπηλός για λίγο. "Υστερα φώναξε:

Παραδοθήτε, είδ' άλλοιώς...

Άνανδριό! είπε μέσα σ' ά δόντια του ό Μπεμπόλιο, και

χύθηκε σαν άστραπή στους δυό πού βρισκόταν άπέναντί του.

Ό Ρωμαίος έκανε ένα βήμα προς την άλλή και με προτεταμένο σπαθί περίμενε τους άλλους δυό, άκουμπισμένος σ' ένα κορμό δέντρου.

Ό Μερκούτιος διέγραψε μι' ά χαριτωμένη καμπύλη με τó σπαθί του και προχώρησε πήδηχτά σ' ά να χόρευε με- (άκολουθεί)

ΟΤΑΝ ΤΟ ΧΘΕΣ ΜΑΣ ΑΝΗΣΥΧΗΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑΔΙΩΚΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ

Σ. ΤΣΒΑΪ

—Θαύμα.
—Όνειρο.
—Μπράβο της.

Να τ' ά λόγια π' άκολουθουν τó τέλος τού πρώτου τραγουδιού της νέας πρωταγωνίστριας τού έλαφρού μουσικού θεάτρου τού Βερολίνου, πού τή βραδυά έκείνη δυό χρόνια μετά τó Μεγάλο Πόλεμο-έντελως άπροετοίμαστη, κλήθηκε ν' άντικαταστήσει τή μεγάλη καλλιτέχνηδα Γιολάντα Πράιχ-πού είχε πέσει θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος - στην Πριγκήπισσα τού Τσάρδας.

Η νέα καλλιτέχνης, ένα θαύμα ξανθής όμορφιάς με φωνή έξαιρετικής διαυγείας, χαιρέτησε τó κοινό, πού τóσο εύκολα είχε κατακτήσει κι' έτοιμάσθη να επαναλάβη τή ρομάτζα της, όταν ή φωνή κόπηκε σ' ά χείλη της, τ' ά πόδια της λύγισαν, ή μορφή της έγινε πελιδνότρη από νεκρού και τ' ά μ' άτια της βούρκωσαν από δάκρυα.

Δέν μπορώ, πνίγομαι... με συ...χω...ρή...τε, κατάρωσε να προφέρη και άποσύρθη σ' ά παρσκήνια, ένω πίσω της έκλεινε ή αύλαία.

Ένας ψίθυρος άπογοτεύσεως άκούσθηκε σ' ά σάλλα, μεταξ' όν θεατών, πού περιέμεναν μι' ά εξαιρετικά άπολαυστική βραδυά, γιατί ή νέα, ή πρωτόβγαλτη καλλιτέχνης ήταν ή τελειότερη, ή πιο ιδανική, ή πιο όνειρώδης Πριγκήπισσα τού Τσάρδας πούχαν δει ως τ' ά τώρα...

Κρίμα! Άμαρτία. Είπαν όλοι. Και μερικοί έκαναν να σηκωθούν, να άφίσουν τις θέσεις τους...

Ησυχία. Η παράσταση θ' ά επαναληφθ' ή, μη φεύγει κανείς, φώναζαν όλοι.

Ένα μικρό τράκ, βέβαια. Η καυμένη μικρούλα δ' ά φανταζόταν ένα τέτοιο θρίαμβο κι' ή συγκίνηση τήν έπνιξε...θ' ά συνέλθη και θ' ά συνεχίσει, έξω έγώ από τ' ά τ' ά...

Φώναξε τó γεροντοπαλήκαρο ό Άδόλφος Έρλιχ, πού καυχόταν πως είχε άγαπηθ' άπ' τις περιφημότερες άρτίστες τού κόσμου.

Τέλος, μετά την πρώτη έντύπωση, ή ήσυχία άποκαταστάθη σ' ά σάλλα κι' ή περιέργεια κράτησε όλους σ' ά θέση τους.

Μερικοί άπ' τους θεατές πούταν γιατροί, άνέβηκαν

στη σκηνή να προσφέρουν τή βοήθειά τους, σ' ά νεαρή καλλιτέχνηδα.

Η ώρα περνούσε γοργά σ' ά μι' ά γενική νευρική όρμη.

Κάποια στιγμή ή όρχήστρα, για να διασκεδάση τήν άνία τού κοινού άρχισε να παίξει τ' ά πιο διαλεχτά μέρη άπ' τήν όμορφη αυτή όπερέττα, πνίγοντας στους γλυκούς ήχους της τους ψίθυρους πού, καθώς ή ώρα περνούσε, είχαν άρχισ' ά να γίνωνται έντονώτεροι.

Ξάφνου ή μουσική έπαψε, ή αύλαία άνακινήθηκε λίγο και σ' ά σάλλα άπλώθηκε νεκρική σιγή.

Οί θεαταί περιέμεναν μ' άγωνία. Θ' ά έχαναν τή βραδυά τους άδικα ή ή παρ' άστας θ' ά συνεχιζόταν;

Ό διευθυντής

Η
Σ
Δ
Ο
Ι
Α
Σ

Στάθηκε, άνάπνευσε βαθεί' ά, σκούπισε δυό δάκρυα πούχαν τρεμολάμψει στις άκρες τών βλεφάρων του κι' έπ' άναλαβε...

Κυρίες και κύριοι έδώκα έντολή στο Ταμείο να σ' ά επιστρέψη τήν άξία τών εισιτηρίων. Η άτυχ' ά καλλιτέχνης όμως, άφίει άπροσάτευτη οικογένεια. Μι' ά μ' άνα γρη' ά κι' ένα άρρωστο άδελφό, για χάρη τών όποιων βγήκε στο θέατρο. Όσα χρήματα δέν παραλήφθουν άπ' τó Ταμείο ως αύριο τó μεσημέρι θ' ά σταλούν σ' ά αυτούς...

Η μελαγχολία, ό πόνος, βούβανε έλων τ' ά χείλη. Μερικά λευκά γυναικεία μαντυλάκια μόνον έφθασαν ως τ' ά μένε τότε στο Λονδίνο και υπέφερε οικονομικά. Αυτό δέν τό ήξερε κανείς, έξω από τόν Χέρμαν Χάρντιγκ, κατ' άσκοπο της Γερμανίας πού δρούσε σ' ά συμμαχικά κράτη και πού τήν έπιασε τήν ώρα πού έδινε κάτι πληροφορίες σ' ά άλλο κατ' άσκοπο, σ' ά περίχωρα της Βιέννης.

Τον άντιλήφθηκαν, τόν πυροβόλησαν κι' έπεσε. Πλησίον, τού έρριξαν μι' ά βολή άκόμη στο κρα-

ίο και τόν άφισαν, βέβαιοι πως τόν σκοτώσαν. Με τó λος τού πολέμου ή Εύα γύρισε έδω και δούλευε κορίστα. Στό μεταξύ είχε βάψει τ' ά μαλλιά της ξανθά, άλλάξε τó όνομα της κι' ήταν ήσυχη.

Σήμερα, όταν άνηγγέλη τó δυστύχημα της Γιολάντας, είπε στο διευθυντή τού θεάτρου, ότι μπορούσε να τήν αντικαταστήσει. Και χωρίς να τόν άφιση να συνέλθη άπ' τήν κατάπληξη τού άρχισε να τραγουδά... Κάθε δισταγμός του διαλύθηκε...

Άκολούθησε έτσι ό τραγικός της θρίαμβος. Μ' ά σ' άνέβουσα σ' ά μένη άπ' τήν έπιτυχία της έρριξε μι' ά ματιά στο πλήθος, είδε δυό πελάκια, γκρίλια, σκληρά μάτια να τήν κυτούν άπειλητικά με μίσος...

Άνεγνώρισε τó Χάρντιγκ. Τάχασε. Κέρωσε, τρομοκρατήθηκε, γύρισε τó μεγάλο παλινό δακτυλίδι της σ' ά τ' ά Βοργιών, πού τής τó είχε δώσει ό πατέρας της, πού τού τó είχε άφιση ένέχυρο ένας έσπευσμένος Ιταλός δούκας, πάτησε τήν πέτρα του και τó δηλητήριο έτρεξε στο αίμα της...

Τήν άλλη μέρα οί έφημερίδες γράψανε ξερά τήν είδηση. Χωρίς σχόλια και χωρίς έμεινε ή έντύπωση πως ή Εύα Μπερξάιν, ή άγνωστη μικρούλα πού από μι' ά απλή κορίστα κλήθηκε ν' άντικαταστήσει άπότομα μι' ά μεγάλη, διάσημη, διεθνώς άναγνωρισμένη πρωταγωνίστρια, πέθανε από

ΕΝΩ ΤΡΕΜΙΖΑΝ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

IPEN PE'INAX

Τὰ δυὸ νέα κορίτσια γύρισαν ἀπ' τὴ γιορτὴ τῶν Ἀνθεστηρίων μὲ μιάν εὐχάριστη ψυχικὴ διάθεση. Πῆ- ραν τὸ λουτρό τους καὶ ξανάσμιξαν στὸν ἀνοιχτὸ κάμπο, πού ἡ πλούσια βλάστηση τοῦ τριφυλλιοῦ, διαστισμέ- νη ἀπὸ τ' ἀγριολούλουδα, τοῦ ἔδινε τὴν ὄψη ἑνὸς ἀπέραντου τάπητα, πού στὸ πράσινο φόντο του, ἐπιδέξια χέ- ρια εἶχαν κεντήσει πολὺχρωμα πλου- μίδια.

Ὁ ἥλιος εἶχε δώσει ἀπ' ὦρα καὶ στὸν ἑσπερόν. Ἀττικὸ οὐρανὸ πολύ- τιμα πετράδια φέγγιζαν τ' ἀστρά.

Ξαπλώθηκαν στὴν ἀπαλὴ χλόη ἢ μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλη, κι' ἄρχισαν νὰ ἀραδιάζουν τὶς ἐντυπώσεις τους.

Οἱ μικρὲς ρόδινες γλωσσίστρες τους λές καὶ κελαῖδουσιν, καθὼς μιλοῦ- σαν γιὰ τοὺς ἔφηβους μὲ τὰ ἀγαλμα- τένια κορμιά, γιὰ τὶς ὥραιες κοπέ- λες πού εἶχαν δεῖ, γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὰ χίλια δυὸ θαυμάσια.

Ἡ βραδυὰ, ἐξαιρετικὰ θερμὴ, τοὺς φερνε μιὰ γλυκεῖα χαύνωση. Τ' ἀρά- ματα τῶν λουλουδιῶν τὶς μεθοῦσαν, τὸ αἶμα στὶς φλέβες τους ἔσφυζε ἀλλό- κοτα κι' οἱ καρδιὲς σπαρταροῦσαν στὰ στήθη...

Ἀσυναίσθητα σφίχθηκαν ἡ μιὰ στὸ πλευρὸ τῆς ἄλλης, κι' ὅπως οἱ λεπτές, διάφανες ἐσθῆτες τους ἀφι- ναν ἀκάλυπτα τὰ παρθενικά στήθη καὶ τ' ἀγαλματένια τους κορμιά, οἱ σάρκες τους ἔνοιωσαν ἡ μιὰ τὴν ἄ- παλότητα τῆς ἄλλης...

Μιὰ ἡδονικὴ ἀνατριχίλα πέρασε τὰ κορμιά τους τότε καὶ τὰ μάτια τους σπινθόρηναν παράξενα καὶ μι- σόκλεισαν σὰ νὰ τὰ βάρυνε κάτι...

Κάθε μιὰ, χάρια, ἔνοιωθε τὴν ὥρα ἐκείνη ἕνα τρικύμισμα παράξενο στὸ λυγερὸ σῶμα τῆς πού τὴν γοήτευε καὶ τὴν τρώαζε ταυτόχρονα, γιὰτὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Μὰ μιὰ ἀόριστη, ἐνστικτὴ ντροπα- λότη, δέσμεψε τὴ γλώσσα καὶ τῶν δυὸ, στὴν ἀναζή- τησή τῆς ἐξήγη- σης.

Ἐσμιξαν τότε σιωπηλὰ τὰ κρινο- δάχτυλα χέρια τούσκαί σφίχθηκαν ἡ μιὰ στὸ πλευρὸ τῆς ἄλλης πιότε- ρο, ζητώντας λές σ' αὐτὴ τὴν κίνηση νὰ κρύψουν τὴν ἀνησυχία, τὴν πρωτόγνωρα ἡδονικὴ, πού τρικύμιζε τὴν ψυ- χή τους στὴν τυχαία ἐπαφὴ τῆς ροδόκρινης σάρκας τους.

Μ' αὐτὸ τὸ ἄθωο κίνημά τους, τὸ παρθενικὰ παράτολμο, πύρῳσε πιότερο τὸ αἶμα τους κι' ἀνατάραξε τὶς ἀ γούρες ἐπιθυμίες τους.

Ἐνας ἡδονικὸς ἱλιγγος βάρ- ρυνε τὶς σκέψεις τους, μιὰ γλυ- κειὰ πύρα πορφύρωσε τὰ ὀδὸα τοῦ προσώπου τους κι' ἔκανε τὴν ἀνάσα τους καυτερό λίβαν...

Ζητώντας ἕνα τρόπο ἀπαλλαγῆς ἀπ' τὴν τυραννικὴ αὐτὴ κατάσταση ἄρ- χισαν πάλι τὴν κουβέντα· μιὰ κουβέντα σκόπιμη, ἀπ' αὐτὲς πού δημιουργοῦν οἱ ἄνθρωποι σ' ὄρεα ἀμνηστίας.

—Τί ὁμορφὸ βράδυ ἀπόψε· εἶπε πρῶ- τη ἡ ξανθὴ. Εὐνίκη σφίγγοντας τὸ χέ- ρι τῆς φίλης τῆς.

—Ἀλήθεια... εἶδες πῶς λάμπουν ἀ- πόψε τ' ἀστέρια; ἀπάντησε ἡ μελα- χροινὴ Ἰάνθη ἀφίνοντας τὸ χέρι τῆς ἐ- λεύθερο στὰ γάδια τῆς Εὐνίκης.

—Ὅμως οἱ κόρες τῶν ματιῶν σου λάμπουν ἀπόψε κι' ἀπ' τ' ἀστέρια πε- ρισσότερο...

—Νομίζεις. Εἶναι τὸ βράδυ ἀπόψε τέτοιο, πού τὰ κάνει ὅλα ὁμορφότερα. Νά, τὰ ρουμπίνια τῶν δαχτυλιδιῶν σου, φαντάζουν τώρα πιὸ βαθύχρωμα κι' ἀπ' τῶν χειλιῶν σου τὰ κοράλλια καὶ τ' ἄσπρο σου κορμὶ φέγγει πιὸ καλλίγραμμο ἀπὸ ἀγάλμα, γρῆμμένο ἀπὸ τεχνιτὴ χέρια στὸ πιὸ καθάριο τῆς Πεντέλης μάρμαρο...

—Εἶσαι μιὰ μικρὴ κόλαξ. Ἰάνθη...

—Ἐγώ; Δὲ λέω παρὰ τὴν ἀλήθεια μικρούλα μου.

—Μικρούλα σου; Νά κι' ἄλλο ψέμ- μα... Κοντεύει ὁ καιρὸς πού θὰ πρέπῃ ν' ἀποθέσω τὴν παρθενικὴ μου ζώνη στὴ θεὰ καί...

—Ἀλήθεια, θάθελα νὰ ξέρω τί ση- μαίνει αὐτὸ πού τόσο τὸ φημίζουν οἱ μεγάλες καὶ τὸ εὐχονται στὶς μικρὲς νῆρθη μιὰ ὥρα τὸ γοργώτερο...

—Λές νῆσαι πιὸ γλυκὸ ἀπ' τὴ φιλα- μας πού ἀπόψε τὴ νοιώθω νὰ γλυ- στράθω σὰν μέλι καὶ γάλα καὶ σὰν νάρ- δου καὶ κρίνων ἄρωμα ἀπ' τὴν καρδιά μου σ' ὅλο μου τὸ σῶμα...

—Ρώτησε ἡ μικρούλα Ἰάνθη· κι' ἐκού- σης...

—Ὅσοις καμιά δὲν τὸ ἐκ- δήλωσε στὴν ἄλλη, τὴν κρά- τησε στὰ βάθη τοῦ εἶναι τῆς, προσμένοντας τὴν ἐξήγησή της ἀπ' τὸν καιρὸ.

Κι' ὅταν ἀργά, ἡ μουσικὴ ἔπαψε κι' ὁ ὕπνος ἄρχισε νὰ βαραινῇ τὰ βλέφα- ρά τους, γύρισαν ἡσυχες στὰ σπίνια τους σὰ νὰ μὴν εἶ- χε μεσολαβήσει τί- ποτα τὸ πρωτό- γνωρο καὶ τὸ ἀνη- συχητικὸ. Παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἀπὸ τὸ βρά-δυ ἐκείνο δὲν ξα- νάμειναν πιὰ ὅλο-

μόναχες τὰ χλιαρὰ, μυρωμένα, ἀ- νοιξάτικα βράδια. Οὐδ' ἔσμιξαν πο- τέ τὰ τορνευτὰ τους μπράτσα σὲ σφιχταγκάλιασμα, ὅπως κάταν ὡς τὸ βράδυ, πού ἡ ἥβη ἄρχισε νὰ ἐυ- πνὰ τῆς ἐπιθυμίας τῆς σάρκας. Μὲ τρόπο, χωρὶς νὰ τὸ δείχνουν πῶς τὸ ἐπιδιώκουν, φρόντιζαν νῆσαι πάντα συντροφειμένες, χωρὶς κι' οἱ ἴδιες νὰ ξέρουν γιὰτὶ... Ὅταν ἕνα καιρὸ τὸ νοιώσαν, ἐγέλασαν μὲ τὴν ἀφέλειά τους καὶ ξανάζησαν στὴ μνήμη τους τὴ μυρωμένη ἐπι- νὴ βραδυὰ μὲ νοσταλγία.

—Δὲν τὸ φαντάζομαι, εἶπε ἐκείνη μὲ φωνὴ κομμένη, ἀναστατωμένη ἀσυ- ναίσθητα στὸ ἄγγιγμα τοῦ πυρωμένου κορμιοῦ τῆς παιδικῆς τῆς φίλης... Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸ ὅπου ἐντονότερα λάμπαν τ' ἀστέρια, σὰ νὰ ζητοῦσε σ' αὐτὰ τὸ μυστικὸ, πού ἔγινε αἰτία τῆς πρωτόνοιωστος αὐ- τῆς ταραχῆς πού ἔκανε τὰ δυὸ νέα κορμιά τους νὰ σπαρταροῦν ἀπὸ μιὰ λαχτάρα τόσο ἡδονικὴ, τὶς σκέψεις τους νὰ θολώνουν μὲ μιὰ πρωτόγνω- ρη ζάλη γεμάτη γλύκα, τὰ χέρια νὰ σφίγγονται, τὰ μέλη νὰ μερμηγκιάζουν.

Ξαφνικὰ, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ λόφο τοῦ Ἀρδῆ τοῦ ἀκούστηκε μελωδικὸς ὄγκος μιᾶς σήριγγας, πού ἔπαιζε ἕνα τρελλὸ γοργὸ σκοπὸ.

Τὰ χέρια τῶν κοριτσιῶν λύθηκαν, τὰ κορμιά ἀποτραβήχτηκαν καὶ τινά- χτηκαν πάλιν.

Χορεύοντες. Εἶπαν μὲ μιὰ φωνὴ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Ἐδῶσαν τὰ χέρια κι' ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς ἀπαλῆς, τῆς ἀνά- ρης μουσικῆς, δόθηκαν σὲ τρελλὸ στρο- βίλισμα, ἴδιες ἀμαρυνλίδες κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ—πού ἄρχισε νὰ προβάλλῃ πίσω ἀπ' τὸν ὕμνητο— καὶ τὴν εὐλογία τῶν ἀστέρων.

Τὸ τρικύμισμα τῆς σάρκας, πού ἔ- φερε τὸ πρόσωπο ἑξήνημα τῆς ἥβης ἔσβυσε ἀπόψε, στὴ γοητεία τῆς ἀπα- λῆς μουσικῆς κι' οἱ δυὸ νέες, ἀτραγες ψυχὲς, βρῆκαν τὴν πρώτη τουγαλὴν...

Μὰ ἡ ἀπορία, τυραννικὸς ἐφιάλτης ἔμεινε γιὰ πολλὰς μέρες στὴ σκέψη τους.

—Ὅσοις καμιά δὲν τὸ ἐκ- δήλωσε στὴν ἄλλη, τὴν κρά- τησε στὰ βάθη τοῦ εἶναι τῆς, προσμένοντας τὴν ἐξήγησή της ἀπ' τὸν καιρὸ.

Κι' ὅταν ἀργά, ἡ μουσικὴ ἔπαψε κι' ὁ ὕπνος ἄρχισε νὰ βαραινῇ τὰ βλέφα- ρά τους, γύρισαν ἡσυχες στὰ σπίνια τους σὰ νὰ μὴν εἶ- χε μεσολαβήσει τί- ποτα τὸ πρωτό- γνωρο καὶ τὸ ἀνη- συχητικὸ. Παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἀπὸ τὸ βρά-δυ ἐκείνο δὲν ξα- νάμειναν πιὰ ὅλο-

μόναχες τὰ χλιαρὰ, μυρωμένα, ἀ- νοιξάτικα βράδια. Οὐδ' ἔσμιξαν πο- τέ τὰ τορνευτὰ τους μπράτσα σὲ σφιχταγκάλιασμα, ὅπως κάταν ὡς τὸ βράδυ, πού ἡ ἥβη ἄρχισε νὰ ἐυ- πνὰ τῆς ἐπιθυμίας τῆς σάρκας. Μὲ τρόπο, χωρὶς νὰ τὸ δείχνουν πῶς τὸ ἐπιδιώκουν, φρόντιζαν νῆσαι πάντα συντροφειμένες, χωρὶς κι' οἱ ἴδιες νὰ ξέρουν γιὰτὶ... Ὅταν ἕνα καιρὸ τὸ νοιώσαν, ἐγέλασαν μὲ τὴν ἀφέλειά τους καὶ ξανάζησαν στὴ μνήμη τους τὴ μυρωμένη ἐπι- νὴ βραδυὰ μὲ νοσταλγία.

—Δὲν τὸ φαντάζομαι, εἶπε ἐκείνη μὲ φωνὴ κομμένη, ἀναστατωμένη ἀσυ- ναίσθητα στὸ ἄγγιγμα τοῦ πυρωμένου κορμιοῦ τῆς παιδικῆς τῆς φίλης... Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸ ὅπου ἐντονότερα λάμπαν τ' ἀστέρια, σὰ νὰ ζητοῦσε σ' αὐτὰ τὸ μυστικὸ, πού ἔγινε αἰτία τῆς πρωτόνοιωστος αὐ- τῆς ταραχῆς πού ἔκανε τὰ δυὸ νέα κορμιά τους νὰ σπαρταροῦν ἀπὸ μιὰ λαχτάρα τόσο ἡδονικὴ, τὶς σκέψεις τους νὰ θολώνουν μὲ μιὰ πρωτόγνω- ρη ζάλη γεμάτη γλύκα, τὰ χέρια νὰ σφίγγονται, τὰ μέλη νὰ μερμηγκιάζουν.

Ξαφνικὰ, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ λόφο τοῦ Ἀρδῆ τοῦ ἀκούστηκε μελωδικὸς ὄγκος μιᾶς σήριγγας, πού ἔπαιζε ἕνα τρελλὸ γοργὸ σκοπὸ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

ΣΑΡΛ ΕΡΒΙΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ. ἕνας μεσοκόπος βοσκός. ΕΥΜΟΛΠΟΣ, νέος βοσκὸς μ' ἀθλητικὸ σῶμα καὶ μὲ μορ- φὴ Ἀπολλώνειο. ΘΕΤΙΣ, μιὰ ὁμορφὴ νέα γυναίκα, ἴδια μ' ἔμφυχο ἀγάλμα.

Δεῖλι Μαγιοῦ. Στους πρόποδες τῆς Πεντέλης. Στὴν πράσινη χλόη βό- σκουν κοπάδια γιουρδωμάτων προβά- των καὶ κατσικιών. Ἀχοὶ κουδουνιῶν καὶ βελασμάτων συνοδεύουν σ' ἄρμο- νικὸ κοπανισμὲν τὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας τοῦ Εὐμολπου. Ἀρώματα, πεύκων, ἀγριόκρινων καὶ χαμομηλιῶν φέρνουν στὰ ἔμφυχα μιὰν ἐλαφρὴ ἔκλυση πού τρικυμίζει τοὺς πόθους.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ. (Κάθεται σὲ μιὰ πέ- τρα κάτω ἀπ' τὸ βαθυπράσινο φύλλω- μα ἑνὸς πεύκου κι' ἀκροάζεται τοὺς ἥχους τοῦ αὐλοῦ τοῦ Εὐμολπου, πού πότε παιχιδίζουν σὰν σὲ ἐξέσπασμα χαρὰς στὴν ἱκανοποίησιν κάποιου πό- θου, πότε τραγοῦδον μιὰν ὑπόσχεση τρυφερῶν φιλιῶν καὶ πότε θρηνωδοῦν σὰν στὸ γκρέμισμα κάποιων ὀρειῶν ὀνειρώδων. Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώνει τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ κι' ἀνατινάζεται ἀπ' τὴ θέσιν τοῦ ξαφνιασμένου... Στὸν Εὐμολπον).—Χάϊ, χάϊ... Μὲ ξελόγιασε πάλι, μ' αὐτὸ τὸν ἀναθεματισμὸν αὐλὸ καὶ πῶς δὲν ἔκανε τὸν Ἀπόλλωνα νὰ σπάσῃ ἀπὸ ζήλεια τὴ λύρα τοῦ μπρὸς στὶς δικές σου ῥυθμίσεις...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Μετρίοφρονα).—Εἶναι φαίνεται πού ὁ Ὀλυμπος ἀπέχει πο- λὺ ἀποδῶ καὶ πού Ἀπόλλωνας θάχῃ πᾶθει τώρα στὰ στερνὰ κουφαμάρα...

Ἐξὸν πάλι, ἂν ἐσὺ παίρνῃς τὰ στριγ- γίσματα τοῦ αὐλοῦ μου γιὰ κελαί- δίσματα ἀηδονιῶν... Μὰ δὲ μοῦ λές, γιὰτὶ τινάχτηκες ἔτσι σὰ νὰ σὲ δάγ- κωσε σφήκα...

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ.— Ὁ ἥλιος βασι- λεύει Εὐμολπε κι' ἡ Μυρτὴ περιμένει νὰ πῆξουμε τὸ γάλα σὲ τυρὶ καὶ νὰ φτιάσουμε τὴν γιαιοῦρτι.

Δὲν εἶναι μαγκούφης σὰν ἐσένας ἐγώ, νὰ καθοῦμαι νὰ χαζεύω τὶς νύ- χτες τ' ἀστέρια, καρτερώντας τὶς ξω- χτιές νὰ στήσουν χορὸ κάτω ἀπ' τοὺς ἥχους τοῦ αὐλοῦ μου...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ.— (Ἀνοστενάζοντας).—Ἐχεις δίκιο νὰ καμαρώνεσαι Τέρπαν- dre γιὰτὶ στὸν καιρὸ σου οἱ γυναῖκες δὲν κύτταζαν τὰ πλοῦτη καὶ τὸ βιὸ γιὰ νὰ δώσουν τὰ φιλιὰ καὶ τὴν ἀγ- κάλη τους σ' ἕνα νέο, ὅπως κάνουν οἱ σημερινές... Τοὺς ἔφτανε ἡ νειότης ἡ ὁμορφιά, τὸ κελάρισμα τοῦ αὐ- λοῦ κάτω ἀπ' τὴ φεγγαρόλουστη νύχτα, ἕνα γλυκόλογο... Ἐνῶ τώρα...

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ.— Εἶσαι πολὺ μεμψιμοιρὸς Εὐμολπε... Χθὲς ἡ μικρούλα Ἀλκῆστis, πού τὸ στη- θάκι τῆς τρέμιζε σὲ ἀνάβλεμμα σου σὰν μπουμποῦκι ροδιάς στῆς αὔρας τ' ἀπαλοχάιδεμμα σ' ἔ- βλεπε μὲ τὴν ἐρωτικὴ λαχτάρα πού ἡ τρυγὸνα βλέπει τὸ ταίρι τῆς... Δὲν εἶχες παρὰ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Μ' ἀδιάφορο ὄ- φος).—Ἐχεις διάθεση φαίνεται γιὰ ἀστεῖα Τέρπανδρε...

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ. Γιάτὶ; Τὸ κορμάκι τῆς εἶναι μεστό, στὰ σφυρὰ τῆς πλα- τεῖα καί...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. Εἶναι πρόθυμη νὰ προσφερθῇ στὸν πρῶτο βοσκὸ πού θὰ τῆς χαμογελάσῃ.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ. Ἐνῶ, ἐσὺ, τὴν ἤθε- λες δική σου ἀποκλειστικά; Μὰ τότε παιδί μου Εὐμολπε παντρεύου... Θὲς νὰ σοὺ κάνω τὰ προξενιά;

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. Σ' εὐχαριστῶ, ὄχι. Μιὰ γυναίκα πού θὰ μὲ πάρῃ γιὰτὶ θὰ τῆς τὸ πούν καὶ θὰ τὴν πάρω γιὰτὶ θὰ μ' αὐξήσει τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα, ἂς μοῦ λείπῃ...

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ. (Σαλαγώντας τὰ πρόβατά του). Τότε, παῖζε τὸν αὐλὸ σου Εὐμολπε καρτερώντας νὰ στῇ ρίξουν... τ' ἀστέρια. Καλὴ νύχτα σου...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. Στὸ καλὸ (ξανανάθε- ται κι' ἀρχίζει νὰ παίζει τὸν αὐλὸ τοῦ σκορπίζοντας γύρω του μαγευτικὲς μελωδίες. Ὁ Τέρπανδρος ὄλο κι' ἀπο- μακρύνεται).

Σκηνὴ Β'. (Ἐνῶ ὁ Εὐμολπος ἐξακολουθεῖ τὸ τραγοῦδι του, ἀπὸ μιὰ συστάδα πεύ- κων προβάλλει δειλὰ καὶ τὸν κυττάζει ἡ Θέτις. Ἐκεῖνος οὐτε καν ὑποπεύε- ται τὴν παρουσία τῆς).

ΘΕΤΙΣ. Ἀ! ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Μὲ ἔκφραση θαυμα- σμοῦ στὴ μορφὴ καὶ πόθο ἀσυγκρά- τητο στὰ μάτια). Τί ἔπαθ' ἡ μικρὴ θεά...

ΘΕΤΙΣ. Δὲν εἶμαι θεὰ βοσκὴ μου. ΕΥΜΟΛΠΟΣ. Τότε θὰ εἶσαι μιὰ νύμφη τοῦ δάσου πού κουνῇ μαγευ- μένος κάποιος Σάτυρος...

ΘΕΤΙΣ. Εἶμαι μιὰ φτωχὴ βοσκοπού- λα πού ἐδίωξε γυνὴ ὁ ἀφέντης τῆς ἀπ' τὴ στάνη, γιὰτὶ ἔχασε νὰ ρίξῃ πυ- τὰ στὸ γάλα πού εἶχαν ἔτοιμο νὰ πῇ- ζοῦνε τυρὶ.

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. Καὶ ποῖος εἶχε τὴν ἀπο- νία ν' ἀναθέτῃ τόσο βαρεῖες δουλειές στὰ δυοαῦτὰ χερὰκια πού νῆσαι ἀπρίτερα κι' ἀπ' τοὺς κρινούς καὶ νὰ ἀφίην δι- χως σανδάλια δυὸ τέτοια πόδια πού θὰ μποροῦσαν νὰ κολάσουν καὶ θεοὺς;

ΘΕΤΙΣ. Ἡ καλωσύνη σου καλὲ μου βοσκὴ σὲ κάνει νὰ λές ὑπερβολές, πού ἂν ἴσως ἦμουν λίγο ἐλαφρόμυαλη μποροῦσε νὰ τις πιστέψω καὶ νὰ τὸ πάρω ἀπάνω μου... Μὰ τώρα ἡ ὥρα περνά κι' ἐγὼ πρέπει νὰ φτάσω στὴν Ἀθήνα τὸ ταχύτερο.

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Πελώντας). Νὰ φτά- σης στὴν Ἀθήνα; Ἐτοί ἐμπόλυτη; Δὲν τὸ κατορθώνεις ποτέ...

ΘΕΤΙΣ. (Πλησιάζοντας τὸν δῆθεν ἐμπιστευτικὰ γέρνει τ' ὁμορφὸ κεφα- λάκι τῆς στὸν ὄμο του). Ἐλὰ καλὲ μου βοσκὴ, μὴ μὲ τρωμάξεις;

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τρικυμισμένος ἀπ' τὸν πόθο). Μὰ τὸ Νεφεληγε- ρέτι Δία, ὠραία μου, εἶναι ἁ- λήθεια ὅτι δὲ φτάνεις στὴν Ἀθή- να πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα.

ΘΕΤΙΣ. (Ἀφίνοντας σὲ μιὰ τρο- μαγμένη κίνηση τῆς νὰ πᾶσθαι ὁ χιτωνίσκος ἀπ' τὰ στήθη τῆς).

Καὶ τώρα τί θὰ γίνω ἐγὼ μέ- σα στὴ νύχτα...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Τὴν πέρνει στὰ χέ- ρια καὶ ἐνῶ ἐκείνη σφίγγεται ἀ- πάνω του σὲ μιὰν ἡδονικὴ ἐγκα- τάλειψη). Στὴν ἀγκαλιά μου, στὴ στάνη μου. Καὶ μὴ φύγῃς ποτέ...

ράσσομαι, Ἀναστενάζει καὶ συνεχίζει). Μὰ τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἂν ὁ θεὸς δὲν τὸν φωτίσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ, θαρρῶ πῶς ὁ Ξένιος γυρίζοντας ἀπὸ τὸν πόλεμον, δὲ θὰ βρῇ τὴ συζυγικὴ παστάδα ἀσπίλη ὅπως δὲς τώρα.

(Ὁ Εὐμολπος πάνω στὸ παίξιμο, σηκώνεται καὶ συγκεντρώνοντας τὸ κοπάδι του προχωρεῖ πρὸς τὴν Θέτιδα. Τὸ λυκόφως κάνει βαθύτερες τὶς σκιὰς καὶ στὸ στερέωμα προβάλλουν τὰ πρῶ- τα ἀστέρια. Μὲ τὴ μελωδικὴ φωνὴ του καλεῖ ἕνα-ἕνα τ' ἀρνιά καὶ τὰ κριάρια του). Ἐδῶ Πολύφημε, ἔμπρὸς Ἀμαρυλ- λίς. Πού εἶσαι Λόγγε; (Πλησιάζει πε- ρισσότερο πρὸς τὴ συστάδα τῶν πεύ- κων πού κρύβει τὴ Θέτι. Ἡ νέα γυναί- κα τώρα σπρωχμένη ἀπὸ μιὰ ἀκατα- νίκητὴ δύναμη πετὰ τὸ βαρὺ χιτῶνα τῆς καὶ τὰ σανδάλια τῆς καὶ πετάγε- ται ἔξω, τρέχοντας. Σὲ λίγο βρίσκεται ἔμπρὸς στὸν Εὐμολπον. Μὲ μιὰ κίνηση δειλῆς παρθένας πού βρίσκεται ξαφνι- κὰ μπρὸς σ' ἕνα ἀγνωστὸ σκύβει ντρο- παλὰ τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ χέρια προ- σπαθεῖ νὰ καλύψῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦ στήθους τῆς. Ἐνα μικρὸ ἐπιφώνη- μα φέβου ξεφεύγει ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς).

ΘΕΤΙΣ. Ἀ! ΕΥΜΟΛΠΟΣ. (Μὲ ἔκφραση θαυμα- σμοῦ στὴ μορφὴ καὶ πόθο ἀσυγκρά- τητο στὰ μάτια). Τί ἔπαθ' ἡ μικρὴ θεά...

ΘΕΤΙΣ. Δὲν εἶμαι θεὰ βοσκὴ μου. ΕΥΜΟΛΠΟΣ. Τότε θὰ εἶσαι μιὰ νύμφη τοῦ δάσου πού κουνῇ μαγευ- μένος κάποιος Σάτυρος...

ΘΕΤΙΣ. Εἶμαι μιὰ φτωχὴ βοσκοπού- λα πού ἐδίωξε γυνὴ ὁ ἀφέντης τῆς ἀπ' τὴ στάνη, γιὰτὶ ἔχασε νὰ ρίξῃ πυ- τὰ στ

“Αν την ‘Ελένη Χέλμη και την ‘Αδαμαντία Πομόνη τις έχουν ξεχάσει πιά οι περισσότεροι, την Ουρανία Καζούρη όμως θα τη θυμούνται αρκετοί, όσοι τουλάχιστον θυμούνται καλά τις παραστάσεις του θαυμαστού εκείνου Παπαϊωάννου στην ακμή του την πιο μεγάλη.

Γιατί η Ουρανία Καζούρη θριάμβευε μαζί του και ξεχώριζε, παίζοντας τις κορατερίστες, κάτι περιφημες κωμικές γρήγες, από το «πικνικ», έως την Βαρβάρη Τουρλουμπή, τη «χήρα τριών συζύγων», στην «Πρόθυμη χήρα» των κυρίων Λάσκαρη και Σακελλαρίδη.

Είναι παρατηρημένο πως οι πιο καλοί θεατρίνοι, που παίζουν στην ‘Επιθεώρηση προέρχονται από την ‘Οπερέττα και οι καλλιτέχνες της ‘Οπερέττας, που ‘έπαιξαν πρώτα στο δραματικό θέατρο, αυτοί είναι πάντα και οι καλύτεροι.

‘Από το δραματικό θέατρο βγήκε και ο Παπαϊωάννου, από το δραματικό θέατρο βγήκε και η Ουρανία μας ή Καζούρη.

Γι’ αυτό, έχοντας μέσα της, τη συνείδηση της πιο αληθινής θεατρικής Τέχνης, μπορούσε να παρουσιάσει τους ρόλους της με μία κωμική αίσθηση τόσο ταίριαστή με το ύφος και με τις απαιτήσεις του κάθε έργου.

‘Αλλά είναι πολύ μακρινές οι πρώτες ‘επιτυχίες της Ουρανίας Καζούρη.

Είναι πολύ σπάνιο να παίζουν γέρικά πρόσωπα νέες θεατρίνες. Και οι τωρινές κορατερίστες ήταν στα νεύματα τους χαριτωμένες σουμπρετούλες, όπως ακόμα και η εξακουστή Σαπφώ ‘Αλκαίου, που πρωτοεμφανίσθηκε στις 30 Μαΐου 1895, την ίδια βραδιά σ’ επιθεώρηση, μαζί με μία ξεχασμένη αδελφή της Μαρίκας Κοτοπούλη, τη μακαρίτισσα την καλλιφώνη την ‘Αντιόπη και με την Εὐαγγελία Ρούσσου, μία ‘εκτακτη ήθοποιό, μακαρίτισσα κι’ εκείνη, που σημείωσε θριάμβους στη σύντομη καλλιτεχνική της ζωή.

‘Ετσι κι’ η Ουρανία Καζούρη, έννεα χρονών, εκεί-δὰ κατά το 1870 βγήκε στη Σκηνή στην ώραία την πατρίδα της τῆς Ζάκυνθο. ‘Η δασκάλε της θύμωσε για το πόλυμα και την άλλη μέρα δεν την δέχτηκε στο δημοτικό σχολείο. Μὰ η ‘επέμβαση του Δημάρχου την έσωσε τῆς μικρῆς τῆς Ουρανίας κι’ έβυσε τῆς σεινόντφυην όργῆς τῆς κυρά-δασκάλας κι’ έτσι εξακολούθησε ἡ Ουρανία μας νὰ μαθαίνει γράμματα καὶ νὰ παίξει καὶ θέατρο.

“Όλοι μας τὸ ξέρουμε πως τόσο μεγάλη λάμπει στὰ μάτια τῶν ανθρώπων ἡ γοητεία τοῦ θεάτρου, ὥστε καὶ στὶς πὶο συγκρατημένες ἐπαρχίες ποτὲ δὲν λείπουν οἱ ἐρασιτεχνικὲς παραστάσεις, μέσα στ’ ἀρχοντικὰ σπῆτια παλαιότερα καὶ ὕστερα καὶ δημόσια.

Αὐτὸ γίνηκε καὶ στὴ Ζάκυνθο με περισσότερη τάξη ὅμως καὶ με περισσότερη κανονικότητα καθὼς ἄλλως τε τὸ ἤθελε καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ παράδοση τῆς πατρίδας τοῦ Σολωμοῦ.

Ξεσηκωθήκανε λοιπὸν πολλὰ ξέγνοιαστα καὶ φιλόμουσα παιδιὰ, ἀπάνω στὸν καιρὸ τους καὶ δὲν δύναντο μόνο μιά παράσταση τὸ χρόνο παρὰ πολλές μέσα στὸν ἴδιο χειμῶνα. Κάνανε δηλαδὴ θέατρο σχεδὸν ἐπαγγελματικὸ.

Γιὰ πρωταγωνίστρια εἶχανε μιά, πὺ ἤξερε πὶο πολὺ ἀπὸ τέχνη. ‘Ηταν 25 χρονῶν, τῆς φέρανε με τῆς μητέρας τῆς στὴ Ζάκυνθο καὶ μόνο αὐτὴ ἔπαιρνε μισθό.

Τῆς λέγανε Κριμαία ‘Αλιαβέλλα, δὲν ξέρουμε τί ἔγινε ἀργότερα διὰ τῆς διώσανε, γιατί δὲν εἶχανε πιά νὰ τὴν πληρώσουν. ‘Ηταν ἀσκήμη, ἀλλὰ ἠθικὴ ὥπως οἱ πὶο πολ-

Στὰ δυὸ προηγούμενα φύλλα ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ κριτικὸς κ. Γιάννης Σιδέρης μὰς παρουσίασε δυὸ ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριες τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ ἐτερέλλαναν τοὺς ‘Αθηναίους πρὸ 40 ἐτῶν. Τὶς κυρίες ‘Αδαμαντία Πομόνη καὶ ‘Ελένη Χέλμη. Σήμερα μὰς παρουσιάζει τὴν κυρία

ΟΥΡΑΝΙΑ ΚΑΖΟΥΡΗ

γεται: «Τὰ γελοῖα ἀποτελέσματα τῆς ζηλοτυπίας» τὴν εἶχε γράψει ὁ ‘Ιωάννης Τσακασιάνος, ὁ πατέρας τοῦ Γεώργιου τοῦ Τσακασιάνου, πὺ γράφει ἐπιθεωρήσεις, καὶ τῆς χαριτωμένης τῆς Χρυσούλας τὴν ‘έπαιξε ἡ Ουρανία, τότε Μιράκη.

Σὲ κάμποσον καιρὸ ἔρχεται στὴν ‘Αθήνα, παντρεύεται τὸν ἠθοποιὸ Καζούρη, πὺ ἔπαιζε τότε κωμειδύλλα, δημιουργεῖται πρωταγωνίστρια μαζί του, κάνει ἐντύπωση με τὴν ώραία τῆς φωνῆς καὶ με τῆς χάρις τῆς, καὶ στὰ 1890 ἤ-τανε πολὺ ἀξιόλογη καὶ ἱακουστή, γιατί δίνει τιμητικὴ στίς 27 τοῦ Σεπτεμβρίου στὸ θέατρο «Παράδεισος» μαζί με μιά θιασάρχιν, σημαντικὴν ἠθοποιὸ τῆς ἐποχῆς τῆς, τὴν ‘Ελένη Κοτοπούλη, τῆς μητέρας τῆς Μαρίκας.

Στὴν τιμητικὴ τῆς αὐτῆς ἔπαιξε—χαλαρηριστικὸ γιὰ τὴν ἀξία τῆς—καὶ μιά μονόπραχτη κωμωδία, πὺ εἶναι ἡ μόνη σάτυρα τοῦ καιροῦ αὐτοῦ, τὸν «Ἐπίλογο τῆς Μαρούλας», πὺ τὸν εἶχε γράψει ὁ κ. Ν. Λάσκαρης με τὸ ψευδώνυμο Λεβιάθαν καὶ πὺ κοροΐδευε τῆς μανίαν πὺ τοὺς εἶχε πιάσει τότε με τὰ καλαμπούρια. Τὸ ἔργακι αὐτὸ εἶναι χαριτωμένο κι’ ἔχει γιὰ ὑπότιτλο: «Ἀπὸ πόλεως ἀφικνοῦμαι φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κινάμωμον—Βάλτερ Σκῶτ».

Εἶχα τὴν τιμὴ νὰ τὴν γνωρίσω στὰ τελευταῖα θεατρικὰ τῆς χρονία.

Παίζονταν στὰ 1925 στὸ Κεντρικὸ ἑνὰς περίφημος «Παπαγάλος» τοῦ τρισηχαριτωμένου πρίγκηπα τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, τοῦ ‘Αντῶν Βώττη. ‘Η Καζούρη ἔκανε ἑνα νό-μερο: τῆς Δραχμῆς, πὺ εἶχε ξεπέσει, ντυμένη με κουρέλια καὶ πὺ «ἔκλαιγε» τῆς θλιβερῆς τῆς μοῖρας.

Τὴν χειροκροτοῦσαν μ’ ἐνθουσιασμό.—Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο ἐπίσημο χειροκρότημα. Τὸν ἄλλο χρόνον ἔπαιξε σ’ ἑνα συνοικιακὸ καὶ ἦταν ἀγνώριστη. ‘Εδῶσε μιά ἀποχαιρετιστήρια παράσταση στὸ παλιὸ θέατρο Κυβέλης με τὴν «Κυρία Πρόεδρος» ὅπου τὴν προσεφώνησε ὁ κ. Λάσκα-ρος καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε με στίχους ὁ συνάδελφος Δ. Γιαννουκάκης, καὶ ἔβγαλε καὶ ἐκείνη ἑνα συγκινημένο λόγο—συνήθεια τῶν παλιῶν ἠθοποιῶν—καὶ τὸ θλιβερό ἀ-πόγευμα τελειώσε... ‘Απομονώθηκε στὴν πατρίδα τῆς κι’ ἔχει κάνει μιά δραματικὴ σχολή καὶ βοηθαί μερικὲς ἐρα-σιτεχνικὲς παραστάσεις... Πάει νὰ τελειώσῃ ὁπως ἄρχισε... Ξαναπῆρε καὶ τὸ πρῶτο τῆς ἐπίθετο... ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

λές πρωταγωνίστριες τοῦ καιροῦ τῆς.

Μαζί με τὰ δράματα, τὰ δικά μας καὶ τὰ ξένα, εἶχανε καὶ μιά μικρὴ ὀρχήστρα καὶ παίζανε κάπου-κάπου καὶ μερικὲς μονόπραχτες κωμωδίες, πὺ τοὺς βάσανε καὶ τραγούδια.

Καὶ μιά ἀπὸ τῆς κωμωδίες αὐτῆς εἶχε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση:

‘Ενας γέρος τσιγκούνης, ὁ ‘Αθανασάκης, εἶναι νιόπαντρος μὰ ζηλιά-ρης φέρνει τῆς νεαρῆς γυναῖκα του καὶ τὴν κρύβει σ’ ἑνα χωριὸ γιὰ νὰ μὴν τοὺν ξελογιάσουνε. Μὰ σὲ λίγο ἔρχεται ὁ ἀ-νεψιὸς του ὁ Μίμης καὶ δὲν τοὺν ἀνοίγει ὁ θεὸς του παρὰ τὸν ἀφίνει ἔξω, γιατί δὲν εἶχε σὲ κανέναν ἐμπιστοσύνη. Μόνος του λοιπὸν ἔαφνικὰ καθὼς βρέθηκε ὁ Μίμης στὸ δρόμο, γνωρίζεται με τὸ γεί-τονα τὸ Μίμη καὶ με τὴν ἀδελφὴ του τῆς Χρυσούλας κι’ ἀποφασίζουνε νὰ τοὺς παί-ξουν τοὺς γέρος ζηλιάρη ἑνα παιχνίδι γιὰ νὰ τὸν γλυτώσουν ἀπὸ τὸ πάθος του αὐτοῦ. ‘Ο Μίμης δηλ. θὰ κάνει μιά καντάδα καὶ ἡ Χρυσούλα, πὺ εἶναι ἡ μόνη πὺ τὴν ἐμπιστευότανε ὁ γέρος, πηγαίνει καὶ τὸν εἰδοποιεῖ δὴθεν ὅτι ὁ ἐραστὴς τῆς γυναι-κας του ἤρθε νὰ τὴν κλέψῃ καὶ τὸ βράδυ θὰ τῆς τραγουδοῦσε συνθηματικά. Περί-τρομος ὁ σύζυγος νύνεται γυναῖκα γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἐραστὴ ἀντὶ τῆς δικῆς του καὶ τοὺ παρουσιάζεται τὴν ὥρα πὺ κάνει αὐτὸς τῆς συμφωνημένης του σερε-νάτας. ‘Εκεῖ φανε-ρώνονται ἄλλα, γε-λοιοποιεῖται ὁ ζη-λιάρης καὶ διορ-θώνεται.

‘Ηκωμῶδιὰ λέ-γεται.

‘Ηκωμῶδιὰ λέ-γεται.

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

“Όπως εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό τῆς μ’ ἑνα πέ-πλο βαθὺ, δὲν ἦταν δυνατό νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ κανένας. “Αλλῶς τε, κι’ οὐτε μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἡ γυ-ναῖκα ἐκείνη, ἡ τόσο ἀπλᾶ ντυμένη ἡ γυναῖκα πὺ περ-πατοῦσε μονάχη, χωρὶς τῆς μεγαλοπρέπειας τοῦ ἄρματός τῆς, τοὺς δούλους καὶ τὶς ἀ-κόλουθες τῆς, ἦταν ἡ Μαγδα-ληνὴ πὺ κατέπληρσε με τὸν πλοῦτο τῆς ἐμφανισέως τῆς καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς συνο-δείας καὶ πομπῆς, τῆς μιᾶς πομπῆς πὺ ξεπερνοῦσε κι’ αὐτῆς ἀκόμη τὶς πομπές τῶν Ρωμαίων διοικητῶν.

“Ἦλθε ἔτσι κι’ ἐστάθηκε μπροστὰ σ’ ἑνα σπῆτι, πὺ βρισκότανε σὲ μιά γωνιά τοῦ δρόμου. Καὶ ἡ πόρτα, καὶ τὰ παράθυρά του ἦταν κλειστά. Φῶς δὲν διεικνύετο. Τὸ σπῆτι βυθισμένο στὸ σκοτάδι, φα-νώτανε ἐντελῶς ἀκατοίκητο. ‘Εχτύπησε ἐν τούτοις, κι’ ἐ-πειδὴ δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν ἔαναχτύπησε καὶ πάλι, ἔπειτα καὶ γιὰ τρίτη φορά, πὺ δυ-νατὰ καὶ πὺ ἐπιμονα.

Τέλος ἄκουσε τὸν κρότο βημάτων πὺ ἐπλησίαζαν.

“Επειτα μιά φωνὴ νὰ ρω-τάη.

—Ποῖος εἶναι;

Σιγὰ, ὥστε νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ κανένας ἄλλος, κι’ ἂν ἀκόμα ἦταν κάποιος ἐκεῖ κοντὰ, τοῦ ἀπάντησε.

—‘Η Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ.

“Ο τρόμος πὺ ἔπιασε τὴν ‘Αντινὸν, ὅταν ἄκουσε ὅτι στριφογύριζαν στὸ σπῆτι ἄνθρωποι τοῦ θεοῦ τῆς, δὲν ἐ-στάθη δυνατό νὰ μετριάσῃ μ’ ὅλες τὶς βεβαιώσεις τῆς Μίρθας πὺς ἦταν ἀσφαλῆς στὸ δικὸ τῆς δωμάτιο. Τὸ σπῆτι τοὺς ἦταν σὲ τοιοθεσία παράμερη. “Αν οἱ ἄνθρω-ποι τοῦ ‘Αντύπα ἔμπαιναν ἐκεῖ μέσα διὰ τῆς βίας, οἱ Ρω-μαῖοι στρατιῶτες δὲν θὰ προλάβαναν νὰ τρέξουν εἰς βο-ήθειά τους, ἴσως μάλιστα νὰ μὴν ἀντιλαμβάνετο κανένας τὴν ἐπιδρομὴ.

“Όσον ἀφορᾷ τοὺς ὑπηρετές τους, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπο-λογίζων καθόλου.

Καὶ γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑνα,—ἐκείνον πὺ εἶδε τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς τὸ ἀνήγγειλε—οἱ ἄλλοι δυὸ ἦταν ἀπὸ τὴν ‘Αντιόχεια, καὶ διόλου παράδοξο νὰ τοὺς ἐπρό-διναν ἄλλα καὶ γιατί, καὶ οἱ τρεῖς μαζί, θάηταν ἀνίκα-νοι ν’ ἀμυνθῶν ἀποτελεσματικὰ στοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ θεοῦ τῆς πὺ, ὅχι μόνον πολλοὶ θάτανε, ἀλλὰ καὶ ἀ-ποφασισμένοι νὰ μὴ γυρίσουνε στὸν ἀφέντη τοὺς μ’ ἄδει-α τὰ χέρια.

Μάταια ἡ Μίρθα ἐπροσπάθησε νὰ τὴν καθουχάσῃ καὶ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— ‘Ο ἐνδοξὸς χιλιάρχος Λούκιος Βήρος, λίγες ἡμέρες ὕπερα ἀπὸ τὸ γάμο του με τὴν ὀραία πατρι-κία Μάρτσια, στέλνεται στὴν Συρία νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν. ‘Η γυναῖκα του ὀρκίζεται πὺς θὰ πέσῃ κατὰ θῆριν νὰ τὴν спа-ράξουν ἢ θὰ πῇ δηλητήριο, ἂν τὴν λησμονήσῃ, κι’ ὁ Λούκιος Βήρος φεύγει. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐγγραφῆς τακτικᾶς, ἔπειτα ἀραιότε-ρα, στὸ τέλος δὲν εἶχε εἰδήσεις του. Καὶ μιά ἡμέρα πὺ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ πάῃ στὸ ἱπποδρόμιο, ὅπου δινότανε γιορτὴ, ὁ πα-τέρας τῆς ἀρχίζει νὰ τῆς διηγῆται τὴν φρικτὴ ἱστορία πὺ συ-νέβη στὸν ἄνδρα τῆς στὴ Γαλιλαία. Στὴν ‘Αντιόχεια ζοῦσε ἡ περιφημὴ γιὰ τὴν καλλονὴ τῆς ἑταῖρα Μαγδαληνὴ· ἐπειδὴ ὁ Οὐρβανὸς, ὁ ἐγγονὸς τοῦ ‘Υγκανῶ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ ‘Η-ρώδης ἀρτὰε τὸ θρόνον, τὴν περιφρόνησε, ἔβαλε τὸν ἀδελφὸ του Τίτο νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἀλλ’ ἐκείνος ἀπέφυγε. ‘Αρχίζει τότε ἑνας ἐξοντωτικὸς πόλεμος μεταξὺ τους. ‘Ο Οὐρβανὸς εἶναι ἀρ-χιμὸς συνωμοσίας κατὰ τοῦ τετραρχοῦ τῆς Γαλιλαίας ‘Ηρώδη ‘Αντύπα καὶ πρόκειται νὰ πάῃ στὴ Σεπφορίδα νὰ σκοτώσῃ αὐτὸν καὶ τὴν κόρη τοῦ ‘Αντίπατρου, τοῦ γιοῦ τοῦ ‘Ηρώδη, πὺ σκότωσε τοὺς γονεῖς του, τὴν ‘Αντινὸν. ‘Η Μαρία πὺ ἦταν καὶ αὐτὴ συνωμότης, συνεννοεῖται μ’ ἑνα γενναῖο νέο τὸν ‘Αργίπα, νὰ προσποιηθῇ ὅτι εἶναι συνωμότης, νὰ πάῃ μαζί με τὸν Οὐρβανὸν στὴ Σεπφορίδα καὶ νὰ τὸν προδώσῃ. Κι’ αὐτὴ γυρίζει σπῆτι τῆς, ὅπου οἱ κατάσκοποι τῆς τὴν πληροφοροῦν ὅτι ἡ νέα, πὺ ἀγαπᾷ ὁ Οὐρβανὸς, μιά νέα πὺ κἀθετα κον-τὰ στὸ ποτάμι, εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη πὺχε ὀρκισθῇ νὰ σκο-τώσῃ, κόρη δηλαδὴ τοῦ ‘Αντίπατρου, ἡ ‘Αντινὸν, πὺ τοῦ ἔχει παρουσιασθῇ με τὸ ὄνομα Γιούλια. Εἰδοποιεῖ τότε τὸν Οὐρβανὸ με τὸν Τίτο καὶ ὁ πρίγκηπας τρέχει στὸ σπῆτι τῆς Γιούλιας ὁποῦνας δὴθεν διαβάτης, κατάσκοπος τῆς Μαγδαληνῆς τὸν πληροφορεῖ ὅτι τὴν ἀρπαξᾶν ἀγνωστοί κι’ ἔφυγαν. ‘Ο Οὐρ-βανὸς ἐπίστεψε ἐντελῶς πᾶς ὅτι ἐκείνη πὺ ἐλάτρευε ἦταν ἡ ‘Αντινὸν, πὺ πρεπε νὰ σκοτώσῃ. Συναντήθηκα με τοὺς συνωμότης κι’ ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλιλαία. Χωρὶς ν’ ἀντιληφθῇ ὅτι τοὺς ἀκο-λουθοῦσε ἑνας ἄνθρωπος τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία, ἀφοῦ κατέστρω-σε τὸ τρομερὸ σχέδιό τῆς, βγήκε ἑνα βράδυ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς καὶ πῆγε κατὰ τὴ νωτὴν συνοικίαν τῆς ‘Αντιόχειας.

μπορέσῃ νὰ ζῇσῃ εὐτυχισμένη στὸ πλευρὸ τοῦ εὐγενικοῦ ἐκείνου ἐμποδίου, τοῦ Οὐρβανῶ.

Σὲ κάθε θόρυβο πούκαναν αὐτῆς οἱ ἴδιες, σὲ κάθε γέν-νημα τῆς παραγμένης φαντασίας τοὺς ἔπαιαν τὴν κουβέντα κι’ ἀκροῶντο περίφοβες, με γουρλωμένα μάτια. Μήπως οἱ δολοφονοὶ εἶχαν μὴ πὺ στὸ σπῆτι καὶ ἐπρόκειτο νὰ φθά-σουν ἔως ἐκεῖ; Καὶ αὐτὸ τὸ βασανιστήριον τῆς ἀγωνίας γινότανε δυνατότερον, ὅσο ἡ ὥρα περνοῦσε. ‘Η νύχτα, ὁ πρῶτος τῆς τοῦ ἐγκλήματος, ἀπλώνε βαθὺ πάντοτε τὸ σκο-τάδι τῆς καὶ ἡ σιγαλιὰ τῆς, ἀντὶ νὰ τὶς καθουχάσῃ ἀπ’ ἐ-ναντίας ἔχυνε στὴν ψυχὴ τοὺς τὸν κρυερὸ φόβο τοῦ μυ-στηρίου τῆς.

‘Ετσι περνοῦσε ἡ ὥρα, σὲ βασανιστικὴ ὑπερένταση τῶν αἰσθησῶν τοὺς, κι’ ἦτανε φανερό πὺς δὲν θὰ μποροῦσαν ν’ ἀνθῆσουν σὲ μιά τέτοια ἐκνευριστικὴ φυλάκισιν.

‘Αλλῶς τε τί ἐσήμαινε ἂν δὲν γινώτανε τίποτα ἐκείνη τῆς νύχτας, ἀφοῦ μποροῦσε νὰ γινῇ τὴν ἐπομένη, ἀφοῦ χω-ρὶς ἄλλο θὰ δοκίμαζαν νὰ τὶς ἀρπάξουν τὴν τρίτη; Φίλο δὲν εἶχαν ἄλλο ἀπὸ τὸν Οὐρβανὸ, ἀλλὰ καὶ σὲ κείνον δὲν μποροῦσε νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. Κι’ ἐπειδὴ ἦταν ἀνάγκη νὰ λάβουν τὰ μέτρα τοὺς, ἡ ‘Αντινὸν εἶπε πὺς ἔπρεπε νὰ τὸ κάνουν τὸ γρηγορότερον.

‘Ενῶ λοιπὸν δὲν ἔπαιαν νάχουν τεντωμένα τ’ αὐτιά τοὺς ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατό νὰ τοὺς ξεφύγῃ οὔτε ὁ παρα-

νὰ τὴν πείσῃ πὺς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ, οὔτε ἐκείνη τῆς νύχτας οὔτε τὶς ἄλλες ἡμέρες, ἀφ’ οὔ θὰ λάβαιναν τὰ μέτρα τοὺς καὶ θὰ ἀσφαλίζοντο με κάθε τρόπο. ‘Η ‘Αντινὸν ἤξερε καλὰ τὸ θεῖο τῆς, τὴν ἐπιμονὴ, τὴ δύναμη καὶ τὰ σατανικά μέσα πὺ μεταχειριζότανε, κάθε φορὰ πὺ ἤθελε νὰ πε-τύχῃ ἑνα σκοπὸ τοῦ. Καὶ φο-βότανε κάθε ἀπρόοπτο, μιά ἐμφάνισιν τοὺς με τρόπο πὺ δὲν ἐφαντάζοντο καὶ δὲν ἐπε-ρίμεναν.

‘Αρνήθηκε νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι τῆς. Καὶ γιατί τάχα νὰ τόκανε ἀφ’ οὔ ἦτανε βέ-βαιη πὺς δὲν θὰ τὴν ἔπιανε ὁ ὕπνος.

‘Αλλῶς τε θάπρεπε νάτανε ἐτοιμὴ γιὰ ν’ ἀμυνθῇ κι’ ἐκείνη σὲ κάθε ἐπίθεσιν καὶ νὰ ἐνώ-σῃ τὶς προσπάθειές τῆς με τὸν ἀγῶνα τῶν ἀνθρώπων τοὺς.

Κλειδωμένες λοιπὸν, οἱ δυὸ γυναῖκες στὴν κάμαρα τῆς Μίρθας, ἐσχολάζαν ἐν-τρομας τὴν ἀπροσδόκητὴ εἴ-δησιν, καὶ καταρῶντο τὸν ἄ-θλιο ‘Ηρώδη ‘Αντύπα πὺ δὲν ἀρκέσθηκε στὸν ἀδικο σκοτα-μὸ τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελ-φοῦ τοῦ, ἀλλ’ ἤθελε νὰ πλῶσῃ τὴν μαυρίλα τῆς ἐκφυλῆς ψυ-χῆς τοῦ καὶ ἔως αὐτὴν πὺ ἄλλη σκέψῃ δὲν εἶχε, κι’ ἄλλο πῶδο δὲν ἔτρεφε, παρὰ νὰ

μικρότερος θόρυβος, καταστρώνανε τα σχέδιά τους, έλεγαν διάφορες γνώμες, που τις παρατούσαν με την ίδια ευκολία με την οποία τις διατύπωναν.

Και τέλος, έσυμφώνησαν και οι δύο τους, ότι έπρεπε ν' αλλάξουν σπήτι, και η 'Αντινόη έπρότεινε νά τó κάνουν αν ήτανε δυνατό κι' αυτή τη στιγμή.

— Αυτή τη στιγμή, αδύνατο ! είπε η Μίρθα. Θά μάς ιδούνε οι κατάσκοποι.

— Φαίνεται πώς δεν είναι βέβαιοι ότι είμαστε εκείνες που ζητάνε. Κι' άφου έως τώρα—και κοντεύει νά ξημερώση—δέν επιχειρήσανε τίποτε, είναι πιθανό νά μή τó κάνουν ούτε έως τó πρωί.

— Βέβαια.

"Αν λοιπόν αποφασίσανε ν' αφήσουν νά εξακριβώσουν αύριο ότι έμεις είμαστε τά θύματα που γυρεύει ο αφάντης τους, θά φύγουν αν δέν έφυγαν, νά πάνε νά κοιμηθούνε. Κι' αύριο, θά κουβαληθούν πάλι και θ' αρχίσουν νά στριφογυρίζουν προσπαθώντας νά μπουνε με την μιά ή την άλλη μεταμφίση, γιά νά μάθουν τά όσα θέλουνε.

— Σωστά.

— Λοιπόν, συνεπέρανε η πριγκήπισσα, όταν βεβαιωθούμε πώς οι δολοφόνοι έφύγανε, νά φύγουμε και 'μείς.

— Γιά πού ;

— Ο Πέτρος, ο πιστός υπηρέτης μας που μάς έφερε την κακή είδηση, έχει έδω στην 'Αντιόχεια συγγενείς εγκαταστημένους από πολλά χρόνια.

— Ναί, τó ξέρω.

— Θά μάς πάλι λοιπόν εις ένα από αυτά τά σπήτια, μέσα στην πόλη. Κι' έτσι οι κατάσκοποι θά χάσουν τά ίχνη μας. 'Αλλά και αν ακόμα μάς ξαναβρούνε δέν θά είναι εύκολο νά μάς άρπάξουνε ή νά μάς σκοτώσουνε, σ'ένα κεντρικό σπήτι. Γιατί οι Ρωμαίοι θά τους πιάσουν άμέσως.

Και η Μίρθα επίσης βρήκε λογικό τó σχέδιό της, αλλά τó έκρινε δύσκολο : Γιατί πώς θά εξακριβώσαν ότι δέν ήτανε κρυμμένος κανένας στη γύρω έκταση, κι' ότι δέν θά τις έβλεπαν πούφευγαν ; Και αν οι κακοίγοι παραμόνευαν κάπου εκεί κοντά, θά τους διευκόλυναν στους σκοπούς τους. Γιατί θά πήγαιναν νά πέσουν στα χέρια τους μόνες τους.

Έν τούτοις δέν είπε τους φόβους της αυτούς γιά νά μήν την άνηυχήση. Με την ιδέα ότι θά της περνούσε ο τρόμος εκείνος, που της ένέπνεε αυτές τις σκέψεις, έφάνη πώς συγκατανέυει, κι' άρχισε νά της λέη την πεποίθησή που είχε ότι άδικα ανησύχησαν, κι' ότι εύκολο τούς ήταν νά λάβουν τέτοια μέτρα ώστε νά μήν μπουρέσουνε νά τις βλάψουν ποτέ οι άπεσταλμένοι του θείου της.

Της είπε ακόμη πώς έπρεπε ν' ανακοινώσουνε τά συμβαίνοντα στον Ούρβανό. Έκείνος που τόσο πολύ την αγαπούσε, θά την έπροφύλαττε από κάθε κίνδυνο, ίσως θά την έπερνε νά φύγουν.

— Όσο γιά τις αντιπάθειές του γιά τούς 'Ιδουμαίους, της έπρόσθεσε, αυτά δέν έχουνε σημασία. Μπορεί νά τούς μισή. 'Αλλά μέσα από τόν κύκλο τού μίσους του θά βγάλη την αγαπημένη του, μάλιστα θά είναι υπερήφανος ότι τόν αγαπάει μιά πριγκήπισσα.

Γιά τó τελευταίο αυτό δέν ήτανε σύμφωνη η 'Αντινόη, ούτε θά τού αποκάλυπτε ποτέ την άληθινή καταγωγή της. Θά βρισκε όμως κάποιο άθωο ψέμμα γιά νά τόν πείση νά φύγουν από κεί και σέ μιά κατάλληλη στιγμή θά τούκανε τις αποκαλύψεις εκείνες που ήταν απαραίτητες.

Αλλά όσο κι' αν παρεσύρθηκε σ' αυτές τις συζητήσεις η 'Αντινόη, ούτε ο φόβος την άφησε ούτε η σκέψη πώς έπρεπε νά φύγουν άπ' εκεί πριν από τα ξημερώματα, άτόνισε από τις προσπάθειες και τις

ένθαρρύνσεις της Μίρθας. Έξακολούθησε νά γυρεύη νά φύγουν, και η πίστή της τροφός αναγκάστηκε νά άποχωρήση και νά φωνάξη κοντά της τόν Πέτρο. Έκείνος τις έπληροφόρησε ότι δέν υπήρχε κανένας εκεί τριγύρω. Έπλησίαζε νά ξημερώση. Και η έλαφρή φωταύγεια του ήλιου είχε διαλύσει τó βαθύ σκοτάδι κι' αυτός από τόν ψηλότερο φεγγίτη όπου ήταν άνεβασμένος και κατασκόπευε, είχε ιδεί διάφορες σκιές ν' άπομακρύνωνται πρós τά κάτω, νά συγκεντρώνωνται σ' ένα ώρισμένο σημείο και νά φεύγουν πρós την πόλη.

Έσχημάτισε την πεποίθησή ότι οι κατάσκοποι, άφου περιτριγύρισαν τó σπήτι ώρα πολλή, άπελπίσθηκαν ότι μπουρούσαν νά μπουν εκείνο τó βράδυ, κι' έφυγαν πριν ξημερώση, γιά νά μήν τούς ιδούνε αυτοί, ή οι Ρωμαίοι που ήταν έπιφορτισμένοι νά φυλάνε την πόλη και που θάπιαναν τόν κάθε κακοποιό. Και έπρόσθεσε ακόμη, ότι, έδω και άρκετή ώρα, δέν είχε φανή ψυχή ζωντανή σ' όλη την γύρω έκταση, ούτε πέρα στον ποταμό, ούτε ακόμη κατά τά σπήτια που ύψωνοντο σέ μιά μακρυά σειρά δεξιά τους.

— Ωστε αν φύγουμε αυτή τη στιγμή ; ρώτησε η 'Αντινόη.

— Δέν θά μάς ιδή κανένας.

— Και αν δέν έφυγαν όλοι, είπε η Μίρθα, αλλά έμεινε ένας και παραμονεύει και μάς ιδή ; 'Αν άποτραβήχτηκαν, στην άρχή και ξαναγύρισαν πάλι από άλλο δρόμο και ξανάρθανε και παραμονεύουνε ; 'Αν προσποιηθήκανε πώς φεύγουνε γιατί υποπτεύθηκαν ότι έμεις τούς έπήραμε είδηση και τούς έβλέπαμε και τούς περιμέναμε έτοιμοι ; 'Αν με λίγα λόγια μάς έπιτεθούνε όταν βγούμε από τó σπήτι, πώς θά μπουρέσουμε νά άντισταθούμε έμεις ;

— Τους είδα πώς έφυγαν γιά την πόλη, άπάντησεν ο Πέτρος ύστερα από λίγη σκέψη. Κι' η άλήθεια είναι, πώς ήταν άρκετοί. 'Αλλ' ούτε όπλισμένοι ήτανε—σ' αυτό είμαι βέβαιος—ούτε άλογα είχανε. Πώς λοιπόν θά σάς άρπάζαν και πώς θάφευγαν, άφ' ου τó Ρωμαϊκό ίππικό θά τούς κυνηγούσε και θά τούς προλάβαινε.

— Οι καλαμιές του ποταμού είναι τόσο μεγάλες, ώστε νά μπουρουνε νά κρύψουνε άλογα και καβαλλάρéους. Ποιός τó ξέρη, αν δέν παραμονεύουνε εκεί έφιπποι άνθρωποι τους ;

— Και δέν θά τούς έβλεπα ;

— Θά ήταν δύσκολο νά τούς ανακαλύψης κι' αν ήταν ήμέρα και αν ακόμα έπήγαινες κοντά κι' έψαχνες. Πολύ εύκολότερο είναι νά γελάστηκες, άφ' ου ή σουνα κρυμμένος τόσο μακρυά, και τó σκοτάδι και η άπόσταση, τούς προφύλανε από τó μάτι σου. 'Ιδέα μου είναι, ότι θά παίζαμε έπικίνδυνα τή ζωή μας αν βγαίναμε από τó σπήτι. Διά της βίας οι άνθρωποι αυτοί, ποτέ δέν θά τολμήσουνε νάμπουν έδω και νά μάς άρπάξουνε.

— Και λες, λοιπόν, ρώτησε η 'Αντινόη, νά μείνουμε γιά πάντα σ' αυτή την άγωνία, όπου πνιγώμαστε τώρα, νά μείνουμε όλη μας τή ζωή ;

— Όλη μας τή ζωή, όχι βέβαια. 'Αλλ' έως ότου βρούμε τόν τρόπο νά ξεγλυτώσουμε.

— Και ο τρόπος αυτός είναι νά χάσουν τά ίχνη μας. 'Ισως αυτή τη στιγμή, νά μήν είναι βέβαιοι γιά την ταυτότητά μας. Διόλου παράδοξο νάρθαν έως έδω, όπως πήγανε και άλλοι, άπλως γιατί είχανε μερικές υπόνοιες. 'Όταν όμως αύριο βεβαιωθούνε πώς έμεις είμαστε εκείνες που γυρεύουνε, μπουής νά μού ειπής με ποιό τρόπο θά τούς ξεφύγουμε ;

Η Μίρθα εξακολούθησε νά έπιμένη ότι σ' αυτό τó σπήτι θάταν πιο άσφαλισμένοι, παρά όπουδηποείε άλλοι. Δέν είχαν παρά νά στρατολογήσουν μερικούς τολμηρούς φύλακες και αυτές νά μη βγαίνουν πλέον περίπατο. Και οι άνθρωποι του θείου της, είτε γιατί δέν θά εξακριβώσαν την άλήθεια, ή γιατί θάβλεπαν ότι δέν μπουρού-

σαν νά τις άρπάξουν θάφυγαν. Και τίποτα τότε δέν θά τις έμπόδιζε νά φύγουν από την 'Αντιόχεια και νά πάνε στην Κύπρο, όπου έν πάση περιπτώσει δέν μπουρούσε νά τούς φθάση τó μίσος του τετράρχη της Γαλιλαίας.

'Αλλ' η 'Αντινόη που θά προτιμούσε νά πεθάνη καλλίτερα παρά νά χωρισθί από τόν Ούρβανό και νά τόν χάση, έπίστευε πώς τó πιο συμφερότερο ήταν νά φύγουνε εκείνη τη στιγμή. Την ίδια γνώμη είχε και ο Πέτρος. Φυσικό ήτανε οι κατάσκοποι νά είχαν κουρασθί και νά άποσύρθησαν νά κοιμηθούνε. 'Αλλως τε ούτε η ώρα ήτανε κατάλληλη γιά τέτοια έπιχείρηση, κι' αυτές έπρεπε νά ένεργήσουνε χωρίς άναβολή, γιατί μπουρούσε αύριο νά ήτανε πλέον πολύ άργά.

Αν και δέν καθυσάσε από τά έπιχειρήματά τους η Μίρθα κι' ούτε και παραδέχτηκε ότι δέν θ' άντιμετωπίζανε κίνδυνο, αν έβγαίναν από τó σπήτι εκείνη τη στιγμή, άναγκάστηκε έν τούτοις νά υποχωρήση μπροστά στην άνένδοτη έπιμονή, με την όποία η 'Αντινόη, η έννευρισμένη και φοβισμένη, ύπεστήριζε πώς έπρεπε νά φύγουνε τó γρηγορώτερα.

Έτσι νά φεύγανε. 'Αλλά πού νά πήγαιναν ; Δέν είχαν παρά μονάχα τó σπήτι του Ούρβανου. 'Αλλ' άφ' ου ήθελε νά κρύψη άπ' αυτόν την άλήθεια, πώς θά τού γυρεύανε φιλοξενία, και πώς θά δικαιολογούσαν αυτή τους την άπροσδόκητη καταφυγή ;

Σ' αυτή τους την άπορία, άπάντησε ο Πέτρος.

Έχω συγγενείς, είπε, που είναι εγκαταστημένοι στην 'Αντιόχεια, έδω και πολλά χούνια. Σ' έναν άπ' αυτούς, πού ζή με την γυναίκα του—ένα άγαθό γεροντάκι—θά πάμε νά γυρέψουμε φιλοξενία γι' άπόψε. Αύριο θά τού ειπούμε ν' αλλάξη σπήτι κι' αυτός θά τó κάνη. 'Ετσι θά μείνουμε μονάχοι. Και τó σπήτι εκείνο αν δέν έχη τις εύκολίες αυτού έδω, κι' αν δέν είναι τόσο εύχάριστο σαν τó δικό μας θάειναι όμως πιο άσφαλισμένο, γιατί είναι μέσα στην πόλη.

— Τότε νά μήν άργούμε ! είπε η 'Αντινόη.

Η Μίρθα, που την τυραννούτε ο φόβος πώς ήταν δυνατό νά παραφυλάγανε, άγνώστο σέ ποιό μέρος κρυμμένοι, οι άνθρωποι του 'Αντύπα, έπαψε νά φέρνη άντίρρηση και άσχολήθη εις την γρήγορη έτοιμασία τους. 'Επρεπε νά φύγουνε πριν ξημερώση. Και η άυγή έπλησίαζε.

Βέβαια νά μετακομίσουνε όλα τους τά πράγματα, εκείνη τη στιγμή, ήτανε αδύνατο. 'Επρεπε όμως νά πάρη κάθε τι που μπουρούσε νά προδότη ποιες ήταν.

— Οι κακοίγοι, έσκέφη, θά μπουν στο σπήτι και θά ψάξουνε. Καλό είναι λοιπόν νά μη βρούνε τίποτα από εκείνα που θά τούς έπιβεβαιώση τις υπόνοιές τους. 'Αν μπουρούσα μάλιστα νά τούς κάνω νά πιστέψουν ότι είμαστε Αιγύπτιοι, θά ήταν σπουδαίο....

Τίποτα από όλα όσα ύπήρχαν εκεί μέσα, δέν έπρόδινε τó μυστικό της καταγωγής της Γιούλιας. Δέν ήταν εκεί κανένα υποπτο πράγμα, τίποτε άλλο από τά φορέματά της. Ούτε οίκογενειακά κειμήλια, ούτε άλλο τίποτα. Και γι' αυτό η Μίρθα δέν άρχισε νά είναι έτοιμη γιά την άναχώρηση. 'Ετοπώθησε σέ μερικά δεματα τά χρησιμώτερα των πραγμάτων κι' έδήλωσε πώς μπουρούσαν νά φύγουν.

Ο Πέτρος έν τώ μεταξύ είχε κανονίσει τόν τρόπο, με τόν όποίο θά φεύγανε. Πήγε στους άλλους υπηρέτας και τούς είπε πώς έπρεπε ν' αλλάξουνε κατοικία, γιατί είχανε την πληροφορία ότι θά τούς έπίτίθεντο λησται νά τούς κακοποιήσουν. Και τούς έπρόσθεσε.

— Θά φύγουμε όλοι μαζί. Μά μόλις μπουδμε στην πόλη, και ιδοίμε πώς οι κυράδες μας είναι άσφαλι-

σμένες, σεις θά φύγετε και θά πάτε νά με περιμένετε στο καπηλειό του Σίμου. Θά μείνεται εκεί έως ότου έρθω, σήμερα ή αύριο, ή δέν έξω ποτέ.

— Δηλαδή θ' άργήσης ;

— Όλα μπουρουνε νά γίνουνε. Γιατί καθώς φαίνεται μπουρεί νά χρειασθί νά πάω τις κυράδες στη Σελεύκεια. Θά μείνω εκεί έως ότου περάσει καράβι γιά την 'Αλεξάνδρεια. Θά τις μαρκάρω και θάρθω νά σάς πάρω νά πάμε κι' έμεις εκεί νά τις βρούμε.

Όλα αυτά τά πράγματα ήταν άρκετά παράδοξα, και σέ πολλά σημεία άνεξηγήτα. 'Αλλ' οι υπηρέτες δέν έγύρευαν περισσότερες διασαφίσεις. 'Ητανε βέβαιο πώς άπειλούσαν τις κυρίες τους κίνδυνοι, αυτό τó μαρτυρούσαν τά μέτρα πούλαβαν αυτή τη νύχτα. Τά άλλα είχανε δευτερεύουσα σημασία και δέν άσχολήθηκαν νά μαντέψουν εκείνα, γιά τά όποια ο συνάδελφός του δέν θέλησε νά δώση περισσότερες εξηγήσεις.

'Ετσι δέν θά έμάθαιναν ούτε αυτοί τó νεο τους καταφύγιο. Και άργότερα, αν τó έκριναν άπαραίτητο, θά τούς ξανακαλούσαν νά ιδοί τους σπήτι, ή νά τις συνοδεύσουν στο ταξίδι τους, ή νά ανάγκη τούς έκανε νά ταξιδεύσουνε.

Και η 'Αντινόη, έτοιμάσθη γρήγορα. Έβαλε ένα φόρεμα που δέν θά της έδυσκόλευε τις κινήσεις, κι' ένα βαθύ πέπλο που θά κρυβέτη μορφή της. Κι' όταν έτοιμάσθηκαν όλα, έκλεισαν όλα τά δωμάτια και κατέβηκαν στον κήπο. 'Επειτα άφου γιά μιά φορά ακόμη κατασκόπευσαν την γύρω έκταση και βεβαιωθήκανε, πώς δέν υπήρχε κανένας, βγήκαν κι' έκλειδωσαν και την έξω-πορτα.

— Ο Θεός σς μάς προστατεύση ! έπιθύρισε η Μίρθα.

Και η συνοδεία έπροχώρησε πρós την πόλη. Η άνησυρία κρατούσε τις ψυχές όλων, των. Γύρω τους δέν φαινότανε τίποτα. Η φωταύγεια έν τούτοις, που επέτρεπε στο βλέμμα τους νά φθάση σέ άρκετά μακρινές άποστάσεις, έκανε ώστε ν' άπατώνται σέ μιά στιγμή και νά παρεξηγούνε κάποιο δέντρο ή μιά πέτρα που την νομίζανε γι' άνθρωπο. Βεβαιονότουσαν άμέσως ότι δέν ήτανε τίποτα, και προχωρούσανε γιά νά δοκιμάσουνε τόν ίδιο τρόπο σέ λίγο και νά ξεθαρρέψουν και πάλι με την ίδια βεβαίωση.

Στην άρχή τó βήμα τους ήτανε άργό. 'Ισως γιάτι τούς χρειαζότανε νά εξακριβώσουνε καλλίτερα τó έρημικό τού μέρους, ή γιάτι τó ένστικτός τους τούς κρατούσε κοντά στο σπήτι τους, γιά νά μπουρουνε νά ξαναγυρίσουνε, νά κρυφτούνε και νά άμυνθούνε, περπατούσαν σιγά. 'Αλλά σέ λίγο προχωρούσαν ταχύτερο.

Η 'Αντινόη, πουχε έκφράσει την ιδέα πώς οι κατάσκοποι θάχουν φύγει, άνησυχούσε τώρα κι' αυτή επίσης, όσο κι' η Μίρθα. 'Ητανε όχρη, αλλά τó βήμα της σταθερό. Μ' όλο τούτο ξαφνιαζότανε σέ κάθε θόρυβο, και τόν έλάχιστο, ακόμη και στο πέσιμο ενός φύλλου ή στο σπάσιμο τών χορταριών που κάνανε με τά πόδια τους. Κυττάζανε γύρω τους όλοένα, κι' άρχίσανε τέλος νά πιστεύουνε πώς δέν τούς παρακολουθούσε κανένας.

Έγελώντο όμως.

Μέσα από τó χαντάκι που άρχιζε από τó μεγάλο δρόμο, κι' έπήγαινε κατά τó ποτάμι—ένα χαντάκι πούειχε τις όχθες του στολισμένες με χορτάρια—είχε προβάλει ένα κεφάλι, και παρακολουθούσε την πορεία τους με μάτι άγρυπνο.

Όπως πλασιονώτανε από τά καταπράσινα φύλλα αυτό τó κεφάλι, θάητανε αδύνατο νά γίνη άντιληπτό κι' από μικρή ακόμη άπόσταση. Πολύ περισσότερο δέν μπουρούσαν νά τó διακρίνη η 'Αντινόη και η συνοδεία της.

Και βέβαιος, αυτός ο άγνωστος, ότι δέν ήτανε δυνατό νά υποπείση στην άντίληψή τους τούς έκύτταζε χαμογελώντας ένα αίνιγματικό χαμόγελο.

— Γρηγορώτερα ! Πιο γρήγορα, έπιθύρισε σέ μιά στιγμή η Μίρθα.

(Ακολουθεί)

Κρατούσε από παλιά γενιά ο Ίμπραχίμ. Ήταν γιός του Σουλεϊμάν, έγγονός του "Αμπντ" έλ Μάλικ, του έξο-λοθρεφτή της λευκής φυλής, που πρωτογύρεψε νάρθη να κατακτήσει το Γκάμπελ "Αχμάρ.

Τρεις αιώνες έκρατούσε στις φωτιές των άσπρων το Κόκκινο Βουνό. Ποτάμι το αίμα είχε βάψει τα βράχια και την άμμο την καυτερή του Γκάμπελ "Αχμάρ.

Ο παππούς, ο γιός, θυσιάσαν τα καλλιτέρα τους παλη-κάρια. Κι' ο έγγονός, ο Ίμπραχίμ, έδωσε τόπο στην όργη, και άφισε τους άσπρους να περάσουν πέρα, πιδ πέρα, μα-κρυά, βαθεία στην έρημο και δέχτηκε μετά χαράς τον τίτλο του Σουλτάνου.

Είπαν, και τί δεν είπαν, οι γλώσσες οι κακές. Μά τι τόν ένοιαζε τόν Ίμπραχίμ; Είχε τουφέκια και φρουρά, λε-φτά πολλά και μέσα στο χαρέμι του την πιδ λευκή άπ' τις λευκές, αίμα καθαίο γαλλικό, την κόρη ενός πρίγκηπα.

Έτσι το είπαν, κανείς δεν τόξερε, μά ούτε κι' αυτός στους άλλους έδινε λογαριασμό γιά τόν πολυτίμω του θη-σαυρό.

Μονάχος ώρες έμενε-και τί την ήθελε τη συντροφιά-κει πέρα στο χαγιάτι, πούβλεπε μακρυά στη θάλασσα, νοσταλ-γικά, σά να θυμόταν κάποια χρόνια. Το ναργιλέ σάν τού-φερνε ο σκλάβος του ο πιστός, παραδινότανε στους πιδ γλυκούς και όμορ-φους συλλογισμούς.

Το τουμπεκι του τόφερναν οι φράγκοι από την Περσία και ο καπνός τόν μέθυζε από ευωδιά.

Τι άλλο γύρευε στόν κόσμο; Γυναίκα όμορφη; Άσπρη σάν το κρύο το νερό κι' αυτή την πήρε από τους φράγκους.

Κ' ένα βράδυ, δέ θα τό ξεχάσει ποτέ το βράδυ εκείνο ο Ίμπραχίμ, τόν πήρε ο ύπνος στο χαγιάτι. Σά φάντασμα λευκό στόν ύπνο του τόν γάντζωσαν δυο-τέσ-σερα-έξη, ναι έξη ήταν τα χέρια που το πιάναν το λαιμό γιά νά τόν πνίξουν.

Ά, άλλη φορά μονάχος δεν θα κοι-μηθι έξω στο χαγιά-τι, δέ θα μείνη μόνος ο Ίμπραχίμ.

Είναι παλιά ή ι-στορία. Την ξέρει αυτός μονάχος, αυτός και κάποιος άλλος. Την ξέρει ή γυναι-κα του ή άσπρη. Έχουν ματώσει τη ζωή τους με τα χέ-ρια τους και ή χαρά τους έγινε άπ' τη ζωή των άλλωνών.

Κρυφάκουσα τη μέρα εκείνη στην ψυχή του, σάν άκουσα το βογγητό που έκανε μέσα στόν ύπνο. Κι' όταν εξύπνησε έκράτησα το λόγο μου, πώς θα τη γράφαν τα βιβλία.

Έπειτα από καιρό, σάν πέθαινε αυτός και ή γενιά του.

Ήταν μικρός, ακόμα νέος, με τη λεπτή του γκελεμπία κι' ένα σαρκί άσπρο στο κεφάλι.

Ήταν ο γιός του άρχηγού του Γκάμπελ "Αχμάρ, εκεί πάνω στα βουνά, μά κάτω, κοντά στη θάλασσα, εκεί που βρίσκονταν κι' οι άσπροι δεν ήταν άλλος παρά ο Ίμπραχίμ.

Ένα καράβι με πανιά βρισκόνταν άραγμένο στην ά-κρογιαλιά. Το κύτταζε ο Ίμπραχίμ και ή ψυχή του, πόσο ποθούσε ν' ανεβή σ' αυτό να ταξιδέψη μεσ' στα κύματα, ανάμεσα σν' άπέραντο νερό της θάλασσας.

Ένας λευκός του χτύπησε χαϊδευτικά τόν όμο και τούπε να τόν πάρη δουλο στο καράβι.

Άπ' τη χαρά του έσκυψε και φίλησε το χέρι του λευκού. Την άλλη μέρα, σάν φύσηξε νοτιάς, άπλώσαν τα πανιά και τράβηξαν γιά το βορρά.

Τι συντροφιά ήταν αυτή. Ο Ζάκ με την Έντιθ κι' ο Σάρλ με τη Μαρί. Άνδρόγυνα ταξίδευαν και σύντροφός τους, δούλος τους ο Ίμπραχίμ. Χαμογελούσε σάν του χα-

μογελούσαν και βάσταγε τιμόνι σάν έφευγαν πότε ο ένας και πότε ο άλλος με τη γυναίκα του να κοιμηθούν.

Μά το χαμόγελο εκείνης, της ξανθομάλλας της Έντιθ, βαθεία του μίλησε με στην καρδιά.

Και μία βραδυά, που μόνος στο τιμόνι εκεί βρισκόν-τανε ήρθε κλεφτά, κρυφά από τόν άντρα της, και τόν έφίλησε.

Άσπρη γυναίκα και ξανθιά ούτε στα όνειρά του δεν είχε ξαναδεί ο Ίμπραχίμ.

Δέ μίλησε, μά κάθε βράδυ πιά, έγινε συνήθεια σωστή. Σάν έμεθουσε με πιστό πολύ τούς άλλους έρχότανε αυτή κοντά του να βρεθι γιά λίγο μεσ' στην άγκαλιά του.

Και τότε δεν μπόρεσε, μία νύχτα της ξεμολογήθηκε πώς ήταν γιός ενός μεγάλου άρχηγού, του βασιλιά του Γκάμπελ "Αχμάρ.

Του φάνηκε ντροπή να της το κρύψη, έτσι να μην το νισώθη γιά ντροπή ή Έντιθ, πώς μεσ' στα χέρια ενός δούλου παράδινε τις όμορφιές της.

Την άλλη μέρα ο άντρας της Έντιθ ήρθε, και τούπε:— Ίμπραχίμ, ίσια το τιμόνι στο νοτιά και τα μεσάνυχτα ξα-νά θέ να βρεθώ με στο χωριό σου.

Ή μέρα πέρασε κι' ή νύχτα ήρθε, Άκίνητος το μάτι του δεν έβγαζε από το νοτιά. Πέντε μονά, ά ώρες τούμεναν το πόδι να πατήση σέ στεριά.

Και ποιά στεριά; Του Γκάμπελ "Αχ-μαρ, της πατρίδας του την άμμουδιά.

Κάτω στ' άμπάρι οι δυο γυναίκες έ-γλεντοῦσαν με τούς άντρες τους.

Τραγουδάγαν και έπιναν ξένοιαστα.

Μα μέσα στην ψυ-χή του Ίμπραχίμ σά μαχαιριές χτυπούσαν οι φωνές τους.

Τρεις ώρες, δυο ώρες, κοντέβαν μεσά-νυχτα και μία σκιά μακρυά ύψώνονταν! Την έβλεπε καλά ο Ίμπραχίμ μέσα στην ξαστεριά.

Ήταν το χωριό του, το Κόκκινο βου-νό που το ζύγωναν.

Μεθυσμένοι, ξα-πλωμένοι οι φράγκοι παραμιλούσαν μέσα στην καμπίνα τους.

Με το σαρκί του έδεσε σφιχτά το τι-μόνι. Σηκώθηκε σιγά σιγά και κύτταξε μέ-σα στην καμπίνα.

Μισόγυμνη ή Έντιθ κυλιώταν δίπλα τους, και προσπα-θοῦσε ν' ανακηκωθι νάρθη να βρη τόν Ίμπραχίμ.

Δεν πρόφτασε. Με το μαχαίρι του άνοιξε πληγές πολ-λές στα στήθια τους, δεν έβλεπε, μόν' άκουε το βογγητό και τα στεγνά τους δάκτυλα να ύψώνονται ψηλά σά να ζητούσαν βοήθεια.

Τους άποτέλειωσε με μιās. Κι' ή Έντιθ; Τόν κυττούσε με γουρλωμένα μάτια. Τόν έπιασε, τόν έσφιξε στην άγκα-λιά της και μάτωσε τα χέρια της μεσ' στα δικά του.

Αυτούς τούς έρριξαν στη θάλασσα, το καράβι το γύρι-σαν πρὸς το βορρά και κείνοι μόνι σέ μία βαρκοῦλα ξεμπάρκαραν στην άμμουδιά.

Είχε πεθάνει ο άρχηγός και μόλις είδανε το γιό έ-γιόρτασε ή φυλή το γυρισμό του.

Μέσα στο γλέντι έκείνοι φώναζαν και έβρίζανε τούς φράγκους. Αυτός έσήκωσε μία φράγκικη σημαία. Και από τότε—τί τούς ήθελε πιά τούς πολέμους ο Ίμπραχίμ-έστέ-ριωσε σουλτάνος με πολλά λεπτά και με γυναίκα την Έν-τιθ μεσ' στο ψηλό βουνό του Γκάμπελ "Αχμάρ.

Τι κι' αν τόν κυνηγούσανε τα έξη χέρια τόν άδικοσκο-τωμένω; Του φτάνανε τα δυο λευκά της γυναικούλας του, της όμορφης Έντιθ, που τοῦ άνοίγουν τόν παράδεισο στην άγκαλιά της.

Είμαστε στα 1860. Το Παρίσι ολόκληρο είναι βουτηγμένο μέσα στη διαφθορά. Στα χείλη όμως των Δόν Ζουάν της εποχής, ένα όνομα φέρνεται με έρωτική λαχτάρα κι' άκοιμητο πόθο : το όνομα της Παϊβά. Ποιά είναι ή Παϊβά; Ή μεγάλη έταίρα της εποχής, ή γυναίκα πο'ι με τ' άνοια άγκαλιάσμάτά της άπόκτησε πλούτη, πολλά πλούτη...Μά ως ότου φθάση στα πλούτη αυτά, έπέρασε από σκληρές ήμέρες, άγριες φτώχειες. Μέσα στη φτώχεια της άποφάσι-σε ή Παϊβά να πουλήση το κορμί της; που το λαχταρού-σαν τόσοι γιά να γίνη πλούσια.....Ή άρχή έγινε με έναν έμπορο του ποδαριού. Ή Παϊβά έδέχθηκε τα φιλιá και τα χάδια του, άφου πρώτα της άράδεισαν εκείνος όσα χρυσά κι' άσημένια νομίσματα είχε μαζί του. Συνέβηκε όμως την εποχή εκείνα να είναι ανάμεσα στους θαυμαστές της Παϊ-βάς κι' ένας άπένταρος δημοσιογράφος, ο Άδόλφος Ζαίφ, που έγινε άργότερα διάσημος. Ο Ζαίφ έφλεγόταν από την έπιθυμία να κατακτήση την Παϊβά, μά δεν μπορούσε γι'ατί ή όμορφη έταίρα πριν να παραδοθι στα άνοια άγκαλιά-σματα των έρωμένων της έζητούσε τα λεφτά της άτιμίας

Άποφασισμένος ως τόσο ο Ζαίφ να δρέ-ψη το λουλούδι αυτό του βούρκου, έσοφι-σθηκε ένα διαβολεμέ-νο τέχνασμα. Μιό ή-μέρα που συναντή-θηκε μαζί με την Πα-ϊβά σ' ένα δημόσιο χορό, άφου την έ-φλερτάρισε κάμποση ώρα, έπειτα έπηγε κοντά της και της έ-δωσε να καταλάβη, πώς ήταν έτοιμος γιά κάθε θυσία.

Με το πλανερό χα-μόγελο τότε έκείνη και με την ώμότητα της πόρνης του είπε.

—Έστω, δέχομαι τόν έρωτά σου, μά γιά μισή ώρα, που θα μείνουμε μαζί, θα μου δώσεις δέκα χι-λιάδες φράγκα!

Και πρόσθεσε με σκέρτσο.

—Είναι πολλά;

—Πολλά; Όχι δά, της άπάντησε ο Ζαίφ. Γιά ένα πλάσμα σάν και σένα!

—Αῦριο θα σέ πε-ριμένω την ίδια ώρα στο διαμέρισμά μου, του ύποσχέθηκε ή κα-πριτσόζα έταίρα.

Πραγματικά την άλλη μέρα ο φτωχός δημοσιογράφος, ήταν στο διαμέρισμα της Παϊβάς, μ' ένα δέμα από δέκα χιλιό-φραγκα. Τα πέταξε στην τουαλέττα της έταίρας λέγοντάς της, μ' ένα έπίσημο ύφος.

—Μετρήστε τα, σάς παρακαλώ, αν είναι σωστά...

—Α, όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε με νάζι ή Παϊβά, και κα-μώθηκε πώς προσβλήθηκε από τα λόγια αυτά.

Όταν, λίγη ώρα άργότερα, ο Ζαίφ άφινε άπ' την άγκα-λιά του την όμορφη έταίρα, δεν έπαυε να ρίχνη ματιές στο δέμα με τα χαρτονομίσματα, που ήταν πάνω στην τουαλέττα. Έξαφνα όμως ή Παϊβά έπλησίασε και το πή-ρε στα χέρια της.

—Έλεεινέ, στρίγκλισε. Μ' έγέλασες! Αυτά είναι ψεύ-τικα όλα...

—Και μήπως σεις δεν μ' έγέλασατε, όμορφοῦλα μου; της είπε ο Ζαίφ. Μήπως τα φιλιá και τα χάδια σας, δεν ήταν ψεύτικα;

Ή Παϊβά έδαγκώθηκε. Τι είχε να πη μπροστά στην τόσο δίκαιη άπάντηση του εφήμερου έραστου της; Τόν άφισε κι' έφυγε, άπογοητευμένη γιά το κάζο, που έπαθε....

Αυτό όμως ήταν το μοναδικό άτύχημα, σ' όλη την έρω-τική ζωή της Παϊβάς, της γυναίκας, που δεν έρωτευόταν

παρά μόνο τούς πλούσιους έραστές της, κι' αυτούς δ... άντεχε το πορτοφόλι τους... Ή Παϊβά ήταν Πολωνέζα. Κό-ρη του μεγάλου δούκα Κωνσταντίνου και μιās έβραιοπού-λας. Έπαντρεύθηκε, στα δεκαέξ χρόνια της, έναν Όλλαν-δό ράφτη. Άλλ' όταν ο ράφτης έμεινε χωρίς λεφτά, έπειτα από τα τρελλά έξοδα της Παϊβάς, εκείνη έπηρεν έναν Πορ-τογάλλο μαρκήσιο, τόν Άράντζο, αυτόν που της έδωσε και τόν τίτλο του. Την άλλη μέρα τόν γάμου της όμως ή Παϊβά είπε στόν Πορτογάλλο μαρκήσιο, μ' ένα ξετσιπίτω-τρόπο, που τόν άφισε άποσβολωμένο.

—Ελαχταρούσε να με κάνης γυναίκα σου. Και να που έγινα!... Μοῦ έδωσες το όνομά σου και σουδωσα το κορμί μου, γιά να το χαρής. Θαρρώ, πώς ξεφώλησα το χρέος μου, αυτή τη νύχτα... Ήθελα ένα τίτλο. Τόν άπέκτησα. Μά μάθε, φίλε μου, πώς είμαι μιá πόρνη... Γι' αυτό πρέ-πει να χωρισθώ με... Άν ήσουν πλούσιος, μπορούσαμε να ζήσουμε λίγο καιρό ακόμα μαζί. Μά δεν είσαι, κι' αυτό θα σέ βλάψη πολύ στόν έρωτα. Ξαναγύρισε στην Παρ-τογαλλία! Είναι το καλλίτερο πούχεις να κάνης.

Τι μπορούσε να κάνη ο κακόμοιρος ο κόμης; Άφισε την γυναίκα του, τη γυ-ναίκα με το δροσε-ρό κι' άφράτο κορ-μί, μά με την ψυχή μιās πόρνης, και έα-ναγύρισε στην Πορ-τογαλλία, έρείπιτο άπ' τη θλίψη...

Όταν πρωτόρθε στο Παρίσι ή Παϊβά και βρέθηκε άντικρυ στα Ηλόσσια Πεδία, βλέποντας το όνει-ρεμένο αυτό παλά-τι, είπε:

—Μέσα σέ δέκα χρόνια, θάχω κι' εγώ ένα όμορφο μέγαρο. Και θα τόχω γι'ατί το θέλω.

Κι' αλήθεια, ύστερ' από δέκα χρόνια εί-χε ένα κουκλίστικο μέγαρο στα Ήλύσ-σια Πεδία, όπου μα-ζεούσαν όλες οι δια-σημόιτες της έπο-χής, όλη ή άριστο-κρατία του Παρισιού. Ή Παϊβά μιλούσε γιά φιλολογία και τέχνη με τόν συγγρα-φέα Θεόφιλο Γκατιέ και με τούς άδελφούς Γκονκούρ... Και κα-νένας άπ' αυτούς δεν συλλογιόταν, ότι ή

πλούσια ιδιοκτήτρια του μεγάρου γιά να το άποκτήση έ-κανε «τροτουάρ». Ο Άλέξανδρος Δουμάς μόνον το ήξερε, κι' όταν τοῦ άνήγγειλαν οι φίλοι του, ότι το μέγαρον της Παϊβάς έτελείωσε, άποκρίθηκε γελώντας:

—Δεν έτελείωσεν ακόμη. Λείπει το τροτουάρ άπ' αυτό!

Μία μέρα ρώτησαν την Πολωνέζα, αν της έμαθε τα γαλλικά ο έρωτας.

—Όχι, άποκρίθηκε ή Παϊβά. Τα γαλλικά μου μάθαν τόν άληθινόν έρωτα!...

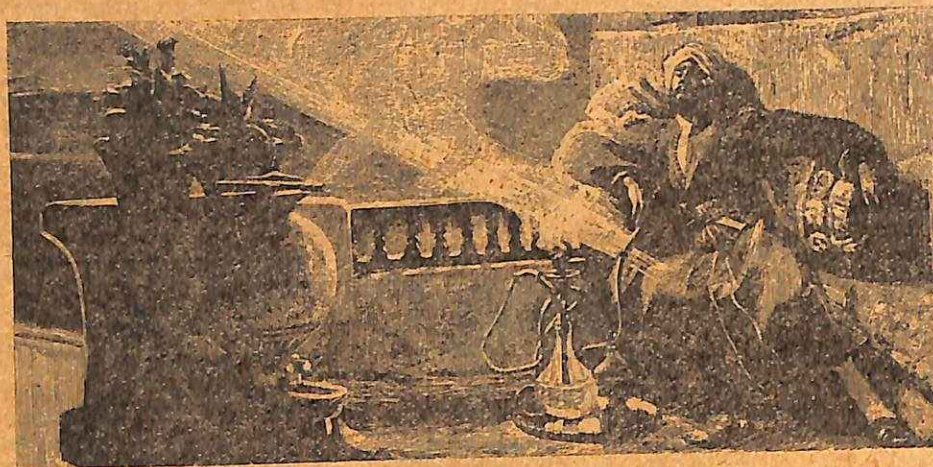
Μία άλλη μέρα πάλι, όπου της είπαν, πώς ή πριγκί-πισσα Ματιθίλδη, που την έζήλευε, έλεγε, πώς στο σαλόνι της Παϊβάς πάνε γιά να φάν οι άριστοκράτες, ή Παϊβά άπάντησε με γέλιο:

—Ή πριγκίπισσα δεν σάς είπε και κάτι άλλο. Πώς οι καλεσμένοι μου φεύγουν από δω και πάνε στο δικό της σαλόνι γιά να χωνέψουν!...

Ο τελευταίος έπίσημος άντρας της Παϊβάς ήταν ένας Γερμανός, ο Ντένεσμαρκ, πρεσβευτής στο Παρίσι. Την ά-γάπησε τόσο πολύ ο Ντένεσμαρκ την Παϊβά, ώστε όταν εκείνη πέθανε, έκλεισε το λείψανό της σ' ένα γυάλλινο φέ-ρετρο, γεμάτο από ένα τριανταφυλλι ύγρο.

L. TREICH

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΟΥ

ΓΚΑΜΠΕΛΑΧΜΑΡ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΗΣ ΠΑΪΒΑΣ

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΟΠΟΥ Ο ΧΑΝΣ Η Α. Μ. Ο ΕΡΩΣ

Η Πέππι μιλούσε ζωγρά, εϋθυμα, μεθυσμένη, συνεπαρμένη απ' τη χθεσινή της περιπέτεια. Ήταν σάν φρεσκοκομμένο λουλούδι σήμερα, άγουροξυπνημένη λίγο, όλοδρόσηρη, με τη βελουδένια σάρκα της γυμνή στα μπράτσα και στα πόδια, ένας άληθινός προκλητικός πειρασμός για τ'άντρικά μάτια. Τριγύρω της τήν κύκλωναν καμιά δεκαριά κορίτσια, σκαρφαλωμένα στα θρανία, άγκαλιασμένα, σφιγμένα, κοντά τ'ό ένα στ' άλλο, γεμάτα περιέργεια κι' έρωτικό μυρμήγκιασμα στα μέλη.

Η Πέππι μιλούσε έλεύθερα, πάρα-πολύ έλεύθερα και συγχωρούσε κάθε τολμηρή λέξη στό στοματάκι της. Ήταν όμως τόσο παραστατική, πού οι άλλες κρεμόντουσαν απ' τ'α χείλη της. Κι' όταν έφτασε στό σημείο του χορού, εκεί πού εκείνος τήν έσφιξε δυνατά στα γερά του μπράτσα κι' ύστερ' απότομα χαλάσκανε τ'ό σφίξιμο κι' άφισε τ'ό χέρι του ν'άπαλοχαϊδεύη ήδονικά τή ράχη της, οι άλλες δέν μπόρεσαν νά συγκρατήσουν μικρά έπιφώνηματάκια θαυμασμού.

—Α!
—Ο!
Τά «ά!» και τ'ά «ό!» κόπηκαν απότομα. Ο κ. Μπαρού, ό διευθυντής του Κολλεγίου, υπήκε μέσ' τήν αίθουσα με ζωωμένα τ'α χείλη στις γωνίες για λόγους σοβαρότητας, με τεντωμένα τα βλέφαρα, κι' αλύγιστο τ'ό σώμα. Πίσω του, τόν ακολουθούσε ένας κομψός, μελαχρινός, νέος, με γλυκό πρόσωπο κι' άφελέστατο ύφος.

—Δεσποινίδες, άρχισε ό διευθυντής μπροστά στην έδρα, από σήμερα θα διδάσκεθε τ'ό μάθημα τής Ιστορίας από τόν έγκριτο συνάδελφο κύριο Λουί ντε Σεβινιάλ. Κι' έδειξε τ'ό μελαχρινό ν'ό προσθέντας τ'ά απαραίτητα τυπικά κοπλιμέντα. Ο κ. Ντε Σεβινιάλ τούσφιξε τ'ό χέρι, τόν συνώδευσε ως τήν πόρτα κι' άμέσως άνέβηκε στην έδρα χωρίς νά καθήση.

Η Πέππι σκούνησε με τόν άγκωνα της απότομα τήν Νινέττα.

—Αυτός είναι!
—Ποιός;
Ο χθεσινός πού σ'ας έλεγα, στό χορό.
Τόπε λιγάκι δυνατά τ'ό τελευταίο κι' οι άλλες κάτι κατάβααν. Η Ζαννέτ πληροφορήθηκε τ'ό γεγονός απ' τήν Καρυέλλα, κι' εκείνη πάλι τ'ό μετέδωσε στις άλλες. Σέ λίγα λεπτά όλόκληρη ή αίθουσα βόμβυζε από ψιθυρίσματα. Ο καινούργιος καθηγητής μιλούσε για τή σημασία τής μελέτης τής Ιστορίας. Ο ψίθυρος τόν άνάγκασε νά διακόψη τήν παράδοση.

—Τι συμβαίνει; Ερώτησε μ'έναν τρόπο βαρύ πού φανέρωνε κατάπληξη και στενοχώρια.

—Όλα τ'α προσώπακια κοκκίνισαν. Οι μαθήτριες διόρθωσαν τή στάση τους στό θρανίο. Ο κ. Ντε Σεβινιάλ συνέχισε. Η Πέππι, πού τ'ό φάσμα μόλις τόν έπρόσεχε, θαύμαζε τ'ό συναρπαστικό του ύφος, τή χειμαρρώδη του εύφραδεια τή μεταδοτικότητα και τ'ό πλούσιο λεκτικό του. Σέ λίγα δευτερόλεπτα ό νοός της έτρεχε μαζί του στις Ιστορικές εποχές. Καί μόνον όταν τέλειωσε τ'ό μάθημα κι' ό κ. Ντε Σεβινιάλ κατέβηκε απ' τήν έδρα, μπόρεσε νά τόν κυτάξη μ' άλλο μάτι. Ήταν αλήθεια χαριτωμένος με τ'ό πρωινό σκωτσέζικο κουστούμι του, τόσο χαριτωμένος, όσο ήταν και χτές με τ'ό σμόκιν. Βγήκε στην αύλη, άγκαζέ με τή Νινέττα.

—Γιατί δέν τόν χαιρέτησες; Τή ρώτησε εκείνη.

—Αυτός έπρεπε νά με χαιρέτησιν! Απάντησε ή Πέππι απότομα, μ' όλο πού είχε αποφύγει νά τόν άντικρύσω, γιατί χτές μούχε πεί πώς σπούδαζε νομικά στό Πανεπιστήμιο.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς.

Η Πέππι ξαφνίστηκε. Κατακόκκινη από τ'ό «τράκ» πού προσπαθούσε άπεγνωσμένα νά τ'ό συγκρατήση κι' έτσι τ'ό δυνάμωνε, μόλις κατάφερε νά άνταποδώση τήν «καλημέρα» στόν κ. Ντε Σεβινιάλ, πού στεκόταν τώρα μπροστά της με τ'ό άσχογο ύφος τού κοσμικού τύπου.

—Μου έπιτρέπετε νά σ'ας συστήσω τή φίλη μου; Η δεσποινίς Μπολέττι.

Αυτή ή σύτασις άνακούφισε τή Πέππι, γιατί επί τέλους βρήκε κάτι νά πη.

Η Νινέττα ήταν ως τόσο πολύ πιδ ψύχραιμη. Έκανε άρκετά κοπλιμένα στό Σεβινιάλ, για τόν τρόπο πού παρέδιδε, για τ'ό επαγγελματικό του «σέ-άππλ» πού συναγνίζετο τή φυσική γοητεία του, για τή γρήγορη «καρριέ-

ρα του, για τ'ασυγγράμματα του, πού δέν είχε διαβάσει μ'ά τ'αξερε από κριτικές, και χίλια δυό άλλα. Ο κ. Ντε Σεβινιάλ τήν εύχαρίστησε και τής ζήτησε «παρντόν» πού δέν τού έπετρέπετο νά τής μιλήση κι' αυτός για τήν πρώτη εντύπωση πού τούκανε.

—Ένας καθηγητής, συνέχισε, μπορεί νά παρεξηγηθ'ή άν κάνη κοπλιμένα στις μαθήτριες, δέν είν' έτσι.

—Όχι δά! Δέν είν' έτσι. Απάντησε με χαριτωμένη αυθάδεια ή Νινέττα. Και πρόσθεσε:

—Τι σ'ας ενδιαφέρει άνπαρεξηγηθ'ή; Τόσο τ'ό καλλίτερο μάλιστα!

—Α, μ' αυτό π'ά ήταν κόρτε! Η Πέππι δαγκώθηκε, άδιαφορώντας για τήν εντύπωση πού τ'όκανε.

—Έμένα μου έπιτρέπετε, είπε. Μπορεί ή δεσποινίς νά θέλη νά σ'ας πη κι' άλλα και νά ένοχλείται από τήν παρουσία μου.

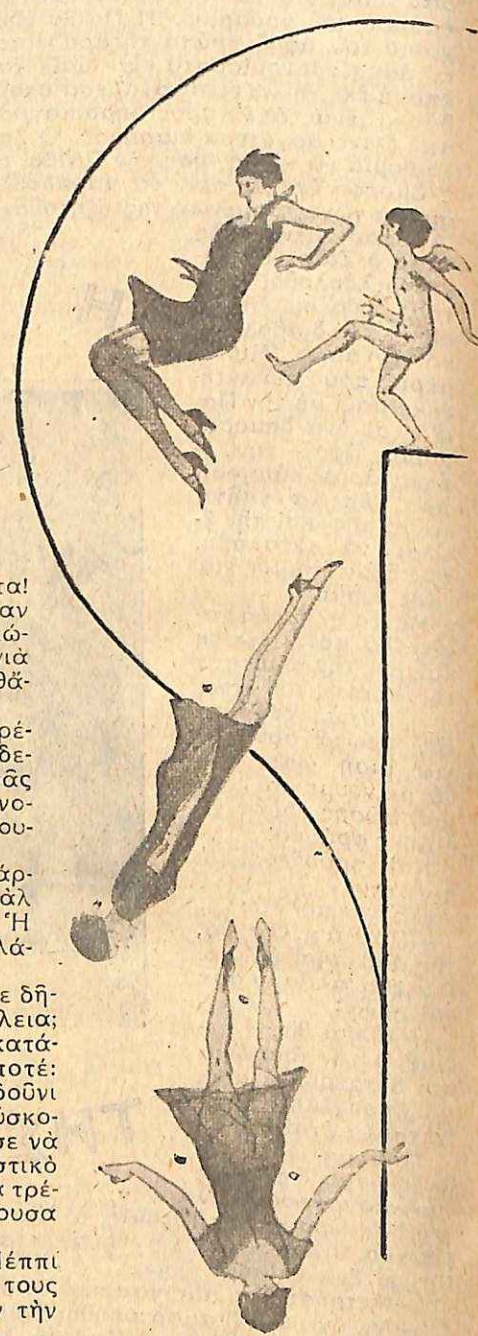
Και τούς άφησε μάρμαρο. Ο Ντε Σεβινιάλ τ'αράχθηκε φοβερά. Η Νινέττα γέλασε φιλάρεσκα.

—Τι ήταν αυτό; είπε διήθεν κατάπληκτη. Ζήλεια; Ο καθηγητής δέ θα κατάφερνε ν'άπαντήση ποτέ: Εύτυχως πού τ'ό κουδοϋνι τόν έβγαλε απ' τήν δύσκολη θέση. Έτσι μπόρεσε νά γλυτώση μ'ένα βιαστικό «έχάρκα πολύ» και νά τρέξη γρήγορα στην αίθουσα τών καθηγητών.

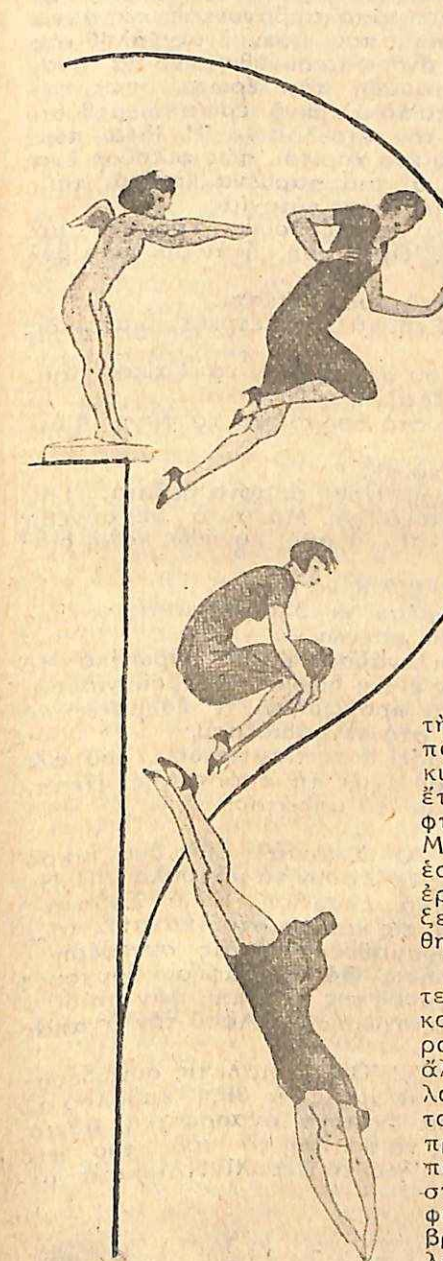
Η Νινέττα και ή Πέππι κάθισαν στό θρανίο τους χωρίς ν'άνταλλάξουν τήν παραμικρότερη λέξη.

«Έννοια σου κι'έγώ θα σέ διορθώσω», σκεπτόταν ή Πέππι, «Αν δέν τόν παντρευτώ θα σκάσω» συλλογίζονταν και ή Νινέττα, πού ήταν πάντα της έλαφρή και γεμάτη έπιπόλαιους ένθουσιαμούς.

Τήν άλλη μέρα ό Σεβινιάλ έπερνε δυό χρωματιστά παρφουμαρισμένα φακελλάκια. Τ'ανοίξε άνύποπτος με τή σειρά τους, ύστερ' απόδυό προσκλήσεις για συνεδριάσεις, από ένα γράμμα τού καθηγητού του πούμνε στό Βερολίνο, από μιά κάρτα τού θείου του κι' από τούς λογαριασμούς τού έκδότ' του. Τ'ό πρ'ότο ήταν απ' τή Νινέττα. Μιά καθαρή έρωτική έξομολόγηση! Τόν παρακαλούσε νά τής άπαντήση γρήγορα για νά τήν βγάλη από τήν άγωνία, μ'όποιο τρόπο ήθελε αυτός, και νά τής δώση ραντεβού για τ'ό έρχόμενο Σάββατο πού είχε έξοδο. Ο καθηγητής έμεινε κατάπληκτος!

ΑΜΠΟΡΓΚΜΑΝ ΔΙΝΕΙ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ ΣΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

—Τόσο θάρρος; Πού, τ'ό είχε βρεί ή μικρούλα Μπολέττι, κλεισμένη μέσα στους άσπ'τους τοίχους τού Κολλεγίου; Κι' ύστερα ήταν ή πρώτη φορά στή ζωή της, πού μιά γυναίκα τούκανε έπιθεση! Αυτό τόν έπηρεάζε. Μά κι ή Νινέττα, ή έξυπνη, ή χαριτωμένη, ή γλυκειά μικρούλα με τ'ό άπόλυτα σχηματισμένο κορμί και τ'ό λάγνο βλέμμα, τόν ξετρέλαινε τώρα πού τή σκεπτόταν σάν κάτι, πού θα μπορούσε νά γίνη δικό του!... Καταριόταν ειλικρινώς τήν τύχη της, πού τόν έφερε καθηγη-

τ'όστο Κολλέγιο. Μά πάλι μ'ήπως θα γνώριζε ή Νινέττα κι' άλλου; Δέ βαρύνεσαι, έτσι ήταν τυχερό. Νά τ'α φτιάξη με μιά μαθήτριά του. Μέσα του έϋπνησε ό παλιός έαυτός του, ό γλεντζές, ό έρωτομανής, ό φοιτητής, πού ξετρελλαινε όλο τ'ό έλαφρό θηλυκό Βερολίνο.

—Ανοίξε γρήγορα και τόν τελευταίο φακέλλο, χωρίς καμιά ύποψια, πώς μπορούσε νά κλείνη κι' αυτός άλλη μιά τρυφερή καρδούλα, πού θα τού προσφερόταν. Κι' όταν διάβασε τις πρώτες γραμμές και τήν ύπογραφή τής Πέππι, έπεσε στην πολυθρόνα τού γραφείου του μ'ένα ύφος έμβρόντητο. Για λίγα δευτερόλεπτα ή σκέψη της είχε

σταματήσει. Κύτταξε ήλθια, πότε μιά προτομή τού Λίστ και πότε ένα αντίγραφο τού Γκρέκο. Μά άξαφνα, μιά ύποψια, πού τού πέρασε απ' τ'ό μυαλό, τόν συνέφερε. Πώς άυτά τ'α δυό γράμματα ήρθαν μαζί; Μήπως τ'α δυό τετραπέτατα τρελλοκόριτσα τού σκάρωσαν καμιά φάρσα; Θάταν τρομερό νά τούς έπιτρέψη νά παίξουν μαζί του. Κι' ύστερα θα γινόταν γελοίος σίγουρα σ'όλο τ'ό Κολλέγιο. Έπρεπε νά προσέξη. Άς τούλειπαν οι κατακτήσεις άνάμεσα στις μαθήτριάς της. Πήρε τή σοβαρή άπόφαση μαζί με τ'ό καπέλλο της και βγήκε.

Στήν τάξη της Πέππι είχε μάθημα 11—12. Μπήκε στην αίθουσα πιδ σοβαρός από πάντα, και πρίν ν'άρχισιν τ'ό μάθημα, έκανε ένα μικρό πρόλογο.

—Πληροφορούμαι, ότι μερικές εκ τών δεσποινίδων, έχουν προώρως κοσμικές άπασχολήσεις, πού δέν τούς έπιτρέπουν νά παρακολουθούν με προσοχή τ'α μαθήματά τους. Και μολονότι, συνέχισε, βρίσκομαι στην τελευταία τάξη τού Κολλεγίου, όπου οι συμβουλές είναι περιττές, είμαι άναγκασμένος νά τούς συστήσω, νά άφοσιωθούν εν-

τελώς στα βιβλία τους.

Η Πέππι κι ή Νινέττα είχαν γίνει κατακόκκινες. Ο Ντε Σεβινιάλ, δέν τις κύτταξε ως τόσο διόλου. Άρχισε τήν παράδοση άτάραχος.

Τ'ό άλλο πρωί δυό νέοι χρωματιστοί φάκελλοι φιγουράριζαν σ'ό ταχυδρομείο τού Ντε Σεβινιάλ, άνάμεσα σ'ε περιοδικά και γράμματα άδιάφορα. Ο καθηγητής άνοιξε πρώτα-πρώτα τ'ό ροζ γράμμα πού τ'όβλεπε απ' τ'ό γραψίμο πώς ήταν τής Νινέττας. Χμ! Η φάρσα συνεχίζεται. «Δέν άπελπίστηκαν», συλλογίστηκε σιχίζοντας τ'ό φακέλλο. Μά ή κατάπληξη της ήταν διπλή.

Παρεξηγήσατε τήν άποστολή σας, τούγραφε. Οι σ'αχλές συμβουλές σας ήταν μιά κρύα κομπρέσσα άπάνω στή φλόγα τής καρδιάς μου. Ός τόσο έγώ έξακολουθώ άκόμη νά σ'ας σκέπτομαι. Αφήστε τήν ήθικολογία για κανένα παιδαγωγικό σας σύγγραμμα, και δώστε μου ραντεβού, αύριο κι' όλας, για τ'ό έρχόμενο Σάββατο. Άλλοιώς είμαι ικανή νά δημιουργήσω σκάνδαλο. Θά σ'ας κάνω σκηνή ζηλοτυπίας μπροστά σ'όλη τήν τάξη. Σ'ας άγαπώ. Και δέ νομίζω πώς φταίω έγώ γι' αυτό.

Θά κάνω τ'ό π'άν για νά σ'ας κερδίσω. Έχετε τ'ό ύπ' όψει σας. Νινέττα.

Τ'ό δεύτερο γράμμα ήταν πολύ πιδ λακωνικό: «Μου κάνετε κόρτε και τ'ό δέχθηκα. Τώρα μου φέρεσθε άσχημα. Νομίζετε πώς είναι δικαίωμά σας; Απατήσθε φίλε μου. Είμαι άποφασισμένη για όλα. Σ'ας είδοπαίω πώς δέν μπορείτε νά με μεταχειρισθ'ε σάν ένα τυχαίο κοριτσόπουλο. Θά φθάσω στό άκ'ρα. Πέππι».

Ο Ντε Σεβινιάλ, έκανε δυό φορές τ'ό σταυρό της κι' έμεινε άρκετά λεπτά άπολιθωμένος στην πολυθρόνα της, κυττάζοντας πάλι τή φάτσα τού μακαρίτη τού Λίστ και τ'ό κακό αντίγραφο τού Γκρέκο.

Η Ιστορία αυτή θ'αχε σίγουρα κακό τέλος. Μιά δυσάρεστη προαίσθηση τού φώναζε μέσα της πώς είχε μπλέξει άσχημα. Ός τόσο, ή ιδέα τής φάρσας τού φαινόταν πιά μιά λανθασμένη ύποψια. Μά τόσο τ'ό χειρότερο. Πώς θα τ'α καταφέρει νά ξεπλέξη με τ'α δυό τρελλοκόριτσα;

Πήγε στό Κολλέγιο χωρίς νάχη βρή στό μεταξύ καμιά λύση, κι' όταν μπήκε στην τάξη άποφάσισε νά κάνη άπλως τ'ό νευρικό και τόν άφηρημένο. Ήταν κι' αυτό μιά άπάντηση στή διπλή «ντεκλαρασίν» και συνεπώς μιά λύση. Μά δέν άρκεσε. Όταν τέλειωσε ή παράδοση, τήν ώρα πού τ'α κορίτσια έβγαιναν απ' τήν αίθουσα κατά τ'ό διάλειμμα, ή Νινέττα προχώρησε αυθαδέστατα στην έδρα και καθώς εκείνος μάζευε τόν κατάλογό της και τις σημειώσεις της:

—Δέν μπορούμε νά συγκρατήσουμε χρονολογίες, τού είπε. Έχετε τήν καλωσύνη νά μου τις σημειώσετε έδω; Έγώ θα τις δώσω και στις άλλες.

Και τού έδωσε ένα τετράδιο.

Ο Σεβινιάλ έπελάγωσε. Αυτό δέν τ'ό περίμενε. Κύτταξε άν παρακολουθ'ή καμιά μαθήτριά. Εύτυχώς όλες έβγαιναν από τή σάλα κουβεντιάζοντας μεταξ'ό τους. Δέν ήταν καμιά. Γρήγορα-γρήγορα, με χέρι πού έτρεμε απ' τήν ταραχή, σημείωσε με τ'ό μολύβι της: «Σάββατο 6 μ.μ. όδ'ος Ζαν ντ' Άρτ 7. Δεύτερο πάτωμα».

—Μαρσι, ψιθυρίσε σοβαρά ή Νινέττα και πήρε τ'ό τετράδιο. Ο καθηγητής βιαζόταν τώρα νά βγ'ή έξω. Γιατί; Ούτε κι' ό ίδιος ήξερε. Αισθανόταν όμως ένοχο τόν έαυτό της. Σχεδόν έγκληματ'α! Αυτό τού φώναζε ή λογική της. Μά όταν είδε και με τ'α μάτια τών είκοσιεπτά της χρόνων, τ'ό εξάισιο κορμάκι τής μαθήτριάς, βρήκε κουτή τήν ήθικολογία της. Και μπήκε στό γραφείο τών καθηγητών, εϋθυμος, ξεχασμένος, σφουρίζοντας ένα μοντέρνο σκεπό. Ο διευθυντής τόν κύτταξε μ' έκπληξη. Και τότε μόλις συνήλθε.

Τρεις όλόκληρες ήμέρες κύλησαν ήρεμα. Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή. Καμιά ένόχληση από τήν Πέππι. Ο Ντε Σεβινιάλ, πίστεψε πώς είχε γλυτώσει απ' αυτήν. Μά τώρα πού τ'ό πιστεύε, άρχισε νά στενοχωριέται στό βάθος, γιατί τήν άφισε νά τού ξεφύγη. Και χωρίς καλά-καλά νά καταλαβαίνει τι κάνει, τής έκανε πάλι ένα έλαφρό κόρτε με τ'α βλέμματάς.

Τ'ό Σάββατο τ'ό πρωί, τής έπέστρεψε τ'ό τετράδιό της χωρίς νάχη σημειώσει «παρατηρήσεις», για νά τήν άναγ-

κάση να τον ρωτήσει, 'Η Πέππι το κατάλαβε και όταν τέλειωσε το μάθημα, έμεινε στη σάλλα τελευταία και του το πήγε στην έδρα. 'Ηταν περισσότερο όμορφη και περισσότερο προκλητική από κάθε άλλη φορά. Οι καρποί του στήθους της καθώς τρικύμιζαν μέσα στη σφιχτή μεταξωτή μπλούζα, αναστάτωναν την ήρεμία του.

Κι' άπάνω σ' αυτό το στιγμιαίο μεθύσι του πόθου, χωρίς να αισθάνεται τί κάνει—είχε αποκτήσει πιά και τη συνήθεια—σημείωσε γρήγορα: «Σ' αγαπώ!» 'Εκλεισε το τετράδιο, της το έδωσε, και βγήκε πάλι βιαστικός απ' την αίθουσα, με το ίδιο εκείνο συναίσθημα του ένόχου, που είχε νοιώσει κι' όταν σημείωσε το ραντεβού στο τετράδιο της Νινέττας.

Τό άπόγευμα, ό Ντέ Σεβινιάλ γδύθηκε, και φόρεσε ένα βυσσινί βελούδινο σακκάκι του σπητιού που τον έκανε πιό χαριτωμένο. 'Εδίδε τον ύπνρητή, τακτοποίησε τὰ λουλούδια στα βάζα, κι' άδειασε τέσσερες φορές το βοποριζάτερ στον άέρα.

‘Εξη παρά δέκα, ένα παρατεταμένο κουδούνισμα. ‘Ο καθηγητής άνοιξε, και μπήκε μέσα χάρούτες, εύθυμη, πεταχτή, μένα κουτί μπουμπόνια στο χέρι, ή... Πέππι! ‘Ο Ντέ Σεβινιάλ δέ μόρεσε να συγκρατήσει τη δυσάρεστη έκπληξή του, κι' ή Πέππι δέν άργησε να την καταλάβει. Τόν κύτταξε, άνάπνευσε την παφλουμαρισμένη άτμόσφαιρα και: —Περιμένετε κάποιαν άλλη άσφαλώς! Του είπε.

‘Ο Ντέ Σεβινιάλ δέ δοκίμασε να διαμαρτυρηθή. Δέν τολμούσε να της πη ένα ψέμμα, που από στιγμή σε στιγμή κινδύνευε να φανερωθή.

‘Η Πέππι τόν κύτταζε περίλυπα. ‘Η πρώτη της κίνηση ήταν να φύγει. Μά άξαφνα στάθηκε. ‘Η ζήλεια καταβρόχισε το γυναικείο έγωισμό.

—Τόσο το χειρότερο για σάς! Είπε χαιρέκακα προχωρώντας μέσα ‘Εγώ θα περάσω όπωσδήποτε έδω τ' άπόγευμα μού.

Την άλλη διώξε τη!

Και μόλις μπήκε στο σαλονάκι:

—Μπά, μπά; Τι βλέπω; Λικέρ, γλυκά, λουλούδια! ‘Ολ' αυτά φανερώνουν πώς σάς χαλάω κάτι ένδιαφέρον! Χά, χά! Αυτό μ' ένθουσιάζει.

Και έαπλώθηκε στο ντιβάνι έλεύθερα, άφόνοντας να φανούν οι τορνεμένες γάμπες της σαράντα πόντους άπάνω απ' το γόνατο. ‘Ο Σεβινιάλ αισθανόταν τόν έαυτό του πολύ άσχημα. Σ' όλο αυτό το διάστημα δέν είχε καταφέρει ν' άρθρώσει λέξη. Και τώρα που την έβλεπε έαπλωμένη στο ντιβάνι, όλη πρόκληση και σφρίγος, τούρχόταν να την άγκαλιάσει και ν' άφήσει τη Νινέττα να χτυπήσει την πόρτα άσπου να βαρεθί. Μά δέν είναι φρόνιμο. ‘Η Νινέττα θάταν ικανή να προσπαθήσει να διώξει την Πέππι. Κάθισε κοντά της τρυφερά, και προσπάθησε να την πείσει πώς περιμένε κάποια παλιά του φιλενάδα. Της ύποσχέθηκε πώς ήταν ή τελευταία φορά κι' ότι από άπόψε κι' όλας, όλα θα τέλειωναν μεταξύ των. ‘Η Πέππι τόν κύτταξε πονηρά.

—Νά; Μά τότε έδω μέσα θα γίνη μιά όμορφη έρωτική σκηνή. ‘Ενα φιλάε σχέσεων! Πολύ ένδιαφέρον. Θάτο παρακολουθήσω απ' το διπλανό δωμάτιο!

‘Ο Σεβινιάλ άρχισε ν' άπελπίζεται. Δέν μπορούσε να τὰ βγάλει πέρα με το θηλυκό αυτό διαβολάκο.

Δοκίμασε να της πη πώς αυτό δέν ήταν σωστό, ότι θάταν πρόστυχο έκ μέρους του να την κρύψει και να γελοιοποιήσει την άλλη, μά τίποτα δέν έπιασε. ‘Η Πέππι έτρωγε μπουμπόνια και ρουφούσε άπληστα τὰ ποτηράκια του κουαντρώ.

‘Ως τόσο ή Νινέττα δέν έμφανίζοταν, κι' αυτό τόνωνε το ήθικό του Σεβινιάλ, που έλπιζε πώς μπορεί να της είχε τύχει και κανένα άπρόοπτο. Στις έπτάμιση πείσθηκε πώς δέν πρόκειται νάρθη. Κι' ήταν εύτυχής, ρουφώντας λικέρ ροκανίζοντας μπισκότα κι' άπολαμβάνοντας τὰ άγνά κοριτσιάτικα χάδια της Πέππι, που ήταν ένας άληθινός έξαγνισμός γι' αυτόν, έναν άνθρωπο συνθισμένο να άναπνή έλαφρόκοσμο και ν' άγοράζει τόν έρωτα όπως και τὰ «είδη πολυτελείας». Αυτό το άληθινό έρωτικό μεθύσι, χωρίς τη σαρκική ρουτίνα, τόν έτρέλλαινε. ‘Η ιδέα πώς κρατούσε στην άγκαλιά του ένα κορίτσι, πώς φιλούσε ένα άπειρο στόμα, πώς μιλούσε σε μιά παρθένα καρδιά, τούδινε το συναίσθημα μιάς υπέρτατης εύτυχίας.

‘Αξαφνα, χτύπησε δυνατά το κουδούνι. Τρόμαξε μά όταν είδε το ρολόι συνήλθ. ‘Οχτώμιση. ήταν άδύνατο βέβαια νάναι ή Νινέττα.

—‘Η φίλη σας; ρώτησε άπότομα ή Πέππι.

—Μπά, όχι. Ψιθύρισε ό Σεβινιάλ κι' έτρεξε βιαστικός ν' άνοιξη.

Μόλις άνοιξε, ή πρώτη του σκέψη ήταν να ξανακλείσει. Μπροστά του στεκόταν έξαλλη ή Νινέττα!

—Ζαρέθηκα να περιμένω στο δρόμο για να φύγει ή δεσποινίς! τούπε άπότομα.

‘Ο Σεβινιάλ έκαμε κάτι νύ πη.

—Τό ξέρω, διέκοψε εκείνη. ‘Ηρθε άξαφνα βέβαια. Την είδα να μπαίνει και περίμενα να βγει. Μά αυτό δέ συνέβη κι' άποφάσισα να χτυπήσω και να σας εύχηθώ καλή διασκέδαση.

—Περιττό!... Μπορείς άν θέλεις να μείνεις!

‘Ηταν ή Πέππι, πούχε φορέσει κι' όλας το καπέλλο της και πετάχτηκε στο χώλ έξω φρενών.

—Είναι ή παλιά σου φιλενάδα; Ρώτησε ειρωνικά το Ντέ Σεβινιάλ. Κι' άφου της είχες δώσει ραντεβού για σή, μερα, άφου οι σχέσεις είχαν προχωρήσει, τι έσήμαινε το «σ' αγαπώ» που σημείωσες στο τετράδιό μου;

—Είσο' ένας παλιάνθρωπος! ένας τιποτένιος!... Του φώναξε κι' ή Νινέττα σά να συνέχιζε τη φράση της Πέππι. Κι' άρπάζοντας την άλλη απ' το μπράτσο:

—Πάμε Πέππι, είπε.

Μά ή Πέππι δέν έφυγε. ‘Ο Σεβινιάλ είδε δύο μικρά λαμπερά ποταμάκια να της ξεβάφουν τὰ μάγουλα. ‘Η Νινέττα δέν άργησε κι' αυτή να ξεσπάσει. Κι' ό Σεβινιάλ, συγκινημένος όσο ποτέ του, τις κάθισε στον καναπέ, τούς σκούπισε τὰ δάκρυα και προσπαθούσε να τις συνεφέρει.

—‘Εγώ δέ θα σας ένοχλήσω. Θα σας άφήσω ήσυχους! Μουρμούριζε μέσο τούς λυγμούς της ή Πέππι, σαν παιδί.

—Όχι Πέππι. ‘Εγώ θα ύποχωρήσω. ‘Αφου τόν αγαπάς τόσο...

Σέ λίγο βγήκαν όλοι μαζί! ‘Ο Σεβινιάλ, τις συνώδευσε κάμποσο κι' ύστερα τις άφησε χωρίς να θέξει καθόλου το λεπτό θέμα. Την άλλη μέρα έπαιρνε άναρωτική άδεια, και το ίδιο μεσημέρι, χωρίς να πατήσει το πόδι του στο Κολλέγιο έπαιρνε το τράινο για το Βερολίνο, αρκετά μελαγχολικός και νευρικός.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΗ ΛΥΣΗ

‘Ο Μιγκέλ βρισκόταν στο πιό φοβερό άδιέξοδο, στο πιό τραγικό δίλημμα. Νέος, όμορφος, κομψός, έλκυστικός, τύπος από κείνους, που ιδιαίτερα άρέσουν στη γυναίκα, για το άνεπιτήδετο ύφος τους και τις έλεύθερες κινήσεις, για τη γλυκειά μελωδική τους όμιλία και το λεκτικό, είχε άπειρες αισθηματικές περιπέτειες στη σχετικά μικρή ζωή του. Κι' είχε συνηθίσει πια να δέχεται με ήδονη τις σκηνές της ζήλειας, να παρακολουθεί άπολαυστικά τὰ έρωτικά δάκρυα, να δίνει όρκους εύκολα και πιό εύκολα να τούς ξεχνά. ‘Ο Μιγκέλ, ήταν μιά συγχρονισμένη καρδιά, πούβρισκε το ρωμαντισμό, ένα σπόρ πολύ εύχάριστο κι' έξασκείτο μ' αυτό στο να συγκρατεί τὰ νεύρα του και την άντοχή της εύαισθησίας του. Ποτέ του δέ φαντάστηκε τόν έαυτό του έρωτευμένο.

Οί γυναίκες, τ' άρεσαν άπλως όλες, τόν διασκέδαζαν, τόν έθελγαν όσο ήτανε κοντά του. ‘Υστερα; Δέν έκούραζε το μυαλό του με άναμνήσεις. ‘Υπήρχε πάντα το παρόν, ώστε το παρελθόν έφυγε όριστικά για κείνον, χωρίς έλπίδες να νοιώσει ποτέ στην ψυχή του τη νοσταλγία.

Μά ήρθε ή γνωριμία της ‘Ελινor, της ώραιας μοιραίας γυναίκας, με τὰ περιπετειώδη έρωτικά περασμένα, με τούς δυό γάμους και τὰ ισάριθμα διαζύγια, με τις τρελλές κατακτήσεις, τις άπαγωγές, τὰ σκάνδαλα. ‘Η γυναίκα αυτή, τόν τράβηξε με τόν έαυτό της, όχι με το κορμί της και τη χάρη της. Κι' ήταν ή πρώτη που μίλησε μαζί του έντελώς έλεύθερα απ' την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους. Του διηγήθηκε πολλές ένδιαφέρουσες περιπέτειες απ' τη ζωή της, κι' ό Μιγκέλ διεσκέδασε πολύ, γιατί ή ‘Ελινor είχε ένα δικό της τρόπο να διηγείται, σοβαρό και μαζί εύθυμο, τραγικό και πνευματώδη. Της διάβασε κι' αυτός μερικά άποσπάσματα από την ιδιαίτερη ζωή του, και σε λίγες μέρες ήταν φίλοι.

‘Επαιρναν το τσάι μαζί σχεδόν κάθε άπόγευμα, και τὰ βράδια άποτελούσαν το θέμα τών σχολίων στους κύκλους τών σόμπ, που τούς έβλεπαν στα κεντρα και στα θέατρα. ‘Ολοι, φυσικά, μιλούσαν για έρωτικές σχέσεις. Κι' ή ‘Ελινor κι' ό Μιγκέλ — ό «μοιραίος άντρας» κι' ή «βάμψ» της έποχής — που ήξεραν πολύ καλά πώς δέν είχαν κάνει ούτε και έλαφρό φλέρτ, διεσκέδαζαν έξαιρετικά με τόν κόσμο, κι' έκαναν έπίτηδες ψεύτικες τρυφερότητες ή μικροσκοηνούλες, όταν καταλάβαιναν πώς τούς παρακολουθούσαν οι άλλοι.

‘Ενα βράδυ ό Μιγκέλ πήγε μόνος του στην Ούγγαρέζικη πρεσβεία. Κι' εκεί γνώρισε την ‘Εντα, την μικρούλα κόρη του πρώτου γραμματέως που μόλις πριν από λίγους μήνες είχε κάνει την έπίσημη εμφάνισή της στον κόσμο. ‘Ηταν ένα ξανθομελάχροينو τσαχπίνικο πλασματάκι, με μαύρα γλυκά μάτια και χρυσά μαλλιά, με βελουδένια ρόδινη έπιδερμίδα και καλλιγραφημένο πρόσωπάκι, που τούκανε με την πρώτη ματιά έξαιρετική έντύπωση. Χόρεψαν μαζί όσες φορές ήταν δυνατό για να μην προκαλέσουν τὰ σχολία, κι' ύστερα ό Μιγκέλ δέ χόρεψε άλλο. Στεκόταν όρθος σε μιάν άκρη της σάλλας και κουβεντιάζοντας δήθεν μ' έναν άνώτερο ύπουργικό ύτάλληλο, την παρακολουθούσε και την απέλαμβανε με τὰ μάτια.

‘Ετσι κατάφερνε να της κλέβει συχνά χαμόγελα, κι' αυτό ήταν ένα αδιάφυστο δείγμα πώς δέν την άφινε άδιάφορη ή παρουσία του.

Σέ λίγο, μόλις βρήκε την εύκαιρία, τόν πλησίασε μόνη της, και πήγαν μαζί στο μπουφέ. ‘Ηξερε περίφημα Γαλλικά κι' έτσι μπορούσαν να συνενοούνται θαυμάσια. Μίλησαν για χίλια δυό άσήμαντα μικροπράγματα που είχαν όμως έξαιρετικό ένδιαφέρον κι' ιδιαίτερο θέλητρο και για τούς δυό τους, εκείνη τη στιγμή. Το φλέρτ δέν ξεπέρασε ούτε στο έλάχιστο τὰ όρια της έθιμοτυπίας κι' έγινε σύμφωνα με τούς άυστηρούς κανόνες της καλής συμπεριφοράς. ‘Εδωσαν ραντεβού για την έπομένη στη συναυλία της

Συμφωνικής όρχήστρας, κι' ό Μιγκέλ έφυγε πετώντας απ' τη χαρά του.

Την άλλη μέρα που δινόταν ή συναυλία, ό Μιγκέλ δικαιολογήθηκε στην ‘Ελινor πώς είχε ύποχρέωση να συνοδεύσει τη μητέρα του εκεί, και της έδωσε ραντεβού για μετά. ‘Η ‘Εντα ήρθε μόνη της. Κάθισαν κοντά κι' ή συναυλία άρχισε άμέσως. ‘Ετσι, με την άνυπόπτη συνοχή του Μόζαρτ, το φλέρτ έπροχώρησε. ‘Επροχώρησε ως το σημείο να όμολογήσει ό Μιγκέλ, πώς αισθανόταν μεγάλη συγκίνηση κοντά της κι' εκείνη να χαμηλώσει το βλέμμα δειλά, δίνοντας έτσι την πιό έκφραστική βουβή άπάντηση. ‘Ενώ ή όρχήστρα ώργιόλε με το άλλεγκρέττο, της έσφιξε έλαφρά το χέρι. ‘Εκείνη το άπέσυρε σιγά σιγά και το χάιδεψε άπαλά το δικό του. Οί ματιές τους συναντήθηκαν σ' ένα βλέμμα, που δέ θα μπορούσε να τ' άντικαταστήσει καμιά γλώσσα του κόσμου με τις λέξεις της. ‘Ο Μιγκέλ αισθανόταν πώς ήταν για πρώτη φορά στη ζωή του, πολύ εύτυχισμένος.

Τό πρώτο μέρος του προγράμματος τελείωσε κι' ό κόσμος άρχισε να κυκλοφορή στη σάλλα και να βγαίνει στο καπνιστήριο. ‘Ο Μιγκέλ δέν έκούνησε απ' τη θέση του φυσικά, και κύτταζε τούς άλλους εύχαριστημένους, γελαστούς, σχεδόν θριαμβευτικά. Σέ μιά στιγμή, ενώ χαιρετούσε ένα γνωστό του ζευγάρι, βρέθηκε σχεδόν πρόσωπο με πρόσωπο με την ‘Ελινor, που διέσχισε το διάδρομο. Πάγωσε. Αισθάνθηκε πώς είχε χάσει το χρώμα του. Κι' έβαλε όλη του τη δύναμη για να της ανταποδώσει το φιλικό χαιρετισμό του. ‘Η ‘Εντα δέν πρόσεξε εύτυχώς τίποτε απ' τη ταραχή του, γιατί σχεδόν άμέσως χαμήλωσαν τὰ φώτα κι' ό μαέστρος ύψωσε τη μαγκέττα του.

‘Ο Μιγκέλ ήταν φοβερά θυμωμένος με τόν έαυτό του. Γιατί να ταραχτεί; Μήπως είχε κανένα αισθηματικό «άγκαζ-μάν» με την ‘Ελινor; ‘Αν δέν της είχε πει το ψέμμα, πώς θα συνοδεύσει στη συναυλία τη μητέρα του, θάταν έντελώς έν τάξει άπέναντί της. ‘Αλλά γιατί να της πη αυτό το άσκοπο και ήλίθιο ψέμμα; Γιατί άκόμη να μη της πη την άλήθεια όλόκληρη;

‘Η τούλάχιστον να μην της πη τίποτα. Νεύριασε φοβερά. Αυτές οι γκάφες ήταν τρομερές και δέν εύρισκε καμιά άπολύτως δικαιολογία για να τη συγχωρήσει στον έαυτό του.

Συνώδευσε την ‘Εντα στο σπίτι της, της πήρε ραντεβού κι' έτρεξε βιαστικός με ταξί στο μπαρ που είχε δώσει ραντεβού με την ‘Ελινor. Είχε άργήσει κι' όλας. Κι' εκεί, τόν περιέμενε ότι δέ θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Μιά ‘Ελινor έξω φρενών, που τούκανε την πιό φοβερή σκηνή ζηλοτυπίας. Δέν έλειψαν ούτε τὰ δάκρυα. ‘Εκεί, μέσα στο μπαρ, μπροστά σ' όλον τόν κόσμο, έβγαλε το μαντίλι της και σκούπισε τὰ μάτια της. ‘Ο Μιγκέλ έμεινε άφωνος. Δέ μπορούσε ν' άρθρώσει ούτε μιά λέξη. Κι' όταν αυτή έπαψε πια:

—Συχώρεσέ με, της είπε, Δέν το φανταζόμουν πώς μπορούσε να σ' ένδιαφέρει...

—‘Εγώ όμως που φανταζόμουν πώς μ' αγαπάς;

Την κύτταξε στα μάτια. ‘Ετσι θλιμμένη, παραπονεμένη ήταν άκόμα πιό γοητευτική, ήταν έκτακτη.

—Σ' αγαπώ. της ψιθύρισε. Είχες δίκιο να το φαντάζεσαι.

Την άλλη μέρα ζύπνυντες άργά, με βαρύ κεφάλι. ‘Ηταν πια έραστής της ‘Ελινor. ‘Ως τόσο δέν τόν άφινε άδιάφορο κι' ή ‘Εντα. Το δίλημμα ήταν φοβερό, Τούκοψε τις σκέψεις, ένα τηλεφώνημα. ‘Ηταν ή ‘Ελινor που τού έλεγε:

—‘Ετοίμασε γρήγορα τις άποσκευές σου! Φεύγουμε το μεσημέρι με το τράινο της μιάς. Μή ρωτάς για πού. Θά το μάθεις σε λίγο. Ραντεβού στις δωδεκάμιση στο ξενοδοχείο μου. ‘Ο Μιγκέλ τάχε χαμένα. ‘Ως τόσο χτύπησε το κουδούνι κι' έδωσε έντολη να έτοιμάσουν τις βαλίτσες του, ενώ ό ίδιος έγραφε ένα μπλιέττο στην ‘Εντα ότι σοβαρά ύπόθεση, τόν άναγκάζει να φύγει τόσο βιαστικά.

Λ. ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

“Ενας Ούγγαρέζικος άριστοτέχνης τυπογράφος στη Βουδαπέστη ό όποιος όνομαζόταν Δίτσεκ, αγαπούσε μιά γειτονοπούλα του ή όποία τόν αγαπούσε κι' εκείνη. ‘Ατυχώς όμως για το άμοιβαίο τους αίσθημα, οι γονείς της νέας άποφάσισαν να την άρραβωνιάσουν μ' έναν άλλον.

Μόλις έμαθε το τρομερό νέο ό Δίτσεκ, έγινε μελαγχολικός και γι' αυτό οι συνάδελφοί του στο τυπογραφείο τόν προσέχανε γιατί με τη στάση του έδειχνε πώς είχε σκοπό ν' αυτοκτονήσει. ‘Ηταν άπαρηγόρητος κι' από το

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ

πρωί ως το βράδυ στοιχειοθετούσε το όνομά της και κατόπιν το σκορπούσε στον άέρα μ' ένα βαθύ αναστεναγμό. Την ήμέρα τών γάμων της με τόν άλλον, ό έρωτευμένος τυπογράφος πήγε στο τυπογραφείο και από την άπελπισία του άρχισε να καταπίνει ένα, ένα όλα τὰ στοιχεία που άποτελούσαν το όνομα της αγαπημένης του. Οί συνάδελφοί του άμέσως έτρεξαν και τού έδωσαν ένα πρόχειρο έμετικό και κατόπιν τόν μετέφεραν στο νοσοκομείο όπου εύτυχώς διέφυγε τόν κίνδυνο της δηλητηρίασεως.

—“Ενας άλλος έρωτευμένος, στη Νεάπολη της ‘Ιταλίας, έφαγε όλη την έρωτική του άλληλογραφία πούχε άνταλλάξει με την αγαπημένη του, όταν έμαθε ότι τόν έγκατέλειψε, κι' άκολούθησε ένα περιηγητή που της ύποσχέθηκε να την κάνει στάρ. ‘Ο περιεργος αυτός νέος πήρε τὰ γράμματά της κι' άφου με δάκρυα στα μάτια διάβαζε ένα, ένα τώρωγε, Στο παράξενο αυτό γεύμα του, έφαγε όλα-όλα 150 γράμματα τὰ όποία τού έχρησίμευσαν για διαβατήριο στον άλλο κόσμο.

Αυτή την ιστορία μου την διηγήθηκαν δυο γέροι.

Καθώμαστε πλάι στη φωτιά για να φυλαγώμαστε απ' τὰ κουνούπια. Κάθε στιγμή, μ' ένα δυνατό χτύπημα του χεριού, σκοτώνουμε και μερικές απ' αυτές τις φτερωτές μαστιγες, που, άφηφώντας άκόμα και τον καπνό της φωτιάς, προσπαθούν να μας δαγκάσουν.

Στά δεξιά μας, λιγάκι παρακάτω, κυλούσε άργά τὰ νερά του ό ποταμός Γιουκόν. Στ' άριστερά, πάνω απ' τις πράσινες κορφές των λόφων, έμενε ακίνητος, λες κι ήτανε ναρκωμένος, ό ήλιος των βορείων χωρών. Ούτε άπόψε, και για πολλές άκόμα νύχτες, δέ θα βασίλευε εκείνος ό μισοκοιμισμένος ήλιος.

Οί γέροι, που καθόντουσαν πλάι μου κι' έδιωχναν με τόσο προσοχή τὰ κουνούπια, ήταν ό άρχηγός Λών κι' ό Μουτσάκ, άλλοτε σύντροφοι στον πόλεμο, και σήμερα γερασμένοι φύλακες των παλιών παραδόσεων και των πολεμικών καταρθωμάτων της φυλής.

Ήτανε τὰ τελευταία λείψανα της γενεάς τους, κι' οί νέοι της σημερινής, της νέας γενεάς, που είχανε μεγαλώσει στα σύνορα σχεδόν του πολιτισμένου κόσμου, δέν έδειχναν κανένα σεβασμό για τους δυο εκείνους γέρους, ούτε και για τὰ περασμένα μεγαλεία της φυλής.

Ποιός σκοτιζότανε πιά για τις παλιές παραδόσεις, σ' αυτή την εποχή, που μπορούσε κανείς να περάσει λίγες ώρες στον παράδεισο, ρουφώντας μια μπουκάλα απ' αυτές που χάριζαν πρόθυμα οί καλοί λευκοί άνθρωποι, για μιὰ γούνα ή για μιὰς μέρας δουλειά...

Τι άξιζαν πιά τὰ μυστήρια των μάγων και τὰ λόγια των γέρον, τη στιγμή που, κάθε μέρα, όλοι τους βλέπανε ν' άνεβοκατεβαίνει μέσα στον ποταμό τὸ βαπόρι—τέρας άληθινό—βγάζοντας απ' τὰ ρουθούνια του φλόγες και σπίθες.

Άλλήθεα, οί δυο γέροι, ό άρχηγός Λών κι' ό Μουτσάκ, ζήσανε παραπολύ, και τώρα περνούσαν άχάριστες μέρες, άφού με τη νέα κατάσταση κανείς δέν τους τιμούσε, ούτε και τους λογάριζε διόλου. Γι' αυτό περίμεναν κι' αυτοί θλιβεροί, ναρθή ό θάνατος να τους λυτρώσει.

Ώστόσο, κείνη τη μέρα, σάν να τους τραβούσε κάτι προς τον ξένον εκείνο τον λευκό, που ύπόφερε μαζί τους τὸ μαρτύριο της φωτιάς και των κουνουπιών κι' ήτανε πρόθυμος ν' ακούσει με πολλή προσοχή την ιστορία τους, τὸ παλιὸ περασμένου καιροῦ, πριν να φανή τὸ βαπόρι:

—Λοιπόν, που λές, μου διάλεξαν ένα κορίτσι, έλεγε ό άρχηγός Λών... Μου διάλεξαν τὸ καλύτερο κορίτσι, γιατί ό πατέρας μου, ό Καστάκ, δέν έβλεπε διόλου με καλό μάτι την άδιαφορία που έδειχνα για τις γυναίκες. Ήταν γέρος και άρχηγός της φυλής. Εγώ ήμουνα ό μόνος που τὸ άπόμεινε απ' τους γιούς του και σέ μένα έπρεπε να στηρίξη τις έλπίδες του να μη σβύση ή γενειά του.

—Πρέπει, όμως, να ξέρεις, Λευκέ Άνθρωπε, πώς ήμουνα πολύ άρρωστος και δέν με τραβούσε ούτε τὸ κυνήγι, ούτε τὸ ψάρεμμα, και τὸ στομάχι δέν μπορούσε πιά να δουλέψη. Πώς λοιπόν, σ' αυτή την κατάσταση, θά μπορούσα να κυττάζω μ' εύχαρίστηση τις γυναίκες, να προετοιμαστὸ για τὸ συμπόσιο τὸ γάμου, ή να έπιθυμῶ τις φωνές και τις φιλονεικίες μικρών παιδιών;

—Έτσι είναι, πρόσθεσε ό Μουτσάκ. Γιατί ό άρχηγός Λών χτύπησε μιάν άρκούδα, πελώρια, Είχε όμως προφθάσει τὸ θηρίο και τοῦ ράγισε τὸ κρανίο. Τοῦ ήρθε αίμα απ' τ' αὐτιά!

Ό άρχηγός Λών κούνησε σοβαρός τὸ κεφάλι του:

—Ό Μουτσάκ λέει την αλήθεια. Άργότερα ή πληγή μου γιατρεύθηκε, τὸ κεφάλι μου όμως πονούσε άκόμα. Τὸ κακὸ εξακολούθησε από μέσα. Όταν περπατούσα, τὰ πόδια μου τρέμανε, κι' αν γυρνούσα κατὰ μάτια μου κατὰ τὸ φῶς, γέμιζαν δάκρυα, μ' έπιανε δυνατὴ ζάλη, ό κόσμος στριφογυρνούσε όλόγυρά μου. Αισθανόμουνά δυνατό πόνο πάνω από τὰ μάτια, σάν να με πίεζε ένα πελώριο βάρος ή σάν να φορούσα ένα στενὸ δέσιμο γύρω στο μέτωπο. Μιλούσα άργά κι' έπρεπε να περιμένω άρκετὴ ὥρα ὡσου να βρῶ τις κατάλληλες λέξεις. Ήμουνα πολύ άσκημα, κι' όταν ό άρχηγός, ό πατέρας μου, έφερε μπροστά μου την Κασάαν...

—Νέο και γερό κορίτσι, κόρης της αδελφής μου, διέκοψε πάλι ό Μουτσάκ.

—Όπως σου είπα, ήμουν σέ κακή κατάσταση, εξακολούθησε ό άρχηγός Λών, κι' όταν ό πατέρας μου μου παρουσίασε την Κασάαν, τοῦ άπάντησα: «Καλύτερα να έτοι-

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

μάσης την κηδεία κι' όχι τους γάμους μου».

Μόλις τ' άκουσε αυτό, τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε:

—Θά γίνη αυτό που έπιθυμείς. Άν και είσαι άκόμη ζωντανός, έτοιμάσου να πεθάνης, γιατί δέν σε λογαριάζουμε πιά με τους ζωντανούς...είπε με θυμὸ

—Αυτὸς ό τρόπος δέν είναι στὰ έθιμα τὰ δικά μας, είπε με ζωρότητα ό Μουτσάκ. Μονάχα απ' τὸν πολὺ θυμὸ του ό άρχηγός πρόσταξε νεκρώσιμες τελετές για τὸ παιδί του...

—...Έτσι είναι, εξακολούθησε ό άρχηγός Λών. Ό πατέρας μου μιλούσε λίγο, ένεργοῦσε όμως γρήγορα. Πρόσταξε λοιπόν τους ανθρώπους του να μαζευτὸνε γύρω απ' την σκηνή όπου ήμουνα ξαπλωμένος. Όταν όλοι τους μαζεῦτηκαν τους έβαλε να κλάψουν για τὸν θάνατο τοῦ γιου τοῦ.

Σύμφωνα με την διαταγή τοῦ πατέρα μου, ή μάνα μου, που βρισκότανε μέσα στη σκηνή, έρριξε λάσπη στο πρόσωπό της και στάχτη στο κεφάλι της κι' άρχισε να με κλαίει σάν να ήμουνα αληθινά πεθαμένος. Ξεφώνιζε δυνατὰ χτυπούσε με μανία τὸ στήθος της και τραβούσε τὰ μαλλιά της. Ή Χουνιάκ ή αδελφή μου και ή Σηηνάτθ, ή αδελφή της μάνας μου, άρχισαν κι' αυτές τὰ μοιρολόγια. Κι' έγινε τέτοιο κακὸ, ποῦ άρχισα πραγματικά να πιστεύω πώς ήρθε πιά ή τελευταία μου ή ὥρα.

Οί γεροντότεροι μαζεῦτηκαν γύρω απ' τὸ κρεβάτι μου και συζητούσαν για τὸ ταξίδι που έπρεπε να κάνη ή ψυχή μου. Ό ένας μιλούσε για τὰ πυκνά κι' άτέλειωτα δάση, όπου τὰ παραστρατημένα πνεύματα γύριζαν άσκοπι, κλαίγοντας: Ίσως να με περίμενε αυτή ή τύχη για την αωνιότητα.

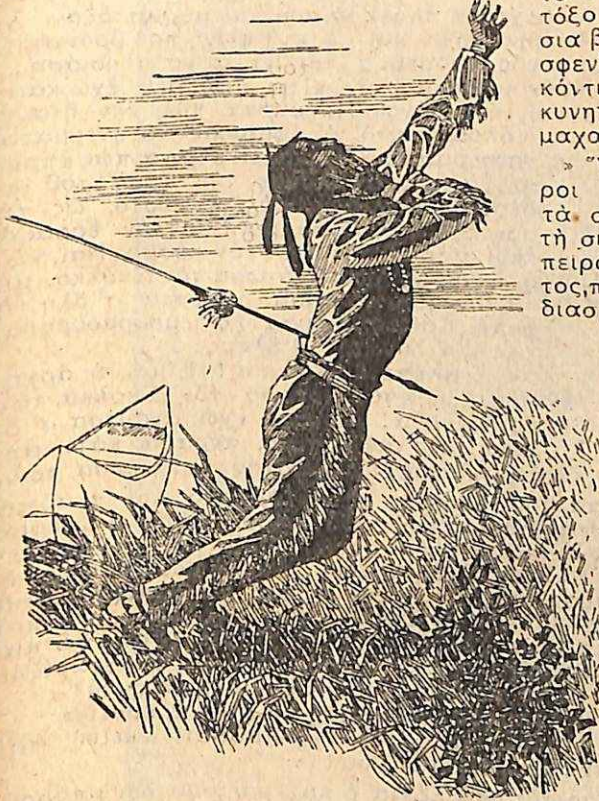
Ένας άλλος περιγράφε τις θύελλες, που κανένα ζωντανὸ πλάσμα δέν τις είδε άκόμα. Τὰ άστρα φέγγαν απ' τὸν οὐρανὸ σάν βροχή, ή γη έσκαζε σέ πολλές μεριές, άφίνοντας παντοῦ τεράστια βάραθρα, όπου ριχνόντουσαν τὰ ποτάμια, σάν σέ πελώριες καταβόθρες, άφρίζοντας.

Σ' αυτό άπάνω οί άνθρωποι στο πλάι μου σήκωσαν τὰ χέρια στον οὐρανὸ και με ζάλισαν με τὰ μοιρολόγια τους.

Ή μάνα μου, ή Όκιακούτα, άκούμπησε στο πλάι μου όλα μου τὰ φορέματα, για να προφυλαχτὴ ή ψυχή μου από τὸ κρύο και την ύγρασία, σ' ὅλο της τὸ ταξίδι.

Όταν οί γέροι ὠνόμασαν τὰ θηρία, που έπρεπε να σκοτώσω, οί νέοι φέρανε και βάλανε κοντὰ στο χέρι μου

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

τὸ πιὸ γερό μου τόξο και τὰ πιὸ ἱσια βέλη μου, την σφενδόνα, τὸ άκόντιό μου και τὸ κυνηγετικὸ μυ μαχαίρι.

Υστερα οί γέροι μίλησαν για τὰ σκοτάδια και τη σιωπή τοῦ άπειρου διαστήματος, που έπρεπε να διασχίση ή ψυχή.

Ή μητέρα μου άρχισε τότενὰ στενά ζητιὸ δύνατά και να ρίχνη περισσότερη στα χέρια μου τὰ μαλλιά της.

Κι' ή νέα Κασάαν, μπήκε κι' αυτή ή συχηνητροπαλή και δειλή κι' άφισε κι' αυτή κοντὰ μου ἑ-

να μικρὸ σακκουλάκι. Ήξερα πὼς είχε μέσα ἴσκες και τσακμάκια, για να μπορὴ ν' άνάβηφωτὰ στο ταξίδι της ή ψυχή μου.

Διάλεξαν τὰ σκεπάσματα που θά με σκέπαζαν και τους σκλάβους που θάσφαζαν για να κρατήσουν συντροφιά οί ψυχές τους στην δική μου την ψυχή. Ήτανε έφτὰ οί σκλάβοι, γιατί ό πατέρας μου ήτανε πλούσιος και ισχυρός κι' έπρεπε, εγώ, ό γιός του, ναχώ κηδεία ανάλογη με τη θέση του. Κείνους τους σκλάβους τους είχαμε αχμαλωτίσει στον πόλεμο με τους Μουκουμούκς, πέρ' απ' τὸν παταμό. Θά τους έσφαζε την άλλη μέρα, ό Σκόλκα, ό ιερέας, έναν-ένα κι' οί ψυχές τους θά φεύγανε μαζί με την δική μου για να ρωτήσουν τὸν Άγνωστο. Μαζί με άλλα πράγματα θά φερναν και την πιρόγα μου ὡς τὸ μεγάλο ποτάμι με τὰ γρήγορα ὑποὺλα κύματα.

Εγὼ κύτταζα τὰ ὠραία κι' άπαλά φορέματά μου και σκεπτόμουν τους έφτὰ σκλάβους που θά σκότωναν. Ήμουν περήφανος και γὼ για την κηδεία μου, ὡπως μου την έτοιμάζαν, γιατί ήξερε πὼς σίγουρα πολλοί με ζήλευαν.

Σέ ὅλο αυτό τὸ διάστημα ό άρχηγός πατέρας μου καθώτανε σκυθρωπός κι' άμίλητος.

Ώστόσο, όταν ξεμέρωσε, σηκώθηκε και μίλησε μπροστά σέ ὅλους: Σ' ὅλη του τη ζωή, είπε, ήταν' ένας πολεμιστής, ὡπως όλοι τὸ ήξεραν αυτό καλά. Όλόκληρη ή φυλή ήξερε άκόμα, πὼς ήτανε προτιμότερο να σκοτωθὴ κανείς δοξασμένος μέσα στη μάχη, παρά να πεθάνη αναπαυτικά ξαπλωμένος πάνω στις γούνες, πλάι στη φωτιά. Έπειδὴ λοιπόν, έτσι ή αλλιῶς, έπρεπε πιά να πεθάνω, ήτανε προτιμότερο να πάω και να κτυπήσω τους έχθρούς μας, τους Μουκουμούκς, και ν' άφίσω να με σκοτώσουν εκείνοι. Έτσι θά κέρδιζα τις τιμές και τὸ βαθμὸ τοῦ άρχηγού στην τελευταία κατοικία των νεκρών κι' ή άρετή μου θά τιμούσε και τὸν γέρο άρχηγό, τὸν πατέρα μου.

Πρόσταξε, λοιπόν, να έτοιμαστὴ ένα στράτευμα και να κατεβὴ τὸν ποταμό μαζί μου. Μόλις θ' άντικρύζαμε τὸν έχθρό, θάβγαζα εγώ, μονάχος, απ' τη γραμμή, θάκανα πὼς ὠρμούσα κατὰ πάνω του να τὸν χτυπήσω και θ' άφίνα έτσι να με σκοτώσουν στα σίγουρα.

—Όχι, δέν είναι ὀλοσδιόλου έτσι, Λευκέ Άνθρωπε,

φώναξε ό Μουτσάκ, μή μπορώ ντας να κρατηθὴ περισσότερο. Άκουσε: ό Σκόλκα, ό ιερέας, μιλούσε ὀλη νύχτα με τὸν άρχηγό κι' έτσι τὸν έπεισενὰ στείλῃ τὸ γιὸ τοῦ

στο βέβαιο εκείνο θάνατο. Ό άρχηγός είχε πιά γεράσει, ό Λών ήτανε ό τελευταίος από τους γιούς του, κι' ό Σκόλκα, συνωμοτούσε να βασιλέψη αὐτὸς στη θέση του. Έτσι, λοιπόν, ό Σκόλκα είχε την ιδέα να στείλουν τὸν Λών να χτυπηθὴ ὀλομόναχος με τὸν έχθρό.

—Αὐτὸ, βέβαια, είναι αλήθεια, άπάντησε ό άρχηγός Λών. Είχ' ακούσει για τις δόλιες ενέργειες τοῦ ιερέα, ή άρρώστεια ὡμως με είχε τόσο καταβάλλει, που δέν είχα καρδιά, μα ούτε και τη δύναμη να τὸν τιμωρήσω. Έμενα άδιάφορος κι' ή μόνη μου σκέψη ήτανε ό θάνατος.

Έτσι λοιπόν, Λευκέ Άνθρωπε, έτοιμάστηκε τὸ μικρὸ στράτευμα. Δέν ήρθε μαζί μας κανείς από τους έμπειρους πολεμιστές, ούτε και κανείς από τους γέρους με τη μεγάλη πείρα και τη σοφία μας ακολουθήσε —μόλις καμμιὰ έκα τοστή νέοι, που δέν ήξεραν σχεδόν τίποτε από πόλεμο.

Προχώρησαν λοιπόν ὅλοι αὐτοί οί νέοι μαζί κι' ό Μουτσάκ, νεος άκόμα κι' άπειρος. Όλο τὸ χωριὸ μας άποχαιρέτησε καθώς φεύγαμε, κι' άρχίσαμε να κατεβαίνουμε τὸ ποτάμι.

Δέν θά σὰς κουράσω με τις λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιού, που δέν κράτησε και πολὺ. Σέ μικρὴ απόσταση από τὸ χωριὸ των Μουκουμούκς, είδαμε δυο απ' τους πελεμιστές τους μέσα στις πιρόγες, να φεύγουν ὀλις μας είδανε. Έκείνη λοιπόν τη στιγμή, οί άνθρωποι μου, σύμφωνα με τη διαταγή τοῦ πατέρα μου, μ' άφισαν να κατέβω πιά τὸ ρέμμα ὀλομόναχος. Έπρεπε ὡμως να μείνουν εκεί για να εκτιμήσουν τη στάση μου μπροστά στο θάνατο και ν' άναφέρουν κατοπί στη φυλή.

Έτρεχα, λοιπόν, με τη πιρόγα μου πίσω από τους φυγάδες, βρίζοντάς τους για τη δειλία τους. Οί βρυσιές μου τους άνάγκασαν να γυρίσουν και είδαν τότε τους συντρόφους μου να μείνουν πίσω, ἐνῶ εγώ, ὀλομόναχος, ὠρμούσα καταπάνω τους. Έτσι, οί δυο εκείνοι, σταμάτησαν σ' ένα άπάνεμο μέρος τοῦ ποταμοῦ, ξεμάκρυναν λιγάκι τις πιρόγες τους και με περίμεναν να περάσω άνάμεσά τους. Έφτασα λοιπόν, με τὸ άκόντιο στο χέρι και τραγουδώντας τὸν πολεμικὸ ὕμνο της φυλής μας. Κι' οί δυο τους θέλησαν να με χτυπήσουν με τὰ κοντάρια τους, έσκυφα ὡμως εγὼ στην κατάλληλη στιγμή και τὰ ὅπλα πέρσαν σφυρίζοντας πάνω απ' τὸ κεφάλι μου. Μόλις άνασηκώθηκα, ήμουνα πιά κοντὰ και χτύπησα μονομιᾶς τὸν έχθρό που βρισκότανε στα δεξιά μου. Ή λόγχη μου χάθηκε μέσα στο λαιμό του κι' εκείνος έπεσε μέσα στο νερό.

Ή έκπληξη μου ήτανε μεγάλη, γιατί είχα σκοτώσει άνθρωπο. Στράφηκα τότε πάνω στον άλλο, έτοιμος ν' άντικρύσω τὸ θάνατο. Τὸ δεύτερο άκόντιο τοῦ έχθροῦ μου—τὸ τελευταίό του—μόλις ξεγύδαρε τὸ δέμαζ μου πάνω στον ὦμο. Τότε ὠρμησα και γὼ. Τὸν χτύπησα, δέν έπεσε ὡμως ὡμα, και γὼ βύθισα με τὰ δυο μου χέρια την άτσάλνια αἰχμή προσπαθώντας να τὸν σουζλίσω. Εὐφ' ὡς σκουνητοῦσα τὸ δόρυ μου μ' ὀλη μου τη δύναμη, εκείνος σήκωσε τὸ κουπί και με χτύπησε δυο φορές στο κεφάλι.

Τὸ ὄπλο μου τὸν είχε σουβλίσει, κι' αὐτὸς εξακολουθούσε άκόμα να με χτυπά. Ξαφνικά έννοιωσα ένα άγνωστο φῶς, σάν να βλεπα μιάν άστραπή κι' έννοιωσα και να ὕποχωρῃ μέσα στο κεφάλι μου, μ' έναν ξερό κρότο, να έτσι, μ' ένα ξερό χτύπημα. Ξαλαφρώμένος από τὸ βάρος που πίεζε χρόνια τὰ μάτια μου, έννοιωσα να φεύγη τὸ δυνατό σφίξιμο από τὸ μέτωπό μου. Μιὰ άπειρη εὐτυχία με κυρίεψε κι' ή καρδιά μου γέμισε χαρά και αγαλλίαση.

Είμαι ό θάνατος! σκέφθηκα. Πεθαίνω!... Υστερ' από λίγο ὡμως, βλέποντας τις δυο άδειες πιρόγες μπροστά μου, κατάλαβα πὼς δέν είχε φτάσει άκόμα ή στερνὴ μου ὡρα μα πὼς τὸ χτύπημα κείνο μ' άνάστησε. Τὰ χτυπήματα τοῦ κουπιὸ πάνω στο κεφάλι μου έκαμαν εκείνο τὸ θαῦμα! Κατάλαβα με χαρά πὼς είχα σκοτώσει δυο ανθρώπους, τὸ έχθρικό αίμα που έχυσα μ' άγρίευε. Έδωκα μιὰ στερνὴ μαχαίριά στον πληγωμένο και πήρα δρόμο για τὸ χωριὸ των Μουκουμούκς. Οί νέοι πίσω μου ξεφώνιζαν με θαυμασμό. Γύρισα πίσω κι' είδα τὸ νερό ν' άφρίζη κάτω απ' τὰ δυνατὰ κουπιά τους, καθώς έτρεχαν ναρθουν κοντὰ μου.

—Ναί, έβγαζαν άσπρο άφρό τὰ κουπιά μας από τη βία μας, είπε κι' ό Μουτσάκ. Γιατί έπρεπε να τὸν δοῦμε να πεθάνη μπροστά στα μάτια μας. Ένας νέος Μουκουμούκς, που πηγαινε να δὴ τις παγίδες του στο ποτάμι, σταμά-

ήρθε να ιδεί τον αρχηγό Λών, που ώρμουσε κατά πάνω του. Ο νέος έφυγε με την πυρόγα του, για το χωριό, να ειδοποιήσει τον κόσμο, να έτοιμαστούν. Ο αρχηγός Λών όμως τον κυνήγησε και μεϊς ακολουθούσαν από πίσω σύμφωνα με την έντολή μας.

Όταν έφτασαν πιά κοντά στο χωριό κι' ο νέος βγήκε στη στεριά, ο Λών σηκώθηκε άμέσως μέσα στην πυρόγα του

και τον σούβλισε πέρα—πέρα με το δόρυ του. Τό θύμα έπεσε άμέσως χάμω, κι' ο αρχηγός Λών πήδησε στη στεριά, με το ρόπαλο στο χέρι κι' ώρμησε σαν βέλος μέσα στο χωριό.

Ο πρώτος άνθρωπος που αντίκωψε ήταν ο Ίτβιλί, ο αρχηγός των Μουκουμούκς. Ο αρχηγός Λών του άνοιξε μ' ένα χτύπημα το κεφάλι στα δυό.

Από τον φόβο μας

μη δέ βρεθούμε στην στιγμή του θανάτου του, πηδήσαμε και μεϊς οι εκατό έξω απ' τις πυρόγες και ακολουθήσαμε τον Λών. Οι Μουκουμούκς, φυσικά, δεν ήξεραν τὸ δικό μας τὸ σκοπό, νόμιζαν πως ήμασταν κεί για να πολεμήσουμε και μας άρχισαν λοιπόν να μας ρίχνουν με τὰ τόξα τους. Έτσι ξεχάσαμε τις διαταγές, που μας είχαν δώσει κι' ώρμήσαμε πάνω τους έτσι ξαφνικά, που η σφαγή που έγινε τότε ήτανε κάτι φοβερό !...

Με τὰ ίδια μου τὰ χέρια έσφαξα τον ιερέα τους, είπε ο Λών και τὸ μαραμμένο του πρόσωπο πήρε μιὰ ζωηρή λάμψη στη θύμηση της μακρινής εκείνης μέρας. Κάθε φορά που ώρμουσα πάνω σ' έναν έχθρο έλεγα: «Νά, ο θάνατος». Κάθε φορά όμως τον σκότωνα κι' ο θάνατος δεν έρχότανε...

Ο Μουτσάκ εξακολούθησε :

—Ακολουθήσαμε τον αρχηγό Λών σ' όλο τὸ χωριό.

Τὸν ακολουθούσαμε, σαν μιὰ αγγέλη από λύκους, παντού, ως τὴ στιγμή που δὲν έμεινε πιά οὐτ' ένας έχθρος, ικανός να πολεμήσει.

Μαζέψαμε κατόπι εκατό σκλάβους άρσενικούς, διακόσιες γυναίκες κι' άπειρα παιδιά, ύστερα βάλαμε φωτιά στα σπίτια και στις καλύβες και φύγαμε. Έτσι έσβυσε η φυλή των Μουκουμούκς.

Ναί, έτσι, είπε κι' ο Λών, με ζωηρότητα. Όταν γυρίσαμε στο χωριό μας, όλος ο κόσμος έμεινε με τὸ στόμα άνοιχτό, καθώς μας έβλεπε φορτωμένους με πλούτη και με τόσους σκλάβους. Απόρησαν όμως ακόμα περισσότεροι σαν με είδανε ζωντανό έμένα.

Κι' ο πατέρας, ο αρχηγός, άρχισε να τρέμη απ' τὴ χαρά του και κλαίγοντας άκουσε τὰ τόσα άντραγαθήματά μου. Γιατί ήτανε γέρος πιά και γώ τὸ στερνό του παιδί. Πλησίασαν κι' οί πολύπειροι πολεμιστές κι' οί σοφοί της φυλής κι' όλο τὸ χωριό συνάχτηκε όλόγυρά μου και με κύτταζαν.

Τότε σηκώθηκα και με μιὰ φωνή που βρόντησε σαν κεραυνός, πρόσταξα τὸν ιερέα να πλησιάσει...

Όταν ήρθε κοντά μου τὸ είπα πως δὲν έχω καμιά διάθεση να πεθάνω. Πρόσθεσα πως δὲν ήτανε

διόλου σωστό ν' αφήσουμε τὰ πνεύματα να περιμένουν άδικα, κι' έκρινα πως έπρεπε να τὸς στείλουμε τὴν ψυχὴ τοῦ ιερέα, να οὐρλιάζει στο Άγνωστο, ως τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Και τὸν έσφαξα εκεί, μπροστά σ' όλον τὸν κόσμο. Ναί, γώ, ο αρχηγός Λών, σκότωσα τὸν Σκόλκα, με τὰ ίδια μου τὰ χέρια, μπροστά σ' όλη τὴ φυλή. Καθώς άκουσα κάτι μουρμουρητά, φώναξα δυνατά, σ' όλους :

—Βλέπετε όλοι σας! Είμαι ο αρχηγός Λών και σκότωσα τὸν Σκόλκα, τὸν ψευτοιερέα! Μονάχα εγώ, ανάμεσα σ' όλους τὸς ανθρώπους, πέρασα κάτω απ' τὴν πόρτα τοῦ θανάτου και γύρισα πάλι

πίσω. Τὰ μάτια μου έχουνε δὴ τὸ Άόρατο και τ' αὐτιά μου άκουσαν τὰ λόγια τοῦ μυστηρίου. Είμαι ανώτερος από όλους τὸς ιερωμένους, όπως είμαι και μεγαλειότερος αρχηγός απ' τὸν πατέρα μου. Σ' όλη του τὴ ζωὴ εκείνος πολέμησε τὸς Μουκουμούκς και γώ μονάχα σὲ μιὰ μέρα τὸς ξεολόθρεψα. Κι' αφού ο πατέρας μου είναι πιά γέρος κι' ο Σκόλκα δὲν υπάρχει, εγώ είμαι από δῶ και μπρὸς αρχηγός και ιερέας. Όποιος δὲν με άναγνωρίζει, ας έλθῃ να μου τὸ πῇ εδώ, μπροστά σ' όλη τὴ φυλή!

Κανείς δὲν τόλμησε να μιλήσῃ κι' εγώ πρόσθεσα :

—Ας μου φέρουνε τώρα τὴ νέα Κασάαν, εκείνη, που θά γίνη ἡ μάνα τὼν παιδιών μου!

Ακούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ο πατέρας μου, δὲν μπορού- να κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ήρθε κι' άγκάλιασε γιομάτος χαρά τὰ γόνατά μου.

Από κείνη τὴ μέρα ήμουνα αρχηγός και ιερέας. Όλη ἡ φυλή με τιμούσε κι' όλοι οί άντρες υπάκουαν στη θέλησή μου. Και κανένας έχθρος δὲν μπόρεσε να πατήσῃ ποτὲ τὸ ιερό έδαφος της χώρας! μας, γιατί ἡ νίκη στέκονταν πάντοτε στο πλευρό μας ως τώρα λευκὲ άνθρωπε.

Ός τὴ μέρα, που φάνηκε τὸ βαπόρι, διώρθωσε ο Μουτσάκ.

Ναί, άλλοίμονο, είπε ο αρχηγός Λών. Ός τὴ μέρα που πρωτοφάνηκε τὸ καταραμένο τὸ βαπόρι στα ποτάμια μας....

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΡΕΚΟΡ ΙΠΠΑΣΙΑΣ

Από τὴν αρχαιότητα ακόμα, ένα γερό άλογο κι' ένας ικανός καβαλλάρης μπορούσαν με τὴν κατάλληλη

ληγή κι' άποτελεσματική συμβολή τους να χαρίσουν μιὰ πολεμική νίκη άπρόσμενη. Απόδειξη ἡ μνημειώδης μάχη τοῦ Βατερλώ!.. Αν τὸ ιππικὸ τὼν Γάλλων δὲν καθυστέρουσε, ασφαλῶς τ' άποτελέσματα θά ἦσαν διαφορετικά.

Όπως οί δεινοί σκοπευτές έτσι κι' οί καλοί ιππεῖς προκαλοῦσαν πάντα τὸ θαύασμο. Ἡ ιστορία είναι γεμάτη από παρόμοια κατορθώματα :

Ένας Ἰρλανδὸς ιππεύς, διήνυσε μιὰ άπόσταση 127 χιλιομέτρα σε ἑξή ὥρες και είκοσι λεπτά. Ἡ διαδρομὴ έγινε τὸ 1820. Ο δαιμόνιος εκείνος

καβαλλάρης, που όνομαζόταν Ουάιλντ, κέρδισε ένα στοίχημα από 1000 γουϊνέες.

Ο κόμης Μονγκόμερυ, έσωσε τὴ ζωὴ του από τὴ σφαγή τὼν ευγενῶν που έγινε στο Παρίσι τὸ 1572, χάρις στο καλὸ άλογό του και τὴν ἱππευτική του δεινότητα και άντοχή. Έκάλυψε τρέχοντας καβάλλα, δίχως να σταματήσῃ διόλου, μιὰν άπόσταση από ένενήντα χιλιομέτρα.

Ο περίφημος μαρκήσιος Ντέ Λαφαγιέτ, έτρεξε με τὸ άλογό του, από τὴ Βοστώνη εἰς τὴ Ρόντ Αϊλαντ, μιὰ άπόσταση δηλαδή έβδομῆντα μίλια, σ' έπτὰ ὥρες. Δίχως να κατεβῇ καθόλου από τὴ σέλλα γύρισε πίσω, διανύοντας ξανά τὰ έβδομῆντα μίλια σὲ έξῆμις ὥρες.

Τὸ ρεκόρ άποστάσεως τὸ έχει ο Σέρ Ρόμπερτ Κάρεϋ. Έτρεξε 300 μίλια σὲ τρεῖς ἡμέρες. Τὴ διαδρομὴ αὐ-

τὴ πραγματοποιήσε όταν πῆγε από τὸ Λονδίνο στο Έδιμβούργο για ν' άναγγείλῃ εἰς τὸν βασιλέα Τζέιμς τὸν αἰφνίδιο θάνατο της Βασίλισσας Έλισάβετ και τὴ διαδοχὴ της στὸν θρόνο της Ἀγγλίας.

Οί πιὸ διάσημοι ιππεῖς τοῦ κόσμου είναι οί Ἰνδοί της Ἀμερικῆς και οί όρεινοί κάτοικοι της Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ένας Ἰνδὸς βρισκόταν πάνω στο άλογό του ἐπὶ είκοσι συνεχῶς ἡμέρες καταδιωκόμενος από τις άρχες. Ένῶ ένας άλλος ληστής στο Τεξάς για να μωρὲσῃ να φτάσῃ στα Μεξικανὰ σύνορα έσκασε μέσα σὲ δυὸ μέρες δυὸ άλογα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΦΛΩΡΙΝ ΜΑΚΙΝΕΝ

ΦΟΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΡΟ ΤΚΟΛΝΤΟΥ'Ν ΜΑΓΕΡ

1555

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΙΗ ΚΛΑΡΚ

ΤΖΙΝ ΠΑΡΚΕΡ

ANNA MARK

—Ξέρω στη Μέμφι, σέ μιὰ πόλη τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὄχι μιὰ πόλη κατεστραμμένη τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ὅπως θὰ ὑποθέσατε ἴσως ἀπὸ τὴν ὀνομασία, μιὰ γυναίκα ἀληθινὰ εὐτυχισμένη στὸ νοικοκυριό της, μὲ τὸν ἄνδρα της, μὲ τὰ παιδιὰ της. Τὸ πιὸ περίεργο, ὅμως, εἶναι, ὅτι ὅλην αὐτὴ τὴν εὐτυχία τὴ χρωστάει στὸ ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ τὴν κρεμάσουν. Στὴ Μέμφι σημειώσατε δὲν θανατώνουν τοὺς καταδίκους στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ὅπως γίνεται στὸ Σικάγο, στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ στὶς ἄλλες ἀμερικανικὲς μεγαλοπόλεις, ἀλλὰ τοὺς κρεμᾶνε...

Αὐτὰ μοῦ ἔλεγε ἓνα βράδυ, σ' ἓνα μπάρ τοῦ Σικάγου, ὁ φίλος μου ὁ ἀμερικανὸς Στέφεν Λέβις.

—Ἐ, λοιπόν, ἐξακολούθησε, ἀφοῦ τράβηξε μιὰ ρουφηδιά ἀπὸ τὸ χονδρὸ ποῦρο του, δὲν ἔχετε μόνο σεῖς οἱ γάλλοι Λανδρῦ... Ἐχομε κι' ἐμεῖς οἱ ἀμερικανοί, μὲ τὴ διαφορὰ, ὅτι ὁ δικός μας ὁ

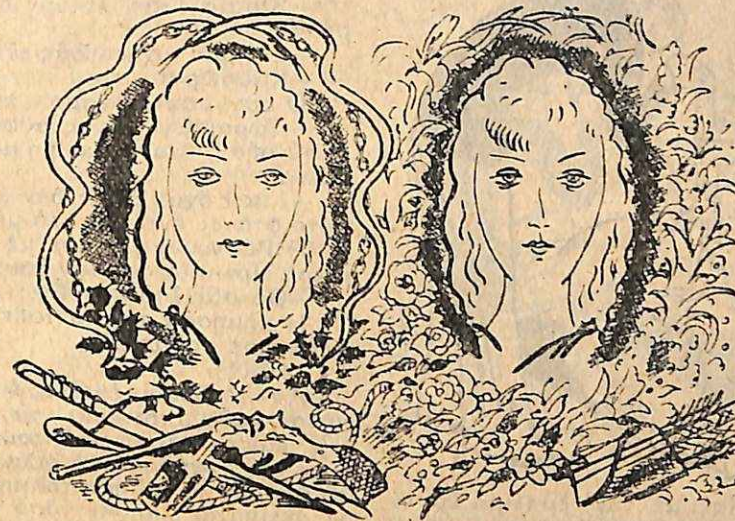
Λανδρῦ εἶναι θηλυκός. Καὶ ὅπως ὁ δικός σας παρέσυρε, δημοσιεύοντας στὶς ἐφημερίδες ἀγγελίες, τὶς ἀνύποπτες γυναῖκοὺλες κι' ἀφοῦ τὶς ψευτοπαντρεύονταν ἔπειτα τὶς ἐσκότωνε, ἔτσι κι' ἡ γυναίκα αὐτὴ, ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία της, προσέλκυε τοὺς θαυμαστὲς της, τοὺς ἐπαντρεύονταν, ἢ ὑποσχόταν σ' αὐτοὺς ὅτι θὰ τοὺς παντρευθῇ, τοὺς ἔπερνε τὰ δολλάρια, ὅτι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν, κι' ἔπειτα τοὺς ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο... Ἔτσι κατάφερε νὰ παρασύρῃ στὴ σατανικὴ παγίδα τῆς δεκαπέντε ἄνδρες... Μάλιστα, φίλε μου, τοὺς ἐσκότωσε καὶ τοὺς δεκαπέντε... Ὁ δέκατος ἔκτος θὰ ἐπῆγαινε κι' αὐτὸς νὰ ἀνταμώσῃ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ κατάφερε καὶ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς φόνισσας. Κι' ἐκείνη, σίγουρη πὼς θὰ πῆγαινε νὰ τὴν καταγγεῖλῃ τὸ θῦμα της, τόσκασε...

—Αὐτὴ εἶναι λοιπόν ἡ γυναίκα ποὺ ζῇ σήμερα εὐτυχισμένη στὴν Μέμφι; διέκοψα τὸ φίλο μου τὸν ἀμερικανό. Μὰ τότε εἶναι ἀνῆθικο αὐτό!

—Ὅχι... ὄχι... διεμαρτυρήθηκεν ἐκεῖνος. Δὲν εἶν' αὐτὴ. Αὐτὴ τὴν βρῆκαν καὶ τὴν ἐκρέμασαν... Εἶναι μιὰ ἄλλη... Ἐχετε ὑπομονὴ καὶ θὰ ἰδῆτε.

Ἡ γυναίκα, ποὺ ἐσκότωσε τοὺς δεκαπέντε ἄνδρες καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν δέκατο ἕκτον, ἔλεγετο Φραϊζίν Ὁ Ντόνοβαν. Ἡ ἀστυνομία εἶχε τὴ φωτογραφία της, τὰ δακτυλικά της ἀποτυπώματα, ὅλα ὅσα ἐχρειάζοντο... Μὰ φαντασθῆτε, ὅτι ὑπῆρχε στὴν Ἀμερικὴ μιὰ ἄλλη Φραϊζίν Ὁ Ντόνοβαν κ' ἐπίσης ὁμοίως καταπληκτικὰ. Μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεγελασθῇ μιὰ χαρὰ: ἡ ἴδια ἡλικία, τὸ ἴδιο χρῶμα τῶν μαλλιών, σχεδὸν τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, σχεδὸν τὰ ἴδια δακτυλικά ἀποτυπώματα... Καὶ φυσικὰ ἐπειδὴ ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν εἶχε κάνει κανένα ἐγκλημα, δὲν εἶχε καὶ κανένα λόγο νὰ κρύβεται... Δὲν ἐκύτταζεν ὅμως τὶς ἐφημερίδες, παρὰ μόνον τὰ περιοδικὰ τῆς μόδας, γιὰτί ἂν τὶς ἐκύτταζε θὰ ἔβλεπε τὴ φωτογραφία τῆς ἄλλης, ποὺ τῆς ἔμοιαζε καὶ ἴσως λάβαινε προφυλακτικὰ μέτρα. Τὴν συνέλαβαν λοιπόν αὐτὴ γιὰ θηλυκὸ Λανδρῦ... Μαντεύετε τώρα σέ ποιά θέσῃ εὐρέθηκε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, νὰ τὴν πάρουν ἓνα πρωὶ μέσα ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴν κλείσουν στὴ φυλακὴ, μὲτὴν κατηγορία ὅτι ἐσκότωσε δεκαπέντε ἄνδρες; Εἶχε μείνει ἀναυδῆ. Καὶ ὅπως ξέρετε, ὅταν εἶναι κανεὶς ἀθῶος δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ καθόλου τὸν ἑαυτὸ του... Ἐπειτα οἱ ἀστυνομικοί, οἱ ἀνακριταί, σὲ ζαλίζουν μὲ τὶς διαβολικὲς ἐρωτήσεις τους καὶ ἔτσι καταντᾷ κι' ὁ ἀθῶος νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι ἐνοχος... Μὰ γιὰ τὴ τύχη της, τέσσαρες ἡμέρες ἀργότερα ἡ ἀστυνομία ἔπιασε τὴν ἀληθινὴ Φραϊζίν Ὁ Ντόνοβαν... Ἐλάτε τώρα στὴ θέσῃ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ δύο γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ σὰν νὰ ἦταν δίδυμες. Επὶ τέλους τὸ μυστήριον διαφωτίσθηκε, γιὰτί ἡ

Ο ΘΗΛΥΚΟΣ ΛΑΝΔΡΥ

μιὰ, ἡ ἀθῶα, κατάφερε ν' ἀποδείξῃ τὸ ἄλλοθι... Πῆγαινε τῆς εἶπαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, εἰσαι ἐλευθέρη! Καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναβροῦμε μπροστά μας!

Αὐτὴ ἡ ἀθῶα Φραϊζίν ἐσκέπτετο:

—Ἡ θλιβερὴ ἱστορία τῆς φυλακῆς μοῦστοίχισε τὴ θέσῃ μου. Ποῦ θὰ βρῶ δουλειὰ τώρα; Τὰ περισσότερα γραφεῖα διώχνουν τὶς δακτυλογράφους. Καὶ νὰ μὴν ἔχω οὔτε ἐραστή, οὔτε οὐζοῦγο!... Τί θὰ ἀπογίνω;

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὅλες οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὰ πορτραῖτα τῶν δύο Φραϊζίν Ὁ Ντόνοβαν... Κάτω ἀπὸ τὴ φωτογραφία τῆς μιᾶς ἔγραφαν: «ἡ δράκαινα» καὶ κάτω ἀπὸ τὴ φωτογραφία τῆς ἄλλης: ἡ ἀθῶα. Μερικὲς μάλιστα ἀπ' τὶς ἐφημερίδες δὲν ἔβαζαν τὸν τίτλον αὐτόν, ἀλλ' ἔλεγαν στοὺς ἀναγνώστες τους:

—Μαντεύετε ποιά εἶναι ἡ δράκαινα καὶ ποιά ἡ ἀθῶα;

Ἐνόσω ἡ Φραϊζίν, ἡ ἀθῶα, ἔβλεπε νὰ γίνεται τόσος θόρυβος γύρῳ ἀπὸ τὸ ὄνομά της στὶς ἐφημερίδες, τόσο σκεπτόταν μὲ θλίψη.

—Μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ δὲν θὰ μπορέσω νὰ βρῶ πουθενὰ δουλειὰ!

Δὲν μοῦ μένει πιά παρὰ νὰ πάω νὰ σκοτωθῶ!

Δυὸ ἡμέρες ἀργότερα ὅμως, ἐνῶ εἶχε ξοδέσει καὶ τὰ τελευταῖα σέντς της, καὶ ἦταν ἀπελπισμένη, ἔξαφνα ἄκουσε νὰ κτυπᾷ ἡ πόρτα... τρέχει... ἀνοίγει. Ἦταν ὁ ταχυδρόμος. Τῆς ἔφερε εἰκοσι πέντε γράμματα... Ἡ Φραϊζίν τὰ ἐκύτταζε περίεργη... Μήπως γίνεται λάθος: συλλογίσθηκε. Μήπως μὲ πέρνουν γιὰ τὴν ἄλλη Φραϊζίν; Ὅταν ἔμεινε μόνη της καὶ ἀνοίξε τὰ γράμματα αὐτά, τότε ἐπέσθηκε ὅτι ἀπευθύνονταν σ' αὐτήν. Κι' ἦταν ὅλα ἐρωτικά, γεμάτα τρυφερότητα καὶ λαχτάρα. Πολλοί, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους ἐραστὰς τῆς τῆς ἔστελναν καὶ δολλάρια...

Ἐλάτε νὰ ἐνώσουμε τὴ ζωὴ μας γιὰ πάντα, τῆς ἔγραφαν οἱ ἀγνώστοι θαυμασταί της. Ἐλάτε νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένα... Ἄλλος πάλι τῆς ἔγραφε:

Κάτι, ἓνα κρυφὸ καὶ εὐχάριστο ἐνστικτο, μοῦ λέει, ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν ἐγελάσθηκε ὅταν σὰς συνέλαβε. Ὁμολογεῖστε, λοιπόν, ὅτι εἶσατε σεῖς ποὺ ἐσκοτώσατε δεκαπέντε ἄνδρες. Ὁμολογεῖστε το μόνο σὲ μένα... Καὶ νὰ εἰσαθε βεβαίᾳ ὅτι δὲν θὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὸ μυστικὸ σας. Ἐλάτε, πέστε μου, ὅτι ἐσκοτώσατε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ χέρια δεκαπέντε τζέντλεμαν, ποὺ ἦταν ἀνάξιοι τῆς ἀγάπης σας! Ὁμολογεῖστε, ὅτι τοὺς ἐστραγγάλισατε, τοὺς κόψατε σὲ κομμάτια, καὶ τοὺς ρίξατε στὸ φούρνο. Ὁμολογεῖστε το καὶ θὰ τὸ ξέρω μόνον οἱ δύο μας...

Αὐτοὶ εἶναι τρελλοί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐσκέφθηκεν, ἡ Φραϊζίν διαβάζοντας τ' ἀλλόκοτα αὐτὰ γράμματα. Καὶ θὰ φθάσουν νὰ μὲ τρελλάνουν καὶ μένα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅμως, νέο πακέτο ἀπὸ γράμματα ἔφθασαν στὸ φτωχικὸ τὸ δαμάτιο. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦταν προτάσεις γάμου. Κι' ἔτσι, ἀνάμεσα στὰ γράμματα αὐτὰ ἐδιάλεξε ἡ Φραϊζίν τὸ μέλλοντα σύντροφό της...

Ἐπτά χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε. Ἡ Φραϊζίν σημερὰ εἶναι παντρεμένη κι' εὐτυχισμένη. Ἐχει καὶ δύο χαριτωμένα ἀγγελουδιὰ. Κι' ὅταν τύχῃ νὰ ρωτήσῃ τὸν ἀνδρὸν τῆς, πὼς τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τῆς γράψῃ, ἐκεῖνος τῆς ἀπαντᾷ:

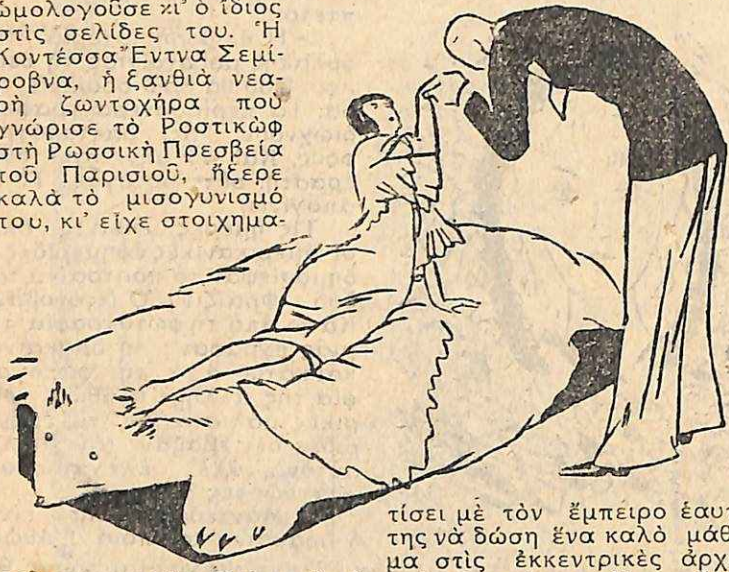
—Ἦρουν πάντα δειλὸς μὲ τὶς γυναῖκες. Μόλις λοιπόν ἔμαθα ἀπ' τὶς ἐφημερίδες τὴν περιπέτειά σου, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου:

«Νά, μιὰ ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὸν ἐρωτὰ μου!...»

Η ΣΤΕΡΝΗ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

ΟΥΓΚΕΤΤ

Ο Ντιμήτρι Ροστικώφ, ο περίφημος συγγραφέας του «Ι-βάν'Ιβάνοβιτς» που είχε τη μεγαλύτερη διεθνή επιτυχία τα τελευταία χρόνια, ήταν ένας αληθινός μισογύνης, μ'όλο που εξυμνούσε τόν έρωτα, και θαύμαζε τη γυναίκα όπως ώμολογούσε κι' ο ίδιος στις σελίδες του. Η Κοντέσσα Έντνα Σεμίροβνα, η ξανθιά νεαρή ζωντοχώρα που γνώρισε το Ροστικώφ στη Ρωσική Πρεσβεία του Παρισιού, ήξερε καλά το μισογυνισμό του, κι' είχε στοιχημα-

τού συγγραφέα. Πριν τομήση να φλερτάρη μαζί του, έκρινε σκόπιμο ένα φιλολογικό πρόλογο για τη γυναίκα, και τ' άνοιξε με τέχνη τη συζήτηση, ενώ σιγόπιναν μαζί το μπόλλ, καθισμένοι σ'ένα τραπέζακι της σάλας του μπρίτζ. Ο Ροστικώφ δεν έδειξε να στενοχωρήθηκε καθόλου. Είχε πολύ πρόχειρη την απάντηση:

—Κυρία μου, της είπε, εγώ δεν είμαι καθόλου μισογύνης. Αντιπαθώ τη σημερινή γυναίκα, γιατί μου φαίνεται πως έφυλλοσθη και στην καρδιά και στη σκέψη. Άναψε το σβυσμένο πούρο του και αφίνοντας μια πυκνή αποφθεγματική τολύπα να ξεφύγει απ' τα χείλη, εξακολούθησε σε τόνο επίσημο σοβαρό:

—Αυτό όμως δεν έχει καμιά σημασία. Τα χρόνια κι' οι αιώνες περνούν τόσο βέβαια όσο και τα δευτερόλεπτα. Αύριο ή γυναίκα θ' αξίζει πάλι την αγάπη μας.

—Μά δε θα υπάρχουνε έμεις αύριο...
—Δευτερεύουσα υπόθεση! Είπε ο Ροστικώφ με πεποίθηση.

Η κ. Έντνα Σεμίροβνα, αναγκάστηκε να κάνει μια αδέξια επιστροφή στη συζήτηση, μολονότι ο συγγραφέας είχε καταφέρει να εξαντλήσει, το θέμα.

—Όταν είπατε πως αντιπαθείτε τη σημερινή γυναίκα, μιλήσατε γενικά;

—Δεν αποκλείω βέβαια, τις εξαιρέσεις!

—Και μένα! που με κατατάσσετε; Ρώτησε επίτηδες κουτά η κοντέσσα για να φέρη σε άμυνα την αντίπαλο και να του αποσπάση έστω κι' ένα κοπιμένο.

Ο Ροστικώφ δεν τάχασε:

—Οί παρόντες..., εξαίρονται! ψιθύρισε.

Αυτό δεν είναι κοπιμένο. Η κ. Σεμίροβνα θέλησε να τόν έγκρίσει, με μια δεύτερη, κατά παρυγγελίαν κουτή, ερώτηση.

—Και γιατί εξαίρονται, μάιτρ;

—Μά... για λόγους «τάκτ»! Απάντησε ο συγγραφέας που εύρισκε αρκετή διασκέδαση στην κουβέντα.

Χόρεψαν ένα βάλς, κι' έπειτα συνεχισαν. Η συζήτηση ξέφυγε απ' το χιουμοριστικό τόνο. Ο Ροστικώφ της μίλησε για τις απογοητεύσεις που δοκίμασε στον έρωτα, για το χρεωκοπημένο ρομαντισμό, που ως τόσο αυτός τον θεωρούσε ανωτερότητα, για τον εξευτελισμό του γάμου που είχε καταστήσει επίσημη έμπορική πράξη, για το φτηνό έρωτα τρίτης ποιότητας, που γέμιζε τις γκαρσονιέρες και τα διάφορα μυστικά σαλόνια «γνωριμιών» και για τον έλεεινό ρόλο που παίζουν οι κυρίες της έκφυλλισμένης άριστοκρατίας σ' όλον τον κόσμο.

Η Έντνα δοκίμαζε ένα συναίσθημα χαράς όσο τον έβλεπε να της μιλή μ' έμπιστοσύνη. Κι' όταν πιά ο Ροστι-

κώφ τελείωσε, του είπε:

—Είπατε πριν πως, φυσικά, υπάρχουν κι' εξαιρέσεις στις σημερινές γυναίκες, κι' αυτό είναι αναμφισβήτητο.

—Θάταν παράλογο να μη το παραδεχθί κανείς.

—Ωραία. Γιατί λοιπόν δεν ψάξατε να βρήτε μια εξαίρεση;

—Ζήτημα τύχης. Σας είπα πως στάθηκα άτυχος.

—Και τώρα;

Ο συγγραφέας χαμογέλασε πικρά.

—Τώρα; Εγώ, ένας σοφός, να ζητήσω απ' την τύχη να μ' ευνοήσει, όταν εκείνη μου τ' άρνήθηκε τότε που τά-ξιζα;

—Γιατί όχι; Έσείς δεν έχετε ηλικία. Είσατε σεις, κι' αυτό φτάνει έντελως για μια γυναίκα.

Ο Ροστικώφ ρώτησε με άπειρη λεπτότητα κι' έλαφρά πικρή ειρωνεία για τον έαυτο του:

—Θά σας έφθανε σάς;

Η κόμησα τόν κύτταξε με τρυφερή γλυκύτητα, και τ' απάντησε σοβαρά.

—Ναι!

Απ' το βράδυ εκείνο, η κόμησα Έντνα Σεμίροβνα δε-χόταν κάθε απόγευμα το Ντιμήτρι Ροστικώφ στο σπίτι της, και περνούσε μαζί του απολαυστικές ώρες. Οί σχέσεις της ήταν έρωτικά φιλικές. Ποτέ ο Ροστικώφ δεν πήρε το θάρρος να φιλήση το λαιμό της, το χέρι της κοντέσσας, κι' εκείνη το εύρισκε τόσο ωραίο που δεν είχε γίνει έρω-μένη του, ώστε είχε ξεχάσει μέσα της τη γυναίκα.

Ο Ρο-στικώφ της διάβαζε, της μιλούσε για τις ιδέες του, για τα έργα που σχεδίαζε, για τους τύπους που μελετούσε, και δεν της έκρυβε το μεγάλο έρωτικό θαυμασμό του. Η Έντνα πάλι δεν του έκρυβε πως ήταν έρωτευμένη μαζί του. Ός τόσο οι σχέσεις δεν προχωρούσαν. Η έρωτική αυτή φιλία είχε κάνει σταθμό στον προθάλαμο της απόλυτης «Έντι-μιτέ» και δεν έννοούσε να περάση την άλλη πόρτα. Μά η στιγμή που άργοπορούσε τούσους μήνες νάρθη, δεν μπόρε-σε να μη φτάση κάποτε. Κι' όταν ο Ροστικώφ μπαίνοντας το απόγευμα της χάρισε το καινούριο του βιβλίο, που είναι αφιερωμένο σε κείνη με μεγάλα γράμματα, στην πρώτη ε-σωτερική σελίδα, η Έντνα ένθουσιασμένη απ' την πρωτο-τυπη αυτή «ντεκλαρασιόν», που ο Ροστικώφ την άφηγγειλε με το μεγάλο της κυκλοφορίας του, σ' όλον τον κόσμο, τούδωσε ένα θερμό φιλή στο στόμα...

Ο Ντιμήτρι Ροστικώφ ήταν απ' την επομένη ο έραστής.

Μά για πολύ λίγες μέρες. Ένα πρωί το Παρίσι που πιτίζιζε μέρες δλόκληρες τα όνοματά του Ροστικώφ και της Έντνας σαν απολαυστικές καραμέλλες, μάθαινε κα-τάπληκτο το γάμο της. Το σκάνδαλο που είχε σκάσει σαν δόβδα μέσ' απ' την βιτρίνα ενός έκδοτικού Οίκου, τελειώνει άξαφνα και γρήγορα με δυο τυπικές άγγελτήριες γραμ-μές στις εφημερίδες. Το Παρίσι, το κοσμικό και φιλολογι-κό Παρίσι, είχε κάθε λόγο να δοκιμάση μια απογοήτευση.

Ο γάμος αυτός αφαιρούσε το ενδιαφέρον που είχε το πε-ρίεργο ντουέτο.

Αλλά οι άνθρωποι σαν το Ροστικώφ και σαν την Έν-τνα, δε μπορούν να ξεχαστούν εύκολα από τα σκανδαλο-φάγα σαλόνια που τρέφονται με τις υποθέσεις των «περ-σοναλιτέ». Οί κόκκινες λεπτές γλωσσίσσες, που κρύβουν τα κραγιονισμένα χειλάκια, άσκούνται στην κοσμική, ρητο-ρική μ' ένα πρόχειρο θέμα «ιδιωτικού βίου», κατάλληλο για να αναπτυχθί το χιουμοριστικό ταλέντο τους. Και το νέο ζεύγος Ροστικώφ ήταν θέμα πρώτης τάξεως. Έξηντα πέντε χρονών εκείνος, κουρασμένος, ρομαντικός, σκεπτι-κιστής. Εκείνη μόλις τριάντα, ζωηρή, θερμόαιμη, γεμάτη όρεξη για έρωτα, με αρκετές περιπέτειες στο παρελθόν που ήταν μια κακή έγγυση για το μέλλον. Οί κόκκινες λεπτές γλωσσίσσες των σαλονιών έβγαλαν έλεύθερα τα λογικά τους συμπεράσματα.

—Η κυρία Ροστικώφ θά είναι άσφαλως η τελευταία απογοήτευση του συγγραφέα!

—Έπειτ' από λίγο καιρό ο Ροστικώφ, θάχη όλα τα δίκαια να μισή τις γυναίκες...

Το ζευγάρι είχε εγκατασταθί σ' ένα μικρό άπαρτμάν που έπιπλώθηκε απ' αρχή σύμφωνα με τις έπιθυμίες του

ΕΡΕΝΤΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΙΜΗΤΡΙ ΡΟΣΤΙΚΩΦ

εξωτερίκευσαν τα δυο συνδυασμένα γούστα.

Η Έντνα ήταν αληθινά ευτυχισμένη. Κάθε μέρα γι-νόταν και πιο εύθυμη, πιο ζωηρή, πιο όρεχτική. Πλημυ-ρισμένη από στοργή και θαυμασμό για τον άντρα της, δεν αισθανόταν μέσα της κανένα κενό, δεν ένιωθε να της λείπει καθόλου ο όρμητικός εκείνος έρωτας με την έ-φημερη τρέλλα και τις ποδόκαιρες χαρές.

Αντίθετα, ο Ροστικώφ είχε γίνει νευρασθενικός. Κάθε μέρα που περνούσε γινόταν πιο δύσθυμος, πιο ιδιό-τροπος. Μάταια προσπαθούσε η Έντνα να μάθη την αί-τία. Δέ θέλησε τότε να της πη τίποτα. Κι' αυτό σιγά-σιγά άρχισε να μαραΐνη κι' Εκείνης τη δροσιά. Βασανίζονταν τόσο να μαντέψη τι συμβαίνει στον αγαπημένο της....

Ένα πρωί ο Ροστικώφ της άνηγγειλε πως έρχόταν ο γιοιότου στο Παρίσι για να περάση λίγες ώρες μαζί τους. Της έστειλε το γράμμα του. Ήταν ένα τρυφερό κι' εύγενι-κώτατο γραμματάκι:

—Αγαπημένο μου μπαμπά,

Στις 16 του μηνός, έχετε τα γενέθλιά σου. Θάρθω να τα γιορτάσουμε μαζί, όπως άλλοτε. Θά είναι μια όμορφη μέρα για σένα, που θάχης κοντά σου, την λατρευτή σου γυναικούλα και το άφοσιωμένο σου παιδί, και για μένα θά είναι μια δλόκληρη ευτυχία. Σε φιλώ. Ράλφ.

—Γράφει χαριτωμένα! είπε η Έντνα, κι' ο Ροστικώφ συμφώνησε.

Την ημέρα, που περίμεναν το Ράλφ, η Έντνα στόλισε το σπίτι με λουλούδια, κι' όταν εκείνος ήρθε και τη φίλησε άφελέστατα, πριν συστηθούν καν, εκείνη του είπε, πως το άνοστολόισμα είχε γίνει γι' αυτόν.

—Εγιναν πολύ γρήγορα φίλοι και μια τρυφερή οικειότητα αναπτύχθηκε μεταξύ τους, που τη βοήθησε πολύ ο Ροστικώφ, με τις αδιάκοπες παροτρύνσεις του να συνδεθούν οι δυο του αγαπημένοι.

Στο τέλος παρακάλεσε το Ράλφ να μείνη μαζί τους για πάντα, κι' εκείνος γοητευμένος απ' την Έντνα ώμολόγησε πως βρίσκει το πατρικό του σπίτι παράδεισο, και τους ά-νηγγειλε την ίδια μέρα την απόφασή του, να μείνη κοντά τους.

Ο άφρδς της σαμπάνιας, το γραμμόφωνο κι' η εικόνα της Έντνας και του Ράλφ, που χόρευαν ένα ταγκό στο χώλλ, έκανε το Ροστικώφ ευτυχισμένο εκείνη τη μέρα.

Μά την επομένη, οι ευχές για τα γενέθλιά του, τούφε-ραν βαρεία μελαγχολία. Μιλούσε στην Έντνα όλο για τα χρόνια του, που του θυμίζε τον άπαισιο αριθμό τους ή μέρα που γεννήθηκε, και είχε νευρικούς παροξυσμούς και κρίσεις.

—Θά πεθάνω ευτυχώς γρήγορα. Της έλεγε. Έτσι δε θά σέ βασανίσω πολύ. Το μαρτύριό σου θά τελειώση.

Αδίκαια προσπαθούσε εκείνη να του διώξη τις μαυρες σκέψεις. Ήταν άνώτερο κι' απ' τις δυνάμεις του.

Ετσι η μέρα πέρασε βαρεία, πληκτική, γεμάτη στυγ-μές άμηνανίας, σχεδόν πένθιμη.

Η Έντνα αναγκάστηκε να μιλήση ιδιαιτέρως με το Ράλφ. Του ώμολόγησε την έμμονη ιδέα που βασάνιζε τον πατέρα του και τόν παρακαλούσε να τη βοηθήση να τόν διασκεδάση.

Ετσι ο Ράλφ άρχισε να προτείνη έκδρομές και περι-πάτους, που η Έντνα τα δεχόταν άμέσως μ' ένθουσιασμό, και ο Ροστικώφ δεν έλεγε «όχι» για να μη τούς χαλάση τη ζωή τους.

Άρχισε σιγά-σιγά να ζή γι' αυτούς, να χαίρεται με τις χαρές τους και ν' απολαμβάνη με τα γλέν-τια τους.

Στις έξοχες εκείνες καθόταν πάντα στο μπάρ της πλάξ και διάβαζε πέρνοντας το άπεριτίφ του, ενώ η Έντνα κι' ο Ράλφ φορούσαν τα μαγιό τους κι' έκαναν τρελλά παιχνίδια στη θάλασσα, ή έπαιζαν κρυφτό στα δέντρα, τότε μαζί με άλλους, τότε μόνοι τους, δλομόναχοι.

Η Έντνα αγαπούσε πάντα το Ροστικώφ. Κι' ο Ράλφ δεν είχε πάψει να λατρεύη τόν πατέρα του. Μά σιγά-σιγά με τόν καιρό, ένα άκατανίκητο αίσθημα έσπρωξε και τούς δυο μια ώρα γρηγορώτερα στο αναπόφευκτο μοι-ραίο.

Ένα βράδυ εργάζονταν, για να τελειώση το καινούργιο έργο του, ο Ράλφ, άγκάλιασε άξαφνα το γυνικό κορμί της Έντνας και τήν έβγαλε στην άμμο κρατώντας τη

στα χέρια. Εκεί της πήρε το πρώτο φιλή, που κι' εκείνη του τούδωσε με την ίδια θερμή, την ίδια φλόγα.

Εμειναν ώρα πολλή στην έρημη άμμουδιά, άγκαλια-σμένοι σφιχτά, ξεχασμένοι δλότελα, δοσμένοι ο ένας στον

άλλο. Ξαφνικά η Έντνα τινάχτηκε τρομαγμένη.

—Τι κά-ναμε; ψι-θύρισε με τύψη.

Ο Ράλφ έσκυψε το κεφάλι του χωρίς να πη λέξη.

—Αν το μάθαινε... είπε η Έντνα.

Εκείνος της έκλεισε το στόμα με το χέρι του.

—Για το θεό, σόπα.

Γύρισαν σοβαροί κι' άμίλητοι. Ήταν ίσως η πρώτη φο-ρά που δεν τρελλοπαιχνίδιζαν. Ο Ροστικώφ το πρόσεξε κι' αυτό, όπως πρόσεξε κι' όλα τ' άλλα. Μάντεψε πως κάτι είχε συμβή εκείνο το βράδυ.

—Σούκανε τίποτα ο Ράλφ; Ρώτησε τη γυναίκα του.

—Όχι, γιατί; Είπε εκείνη ταραγμένη.

Ο Ροστικώφ πείσθηκε πιά έντελως. Κι' από κείνη την ημέρα παρακλείστηκε στον έαυτο του. Δεν έβγαίνει πιά σχεδόν ποτέ μαζί της, μιλούσε πολύ λίγο, και δεν είχε εύθυμες στιγμές. Κατήντησε πληκτικός, νευρικός, ένοχλη-τικός. Η Έντνα κι' ο Ράλφ ύπόμειναν τις ιδιοτροπίες του, μά τόν αφιναν πολλές ώρες μόνο για να τρέξουν στην έξοχη, να τραγουδήσουν την αγάπη τους. Ήταν δυο ευτυ-χισμένοι. Και το μόνο σύννεφο, ο Ροστικώφ, Κανείς ως τό-σο απ' τούς δυο δεν τολμούσε να τ' ώμολογήση στον έαυτο του.

Σε λίγους μήνες ο Ροστικώφ είχε γεράσει πιά πολύ, κι' είχε γεράσει απότομα. Έπαψε πιά να φροντίζει τόν έαυ-τό του, έπαψε πιά να ενδιαφέρεται για το ντύσιμό του, και κλεινόταν δλόκληρη σχεδόν τη μέρα στο γραφείο του.

Ο Ράλφ κι' η Έντνα εξακολουθούσαν να ζούν σαν δυο ένοχα παιδιά, που κάνουν κάτι κρυφά απ' το μπαμπά τους.

Ένα βράδυ ο Ράλφ μπήκε στο δωμάτιό της να της ζητήση πούδρα. Κι' έσκυψε να τη φιλήση. Ταυτόχρονα, άνοίξε η πόρτα και μπήκε ο Ροστικώφ. Ο Ράλφ έπαύωσε. Η Έντνα κλονίστηκε και κρατήθηκε από μια πολυθρόνα. Μόνον ο Ντιμήτρι Ροστικώφ χαμογέλασε, πλησίασε και άγκαλιά-ζοντας τα κεφάλια τους, ένωσε τα χείλη τους σ' ένα φιλή, ενώ τα δάκρυά του έβρεχαν τα μαλλιά τους.

Και τα δάκρυα αυτά ήταν η μόνη έκδηλωση της απογοή-τευσης πουχε νοιώσει ο Ροστικώφ, στο γκρέμισμα των όνείρων πουχε χτίσει στην άμμο, μ' όλη την έπίγνωση πως δεν μπορούσαν ν' άνθέξουν στο σίφουνα της πραγματικό-τητας...

Όστόσο η καρδιά του, η πάντα ρομαντική, δέχτη το αναπόφευκτο μ' έγκαρτερηση, προσπαθώντας να μη δεί-ξη πόσο αυτό τόν είχε λυπήσει, χωρίς να νοιώση μίσος για το γιοιό που τούκλεβε τη γυναίκα του, για τη γυναίκα που τόν πρόδινε με το γιοιό του. Ο σκεπτικιστής συγγρα-φέας σ' αυτό το ειδύλλιο, πουχε πλεχθί απ' την άνίκητη δύναμη των φυσικών νόμων, δεν είδε καμιάν ένοχη πέρ-απ' τη δική του ρομαντική έπιπολαιότητα, που θέλησε να έλπιση στη μεταστροφή του ρυθμού των πραγμάτων. Ετσι ένωσε με τη χειρονομία του άνώτερου άνθρώπου το νέο ζευγάρι, κάνοντας χαρά του την ευτυχία του...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Όταν ξύπνησε η ώραία παρισινή Μερσεντέ ντε Ροκροά, είχε ένα αίσθημα δυσφορίας.

—Τί έχω να κάμω σήμερα το πρωί; σκέφθηκε. Θα κάμω κάτι δυσάρεστο; Και το βράδυ; Α, ναι, λησμονήσα. Σήμερα είναι ημέρα, που δέχομαι. Θα μου έρθουν καμμιιά εξηνταριά πρόσωπα χωρίς κανένα ενδιαφέρον, θάρθουν να χορέψουν, ν' ακούσουν μουσική, να φλυαρήσουν τέσσερες ώρες τις ίδιες ιστορίες που ξέρουν όλοι κι' όλες. Α, όχι, δεν είναι πράγματα αυτά, που μ' ένθουσιάζουν. Τά συνήθισα, τά σιγάθηκα. Λοιπόν τί;

Χασμουρήθηκε.
—Θάχω τσως πάλι καμμιιά νέα σκηνή με τον άντρα μου; Δεν μου φθάνουν οι άπιστίες, που μου κάνει, αλλά θέλει και ρέστα. Διαρκώς μου δημιουργεί και νέες σκηνές. Πούφ! Τί πλήξη!

Αξαφνα άνησυχήσε. Θυμήθηκε ένα παράξενο όνειρο, που είχε δει τη νύχτα. Ένα τολμηρό όνειρο, που μονάχα μιά τρελλή, κοσμική, άνήσυχη, θελκτική, αλαφρόμυαλη παρισινή, μπορεί να βλέπη στον ύπνο της. Τί παράξενο όνειρο, αλήθεια! θυμήθηκε τις λεπτομερείες του. Μιά μεγάλη πλατεία, στην οποία έβγαιναν πολλοί δρόμοι κι' όπου έτρεχαν πολλά αυτοκίνητα με δαιμονισμένη ταχύτητα. Κι' έπρεπε να περάση αυτή την πλατεία, γιατί απέναντι της έκανε νόημα ένας άνδρας. Στο γαλαζωτό φως των φαναριών ξεχώρισε τη φυσιογνωμία του, το κτηνώδικο πηγούνι του, τη μακρυστά μύτη του και τα πεταγμένα έξω μάτια του σαν από τρόμο.

—Αλλόκοτο όνειρο, που δέ λείει τίποτε, είπε και σήμανε της καμαριέρας της.

Ηπια τον καφέ της κι' ύστερα πήδησε από το κρεβάτι και πήγε στο μπάνιο. Οι ψηλοί καθρέφτες ανταπέδιδαν το αρμονικό σώμα της με τη θαυμαστή λυγρότητά του, με τις κομψές, σταθερές, αριστοκρατικές γραμμές, το λεπτό πρόσωπό της με τα κανονικά χαρακτηριστικά που είχαν κάποια ψυχρότητα και στο οποίο έδινε ζωρότερο τόνο η χρυσή φλόγα των κομμένων κοντά μαλλιών της.

Παρ' όλη τη θαυμάσια ημέρα, δεν μπορούσε να λησμονήση το παράξενο όνειρό της. Όλο και της έρχονταν στο νου.

Στις πρόβες, που έκαμε στο Πατού, στο τσάι, στην πλατεία Βαντόμ, όπου εύρισκε συνήθως τις φίλες της, δοκίμαζε διαρκώς μιά παράξενη, επίμονη άνησυχία.

Το βράδυ προσπάθησε ν' αυτοκυριαρχηθή και δέχθηκε τους προσκαλεσμένους στο μοντέρνο σαλόνι της. Κανείς δε μπορούσε να υποψιασθή, ότι αυτή, η εξαισία παρισινή, που έλαμπε στο μεταξωτό πράσινο φόρεμά της, θάχε αύριο τόσο τραγικό τέλος.

Στις αίθουσες είχαν σχηματισθή οι ζυμίοι. Το μυοφθέ βρήκε τους τακτικούς πιστούς του. Τα πτι φούρ και τα σαντουίτς εξαφανίζονταν από τις πιατέλλες. Τό άνοιχτό μακρύ πιάνο με ούρά έπαιζε

τά προκαταρκτικά μιά συναυλία.

Ο τενόρος Μαντζαντίνι είχε υποσχεθή την εύγενή συμπεριφορά του. Αλλά μισή

ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, αντί του διάσημου τενόρου έμφανίσθηκε ένας πολύ μαυριδερός στην κυρία ντε Ροκροά.

—Κυρία, είπα, είμαι ο Τίτο Λιέττο, ο φίλος του Ματζαντίνι. Μ' έστειλε να σας ζητήση συγγνώμη, που δεν μπορεί να έρθη. Η άπελπισία του είναι μεγάλη. Στο τέλος της παραστάσεως άπόψε τούρθε μιά τρομερή γρίπη. Δεν μπορεί να μιλήση από τη βραχνάδα. Με παρεκάλεσε να τον άντικαταστήσω. Αν σας εύχαριστή. Χθές ήρθα από το Μιλάνο, την πατρίδα μου, για να έμφανισθώ στο θέατρο των Ήλυσίων. Δεν έχω ακόμα τη φήμη του ένδόξου φίλου μου,

είμαι πολύ νεώτερος, αλήθεια. Αλλά, αν το θελήσετε, αν και είμαι κουρασμένος, θα προσπαθήσω να μη σας άπογοητεύσω.

—Μά που τον είδα αυτόν τον άνθρωπο; συλλογίσθηκε η Μερσεντέ. ένω παρουσίαζε τον τενόρο στους πλησιέστερους προσκαλεσμένους της, πρότου να τον παρουσιάση σε όλους.

Από τις πρώτες νότες, που έβγαλε, από την ήχηρή φωνή του, μόλις άρχισε ν' άπομιμηται τα αίσθήματα, που εξέφραζε, τον άναγνώρισε.

—Αυτός είναι! Αυτός είναι που με καλούσε στ' όνειρό μου άπόψε! Μά είναι καταπληκτικό! Κι' όμως δεν τον έχω δει ποτέ!

Κι' ο φόβος της, που τη βασάνισε όλη τη μερα, μεγάλωσε. Η ήδυπαθής Ιταλική μουσική, το ταλέντο του τενόρου ή πρωτότυπη και προσωπική διερχμένης του, ένθουσίασαν όλους. Ζωηρά χειροκροτήματα άντηχοΰσαν στο τέλος κάθε κομματιού.

Ένω ξεχύνονταν οι ήδυπαθείς τόνοι σε ζωηρά κύματα, η Μερσεντέ, άυστηρή, σοβαρή, χωρίς να προδίδη την ιαχαρή της, έσφιγγε σπασμωδικά τα χέρια της.

Όνειροπολούσε το άπλοϊκό σπλι των παιδικών της χρόνων, τη σπουδή της στο μοναστήρι, το γάμο της, που έγινε άνάλογα με τις αξιώσεις της περιουσίας της και του ονόματός της, τα ταξίδια στις ώριμένες εποχές, τα καθήκοντά της κοσμικής κυρίας, τις άπογοητεύσεις της από τις άπιστίες του άνδρός της. Η ζωή της χωρίς φαντασία, χωρίς έρωτα, χωρίς εύτυχία, της φαίνονταν ένα πανόραμα τόσο θλιβερό, σαν άμμόδης έρημος. Όταν τελείωσε ο Τίτο Λιέττο, σήκώθηκε, τον πλησίασε και τον εύχαρίστησε.

Ο Ιταλός τενόρος πεισμένος, ότι είχε κάνει μεγάλη έντύπωση στην οικοδέσποινα, κύτταξε με πύρινα μάτια το κάτασπρο ντεκολτέ της ώραιας γαλλίδας. Τη ρώτησε αν ήξερε την Ιταλία.

—Επήγα με τον άνδρα μου.
—Α, κυρία, αυτό είνε βαρβαρότης να επισκεφθή κανείς την Ιταλία, τη χώρα των έρωτευμένων μ' ένα σύζυγο! Ο ούρανός μας, τα μοναδικά μας τοπία, οι καλλιτεχνικοί μας θησαυροί, οι φυσικές μας καλλονές, προδίνουν το μουσικό τους μονάχα στους έρωτευμένους. Άμα φτάσετε στην Ιταλία, κάμετέ μου τη χάρι να με είδοποιήσετε. Θα σας είμαι ο καλύτερος κι' ο πιο άφοσιωμένος οδηγός. Προς αντίλαμπα θα τολμήσω να σας ζητήσω να γίνετε ο οδηγός μου στο Παρίσι. Είμαι πολύ δεισιδαίμων, όπως όλοι οι καλλιτέχνες. Σε μάς εκεί κάτω πιστεύουν, ότι αν εκπληρωθή ή πρώτη μας έπιθυμία σε μιά νέα

πόλη, που πηγαίνομε, τότε πιά ή έπιτυχία είναι εξασφαλισμένη. Έχω μιά τρελλή έπιθυμία να σας ξαναϊδω αύριο στις τρεις, μακριά από όλους τους όκληρούς. Είμαι νέος, είμαι εικοσιπέντε χρόνων, στην ήλικία, που δεν ξέρει ο άνθρωπος αν θα γίνη διάσημος ή θ' άπομείνι μιά μετριότης, όπως όλοι οι άλλοι, οι πολλοί, οι άγνωστοι. Ένα τόσο ώραίο πλάσμα όπως σεις, δεν μπορεί παρά να είναι καλή. Το μέλλον μου εξαρτάται από σας, γιατί κανείς καλλιτέχνης δεν αξίζει, αν δεν άναδειχθή πρώτα στο Παρίσι. Αν εκπληρώσετε την έπιθυμία μου, θα θριαμβεύσω στο Παρίσι. Σας φαίνομαι παιδί; Αδιάφορο! Έλάτε! Θα σας περιμένω στις τρεις, στην άβενύ Μονταίνι, μπροστά στο θέατρο. Είναι το μόνο μέρος, που ξέρω δώ στο Παρίσι...

Τον δέικομε: —Λυπούμαι, αγαπητέ κύριε. Κάθε στιγμή μιάς παρισινής είναι πιασμένη από πριν σε άσχολίες, που δεν μπορεί να τις άφήση. Έλάτε παρακαλώ, να με πάτε στο μυοφθέ. Έχετε ανάγκη να πάρετε κάτι και εγώ διψώ τρομερά.

Αφού ήπιαν ένα ψηλό ποτήρι σαμπάνιας τον άφησε για να έπιβλέψη το σαλόνι της. Άρχισε τις πληκτικές όμιλίες της. Έπειτα πήγε στην αίθουσα του χαρτοπαιγνίου.

Ο Τίτο την παρακολουθούσε από μακριά, την κατεσκόπευε, την θαύμαζε.

Μόλις έμεινε μόνη, την ξαναπλησίασε με την έπιμονη παράκλησή του.

—Έλάτε! Ω! πήτε ναί! Μη με νομιζετε τρελλό! Σας όρκίζομαι, ότι είναι μιά δεισιδαιμονία, μιά πίστη. Παραχωρήστε μου μονάχα ένα τέταρτο. Δεν θα μείνω στη Γαλλία παρά 15 μέρες. Ίσως να μη ξαναϊδωθώ ποτέ άλλοτε πιά!

Τέλος για ν' άπαλλαγή από αυτόν που την μαγνήτιζε με τη φωνή του που είχε γίνει τόσο γρήγορα άπαιτητικός, το άποκρίθηκε άόριστα.

—Θά δώ!... θα προσπαθήσω!... Ίσως!...

Σαν να είχε συγκαταλεύση, της φίλησε εκείνος πολύ ώρα το χέρι, της έρριξε μιά ματιά λιγωμένη κι' έφυγε.

—Τί κακοαναθρεμμένος άνθρωπος κι' αυθάδης! συλλογίσθηκε. Αν δεν ήταν προσκεκλημένος μου, θα τον έβαζα στη θέση του.

Την άλλη μερα, τηλεφώνησε η Μερσεντέ στην Ρομπέρτ, την παιδική φίλη της.

—Είσαι μόνη, αγαπητή μου; Ναι. Μη φύγης. Έρχομαι. Σε χρειάζομαι χωρίς άλλο. Πρέπει να σε δώ εξάπαντος.

Η Ρομπέρτ της είπε, ένω τη φιλούσε: —Παράξενη έκφραση έχεις, αγαπητή μου. Τι συμβαίνει;

—Δεν έκλεισα μάτι την νύκτα, Μοΰ συμβαίνει κάτι έκτακτο.

Κι' η Μερσεντέ της διηγήθηκε τον άπροσδόκητο έρχομό του Τίτου Λιέττου, της είπε για τη θαυμάσια φωνή του, το επίμονο, βασανιστικό κόρτε του, μ' όλη την αυθάδειά του και την έκτακτη σύμπτωση εκείνου του όνείρου που τον είχε δει χωρίς να τον είχε γνωρίσει ποτέ προτέρα. Τελείωσε:

—Βέβαια δε θα πάω σ' αυτή τη συνέντευξη, μη άμφιβάλλετε.

Η επτόλαιη Ρομπέρτ γέλασε πονηρά: —Έχετε άδικο, διεμαρτυρήθη. Για μένα αυτός ο άνθρωπος είναι της μοίρας σου.

Και την παρέσυρε η άμυαλη φίλη της με κακιές συμβουλές.

—Έρχεται ακριβώς τη στιγμή, που παραπονείσαι, ότι έχει παραμείνει ο άπιστος άνδρας σου. Α! αν ήμουνα εγώ στη θέση σου, δεν θα δίσταζα διόλου!

—Πρέπει να σου το όμολογήσω, τον σκέπτομαι διαρκώς άφ' ότου τον είδα. Μ' έλκύει και με τρομάζει μαζί.

—Η δειλία σου, ή δειλία σου φίλη μου. Πρό του πρό-

του έραστοΰ, είμαστε κάπως συνεσταλμένες εμείς οι φίνες παρισινές, μά ύστερα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Αλλάζει κανείς δέρμα. Ξαναγεννιέται. Ο άνδρας για μάς, ξέρεις, ψί! Είναι ένα φόρεμα σπόρτ από χονδρό ύφασμα, που μάς έρχεται καλά, πολύ χρήσιμο για την καθημερινή ζωή, αλλά δεν είναι φόρεμα λούσου. Α, μικρούλα μου δεν γίνινε ακόμα μονταίν παρισινή.

Κι' έσκασε στα γέλοια η άμυαλη Ρομπέρτ, ή όποια ήθελε να παραστήση τάχα τον έαυτό της, ως υπόδειγμα της νεωτεριστικής γυναίκας.

—Αντε, πήγαινε, κουτή! Μιά λαμπρή εύκαιρία για σκέρτσος, άκούς! Αυτός ο τενόρος είναι ένα περαστικό έθρημα από τη ζωή σου. Λίγο φλέρτ και θά φύγη κι' όλα θα τελειώσουν. Α! Θεέ μου! τί άργά που είναι! Κι' έχω να κάμω δρόμους. Χίλιες δουλειές πάλι σήμερα έχω ή κακομοίρα!

Τέλος πάντων, άσε τον Ιταλό σου στα κρύα του λουτροΰ, άφού φοβάσαι ένα φλέρτ, μιά περιπέτεια. Έγώ πρέπει να πηγαίνω τώρα.

—Αλήθεια είναι κουταμάρα να δίνω τόση σημασία σ' αυτό το πράγμα. Κι' άφού του ύποσχέθηκα σχεδόν, θα πάω να φλυαρήσω μαζί του μερικές στιγμές.

Είναι στιγμές μακριές σαν τις γραμμές του σιδηροδρόμου. Είναι στιγμές σύντομες σαν την άστραπή. Στις επτά το βράδυ βγήκαν από το ξενοδοχείο, που έμεινε ο Τίτο κι' όπου τον είχε άκολουθήση η Μερσεντέ μαγνητισμένη από τη μελωδική φωνή του, από το πεπρωμένο της. Ο τενόρος έκλαιγε από χαρά, άπό έρωτα:

—Θά ξανάρθω, έ; «Τεζορο μίο», σ' αγαπώ! Αύριο, ύστερα από τη πρόβα σε περιμένω. Θα σε λατρεύω σαν Μαντόνα...

Στην πλατεία των Ήλυσίων του είπε:

—Μη με συνοδεύς άλλο. Να μη κάμουμε καμμιιά άπερίσκεψία, είμαι πολύ γνωστή στο Παρίσι. Θα πάω ένα ταξί άπέναντι. Πηγαίνω. Καλή άντάμωση.

Τη στιγμή, που περνούσε το δρόμο, της φώναξε ο Τίτο.

—Ίο τ'άμο!

Η Μερσεντέ γύρισε, χαμογέλασε, του έκαμε νόημα με το κεφάλι «ναί» και σκέφθηκε:

—Πόσο είμαι εύτυχής! Έκαμα καλά ν' ακολουθήσω το πεπρωμένο.

—Προσοχή! φώναξε κάποιος.

Ανασκήρτησε. Τα μαύρα μάτια του έραστοΰ της ήταν γεμάτα τρόμο.

Εκπληκτη σταμάτησε κι' ένα καμμιόν, που έρχονταν όλοταχός, την άναποδογύρισε.

Τα φανάρια έρριχναν το πρώτο χρυσό φως τους, το σουρούπωμα ήταν μενεξεδέλιο.

Οι διαβάτες μαζεύθηκαν. Ένας άστυφύλακας έτρεξε.

Η Μερσεντέ ήταν νεκρή.

Τη στιγμή πουχε έλπίσει, πως άγκάλιαζε τη χαρά, την ώρα που έννοιωθε τον έαυτό της εύτυχισμένο, στην γνωριμία του έρωτα, που τόσο είχε ποθήσει. Την στιγμή που νόμιζε πως τα μουσικά της όνειρα σαρκώνονταν σε μιά ώραία πραγματικότητα, την βρήκε ο Χάρος.

Τό σκληρό, προφητικό όνειρο είχε αληθεύσει.

Α. ROUBE—JANSKY

1563

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ Ο ΛΟΥΠΕΝ ΑΓΓΕΛΛΕΙ ΠΩΣ

Έπερασαν δυο ημέρες από τότε που ο Χόλμς ανεμίσθηκε στην υπόθεση: Είχαν κλέψει έναν καντηλιέρι που έγκρυβε στο βάθος του ένα πολύτιμο κόσμημα, κι' ήταν βέβαιος ότι το είχε κλέψει κάποιος άνθρωπος του σπητιού. Στο διάστημα αυτό δεν έγινε κανένα έπεισοδιο. Αυτός εξακολούθησε το έργο με επιμονή, πείσμα και θυμό, γιατί οι κλέφτες ξαναμπήκαν στο σπήτι και πήραν, χωρίς να λογαριάσουν τη δική του παρουσία, ότι είχανε αφήσει την πρώτη φορά. 'Ακούρατος, έψαξε το μέγαρο και τον κήπο, μίλησε με τους υπηρέτες, πήγε στην κουζίνα και στο σταυλό.

Το απόγευμα της τρίτης ημέρας, έμπηκε εις ένα δωμάτιο που έχρησιμευε ως μελετητήριο των παιδιών και βρήκε εκεί την 'Ανριέττα, τη μικρότερη από τα δυο κορίτσια του βαρόνου δ' 'Εμπλεβάλ, που γύρευε το ψαλιδάκι της.

—Ξέρεις, είπε στο Χόλμς, φκιάνω κι' έγχαρτάκια, σαν εκείνο που έλαβες προχθές το βράδυ.

—Προχθές το βράδυ;

—Ναί, στο τέλος του φαγητού. 'Ελαβες ένα χαρτάκι με κορδέλλες από πάνω... ξέρεις... τηλεγράφημα καλέ... Λοιπόν φκιάνω τέτοια κι' έγώ.

Κι' έφυγε. Για κάθε άλλον, τα λόγια αυτά δεν θα έσήμαιναν τίποτα περισσότερο από την ασήμαντη κρίση ενός παιδιού. Δεν συνέβη το ίδιο και με τον Χόλμς. Έτρεξε και την έφτασε στη σκάλα, και την ξαναρώτησε και ή 'Ανριέττα διεκήρυξε με ύπερηφάνεια ότι έκοβε λέξεις και τις κολλούσε. Κι' όταν θέλησε να πληροφορηθί ποιός της το είχε μάθει αυτό, το κοριτσάκι απήντησε.

—'Η δεσποσύνη... ή κουβερνάντα μου... την είδα να φιάχνει κι' εκείνη. Παίρνει λέξεις από τις έφημερίδες, τις κολλάει, φιάχνει γράμματα και τηλεγραφήματα... και τα στέλνει.

Ο Σέρλοκ Χόλμς γύρισε στο μελετητήριο, παραδόξως ταραγμένος από την αποκάλυψη αυτή. Στο τζάκι βρισκόταν ένα πακέτο έφημερίδες. Τις άνοιξε κι' είδε ότι ήταν κομμένες από 'κει λέξεις και φράσεις, κομμένες χωρίς άλλο από την μικρή 'Ανριέττα. Ήταν πιθανό εν τούτοις, μέσα στο δέμα των έφημερίδων να υπήρχε καμιά που να την είχε κόψει ή δεσποινίς. 'Αλλά πώς θα εξακρίβωνε αυτό το πράγμα; Μηχανικά ξεφύλλισε τα διδακτικά βιβλία που ήταν στιβαγμένα επάνω στο τραπέζι, κι' έπειτα άλλα που ήταν στη βιβλιοθήκη. Κι' εξαφνα άφισε επιφώνημα χαράς: Σε μία γωνιά αυτής της βιβλιοθήκης, κάτω από παλιά τετράδια σωριασμένα άτακτα, είχε βρει ένα παιδικό λεύκωμα, ένα αλφαριθμητικό στολισμένο με εικόνες και σε μία σελίδα του λευκόματος αυτού, υπήρχε ένα κενό. Το εξέτασε. Ήταν τα όνοματά της εβδομάδος, κι' έλειπε ή λέξη «ΣΑΒΒΑΤΟ». 'Αλλά ή κλοπή του βραβίτικου καντηλιέρι είχε γίνει τη νύχτα ενός Σαββάτου.

Εφυλλομέτησε το λεύκωμα και νέα έκπληξη τον έπεριμενε. Ήταν μία σελίς που είχε γράμματα κεφαλαία και αριθμούς. Έννεα από αυτά τα γράμματα και τρεις από τους αριθμούς είχαν αφαιρεθί με προσοχή. Τα έσημείωσε στο καρνέ του, κατά την σειρά που είχαν και έπέτυχε το εξέως αποτέλεσμα.

C D E H N O P R Z — 237

—Κολοκύθια! έψιθύρισε. Αυτό δεν θα ειπή τίποτα. Μήπως όμως αν ανακάτευσ κανείς αυτά τα γράμματα

και τάβαζε μ' άλλη σειρά, έφιαχνε μία ή δυο ή τρεις πλήρεις λέξεις; Με το μολύβι στο χέρι προσπαρούσε να φιάξη διαφόρους συνδυασμούς, γιατί έπίστευε ότι κάτι τέτοιο συνέβαινε. 'Επειδή ή σελίς του λευκόματος είχε μία μόνο φορά το κάθε γράμμα του αλφαβήτου, ήταν πιθανό να είχε πάρη γράμματα κι' από άλλες σελίδες. 'Εφθασε στο συμπέρασμα ότι τα γράμματα αυτά έπρεπε να τοποθετηθούν ως εξής: REPONDZ.—CH—237.

Η πρώτη λέξη ήταν σαφής: repondez (=άπαντήσατε). 'Ελεπε μόνον ένα Ε, γιατί αυτό το γράμμα το είχε χρησιμοποιήσει και δεν είχε άλλο. 'Οσο για τη δεύτερη λέξη, την άσυμπλήρωτη, αυτή αποτελούσε, χωρίς άλλο, μαζί με τον αριθμό 237 τη διεύθυνση όπου θ' άπαντούσε εκείνος, στον οποίο στελνόντανε το γράμμα: 'Επροτεινέτο δηλαδή να όρισθί για ήμέρα το Σάββατο κι' έζητείτο άπάντησις στη διεύθυνση CH—237. 'Η, λοιπόν αυτό το CH—237 ήσαν τα διακριτικά σημεία του Πόστ-Ρεστάν τη τάστοιχείας CH άποτελούσαν μέρος κάποιας λέξεως. 'Εκύτταξε το λεύκωμα: από καμιά άλλη σελίδα δεν είχαν κόψει γράμματα.

Σε λίγο ξαναήλθε ή 'Ανριέττα, και τον έπληροφόρησε ότι ή δεσποινίς την είχε μαλώσει γιατί του είπε αυτά που δεν έπρεπε, και του έδωσε το περιεχόμενο της τσαντίτσας της, που ήθελε να την άδειάσει: καρφίτσες, μερικά κουρελάκια, τρία κουμπιά, δυο κομμάτια ζάχαρη, και ένα χαρτί τετράγωνο, όπου ήταν γραμμένος ο αριθμός 8279. Τον έπληροφόρησε ότι το χαρτάκι αυτό είχε πέσει από το πορτομόνε της δεσποινίδος την Κυριακή στη λειτουργία, ενώ πήγε να βγάλη μονόλεπτα για τις έλεημοσύνες, και ο Χόλμς εκατάλαβε ότι ήταν ο αριθμός άμαξιού.

Πήγε στο βαρόνο δ' 'Εμπλεβάλ, άλλ' εκείνος άρνήθη να δεχθί ότι ή 'Αλίκη Ντεμόν, μπορούσε να ήταν ένοχη. Τόν έπληροφόρησε ότι την είχε προσλάβει πρό ενός έτους, ότι ήταν ήσυχη νέα, κι' ότι μόλις έγύρισε από άπουσία δυο ήμερών. Ο Χόλμς έρώτησε αν είχε βγί την Κυριακή, δηλαδή την έπομένη της κλοπής, κι' έκλήθη κι' ή βαρόνη, να τον πληροφορήση και του είπε.

—'Η δεσποινίς βγίκε στις ένδεκα, όπως συνήθως, για να πάη στη λειτουργία μαζί με τα παιδιά.

—Στις ένδεκα; 'Οχι πρωτήτερα;

—Πρωτήτερα; 'Οχι... 'Η υάλλον... αλλά ήμουνά τόσο ταραγμένη απ' αυτή την κλοπή... 'Ομως θυμάμαι, ότι την προηγουμένη μου είχε ζητήσει την άδεια να βγί την Κυριακή το πρωί... για να ιδί κάποια ξαδέλφη της, νομίζω, που περνούσε από το Παρίσι. 'Αλλά... δεν φαντάζομαι να την υποπτεύεσθε; —Βέβαια όχι... 'Εν τούτοις θα ήθελα να την ιδώ.

'Ανέβηκε στο δωμάτιο του τραυματίου. Μία γυναίκα, ντυμένη όπως οι νοσοκόμες, με μακρυά ρόμπα από στακί ύφασμα, ήταν σκυμμένη άπάνω στον άσθενή και του έδινε να πιή. 'Οταν έγύρισε, ο Χόλμς άνεγνώρισε τη νεαρή κόρη που τον είχε πλησιάσει κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό του βορρά.

Δεν έπληροούθησε μεταξύ τους ή παραμικρότερη εξέγηση. Η 'Αλίκη Ντεμόν, μειδιούσε γλυκά, χωρίς την παραμικρή ταραχή. Ο 'Αγγλός θέλησε να μιλήση, έμυρμούρισε κάτι και έσιώπησε. 'Εκείνη ξανάρχισε τη δουλειά της

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ ΕΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΚΗΔΕΥΕΤΑΙ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Χόλμς, ανατάραξε μπουκαλάκια, ξεδίπλωσε και ξανατύλιξε φασιές και του ξαναχαμογέλασε το άκακο χαμόγελό της. 'Εκείνος έγύρισε κι' έφυγε κατέβηκε στην αυλή, μπήκε στο αυτοκίνητο του κ. Δ' 'Εμπλεβάλ, και διέταξε να τον πάη στο Λεβαλλουά, όπου έστάθμευαν τα άμάξια.

Ο άμαξηλάτης Δυπρέ, που ώδηγούσε το 8279 το πρωί της Κυριακής, τον έπληροφόρησε ότι πραγματικώς είχε «φορτώσει» μία κυρία κοντά στο πάρκο Μονσώ, μία νέα κυρία με μαύρα, που φορούσε πυκνό πέπλο και φαινότανε ταραγμένη. Κρατούσε ένα πακέτο αρκετά μακρύ και την έπήγε στη λεωφόρο Τέρν, στη γωνία της πλατείας 'Αγίου Φερδινάνδου. 'Εμεινε εκεί καμιά δεκαριά λεπτά κι' ύστερα έγύρισαν πίσω στο πάρκο Μονσώ.

Του είπε να τον πάη στη διεύθυνση της άστυνομίας. 'Εκει πήρε τον άστυνόμο Γκανιμάρ και διέταξε τον άμαξηλάτη να τους πάη στο σπήτι της λεωφόρου Τέρν. 'Εστάθηκαν στην άλλη άκρη της πλατείας—άρχισε να νη—είς ένα καφενείο, και είδοποίησαν με το γκαρσόνι το θυρωρό του άπέναντι σπητιού, να πάη εκεί. Ο θυρωρός έφθασε σε λίγο. Ο Γκανιμάρ του είπε πώς ήταν άστυνομικός και ο Χόλμς τον έρώτησε αν το πρωί της Κυριακής, είχε πάει εκεί μία κυρία με τα μαύρα.

—Με τα μαύρα; ναί, κατά τις έννεα—εκείνη που άνεβαίνει στο δεύτερο... 'Εδω και λίγο καιρό, έρχεται συχνά μάλιστα την τελευταία δεκαπενθμερία σχεδόν κάθε ήμέρα.

—Κι' από την Κυριακή;

—Μία φορά... έκτός της σιμερινής. Γιατί ξέρετε, κι' αυτή τη στιγμή είναι επάνω. Θα έχη δέκα λεπτά που ήρθε. 'Η άμαξά της περιμένει στην πλατεία 'Αγίου Φερδινάνδου, όπως πάντοτε.

—Και ποιός είναι ο ένοικιαστής του δευτέρου;

—Είναι δυο. Μία μοδίστρα, ή δεσποσύνη Λανζέ, κι' ένας κύριος που έχει νοικιάσει δυο έπιπλωμένα δωμάτια, έδωκι' ένα μίηνα, υπό το όνομα Μπρεσόν.

—Γιατί λές «υπό το όνομα»;

—'Ιδέα μου είναι, πώς είναι ψεύτικο. 'Η γυναίκα μου τον περιποιείται, έ, λοιπόν, δεν έχει δυο πουκάμισα με την ίδια μάρκα. Ξεπορτίζει διαρκώς. Κάνει να έρθη και τρεις ήμέρες σπητιτού.

—'Ηλθε τη νύκτα του Σαββάτου προς την Κυριακή;

—Τη νύκτα του Σαββάτου προς την Κυριακή; Κίτα ν' άκούσης... να θυμηθώ. Ναί, Σάββατο βράδυ ήρθε και δεν ξαναβγήκε.

—Και τι είδους άνθρωπος είναι αυτός ο κύριος;

—Μά την πίστη μου, καλά—καλά δεν ξέρω να σάς ειπώ. 'Αλλάζει τόσες φάτσες! Είναι ψηλός, είναι κοντός, είναι παχύς, είναι άχαμνός... μελαχροινός και ξανθός. Δεν τον άναγνωρίζω όλες τις φορές.

Οι δυο άστυνομικοί έκυτάχθησαν κι' ο ίδιος ψιθυρισμός βγίκε από τα χείλη και των δύο «είναι αυτός!» Την ίδια στιγμή έφάνη να βγαίνει ή νέα, έπειτα ο Μπρεσόν που κρατούσε ένα δέμα, Δέν έπήγαιναν μαζί κι' ο θυρωρός τους

Υπό το έκπληκτο βλέμμα του

έπληροφόρησε ότι αυτό έγινώτανε πάντοτε. 'Υπό το φως του φεγγαριού άνεγνώρισαν τη σιλουέττα του Λουπέν και τον παρακολούθησαν. 'Εκείνος δεν έγύριζε να κυττάξη πίσω του' προχωρούσε κουτσαίνοντας έλαφρά, έφθασε τέλος στο Σηκουάνα και κατέβηκε λίγο στην όχθη. 'Εμεινεν εκεί λίγες στιγμές, αλλά δεν μπορούσαν να διακρίνουν τις κινήσεις του, ύστερα τον είδαν ν' άνεβαίνει κι' έπέρασε από μπροστά τους, χωρίς να κρατά πλέον το δέμα. 'Αλλ' ενώ άπεμακρύνετο, κάποιος άγνωστος γλύστρησε μέσα από τα δένδρα, και εκατάλαβαν ότι τον παρακολουθούσε και ο άλλος αυτός.

Τον παρακολούθησαν έως το σπήτι του της όδοι Τέρν. Τον άφησαν ν' άνεβίη κι' ύστερα από λίγο άνεβήκαν κι' αυτοί. Μία πόρτα δίφυλλη, βρισκότανε δεξιά στο μεσόσκαλο, ή πόρτα του δωματίου του. Ο Γκανιμάρ έπιασε το κουμπί. Κανένας θόρυβος. Ξαναπίεσε. Τίποτε. 'Εκυτάχθησαν άνήσυχοι. 'Ηξεραν καλά και οι δυο

τους τον διαβολικό άνθρωπο, ώστε να μη παραδέχονται ότι θ' άφηνε να πιασθί έτσι εύκολα. 'Από τα διπλανά σπήτια, ή κάποια μυτική έξοδο, θα φρόντιζε να το σκάση.

Θόρυβος άνεπαίσθητος που έρχότανε από την αντίθετη πλευρά, είχε ταραξει την ήσυχία. Κι' είχαν την έντύπωση, την βεβαιότητα μάλλον, ότι παρ' όλα αυτά βρισκότανε εκεί, πίσω από το λεπτό εύλινο χώρισμα, και τους άκούγε, ίσως τους έβλεπε.

Τι να κάνη; Ο Γκανιμάρ έπιασε την πόρτα και την έσπασε. 'Ακούσθηκε θόρυβος βημάτων. Ο Χόλμς έβαλε τις πλάτες του, έσπρώξε, ή πόρτα άνοιξε. Κι' έπήδησαν μέσα. 'Αλλ' έσταμάτησαν απότομα. Πυροβολισμός άντήχησε στο διπλανό δωμάτιο, έπειτα δεύτερος και άμέσως ο δούτος σόματος που έπεσε στο πάτωμα.

Όταν έμπήκαν, είδαν τον άγνωστο ξαπλωμένο με το πρόσωπο προς το μάρμαρο του τζακιού. 'Εκανε ένα συσπάσμο, το περιστρεφό έφυγε από το χέρι του. Ο Γκανιμάρ έσκυψε και του γύρισε το κεφάλι. Ήταν καταματωμένο, άγνώριστο, άλλ' ο Χόλμς δεν παραδεχότανε ότι ήταν ο Λουπέν, γιατί ο Λουπέν ήταν άδύνατο ν' αυτοκτονή. Σε μία του τσέπη βρήκαν ένα πορτοφόλι άδειανό, στην άλλη μερικά είκοσόφραγκα. Στα άσπρόρρουχα του καμιά μάρκα, ούτε στα ρούχα του. Στις άποσκευές του—ένα χονδρό δέμα και δυο βαλίτσες—μόνον είδη ρουχισμού. Στο τζάκι ένα πακέτο έφημερίδες. Ο Γκανιμάρ τις ξεδίπλωσε. 'Εγραφαν όλες για την κλοπή της βραβίτικης λάμπας.

'Υστερα από μία ώρα πούφουγαν δεν ήξεραν τίποτε περισσότερο για το περίεργο εκείνο ύποκειμενο που το άνάγκασαν ν' αυτοκτονή. Ποιός ήταν, ποιά ή άνάμιξη του στην κλοπή και ποιός ήταν εκείνος που τον παρακολουθούσε; Ο Χόλμς πήγε να κοιμηθί. 'Όταν εξέπνιχε έλαβε ένα σημείωμα που γράφει: Ο 'Αρσέν Λουπέν λαμβάνει την τιμήν να σάς κάνη γνωστόν τον τραγικόν θάνατον του εις το πρόσωπον του κυρ—Μπρεσόν, και σάς παρακαλεί να παραστήτε στην έκφορά του, τη λειτουργία και τον ένταφιασμό του, που θα γίνη δημοσία δαπάνη την Πέμπτη 18 Μαΐου.

Βρήκε τη δεσποινίδα 'Αλίκη να περιποιείται τον άσθενή της ο Σέρλοκ-Χόλμς και την παρατηρούσε έκπληκτος για την ήρεμία της. Την έπληοίασε και της είπε ογα.

—Ο Μπρεσόν αυτοκτόνησε χθές το βράδυ.

Τόν εκύτταξε με τὰ ἄδολα μάτια της, ἐνῶ μειδίουσε, με τὰ χέρια ἐνωμένα, με τὰ στήθη της ἑλαφρῶς ὀγκούμενα, χωρίς νὰ φανῇ ὅτι ἐκατάλαβε κι' ἐπιθύρισε κι' αὐτή.

—Ο Μπρεσόν ηῤτοκτόνησε χθές...

Καμμιά σύσπασι δὲν ἐχάλασε τὴ μορφὴ της, δὲν ἔκανε τίποτα πού νὰ δείξῃ ὅτι ἐπικραίνετο. Ὁ Χόλμς ἐννόησε ὅτι εἶχε προεἰδοποιήθῃ.

Πῆρε τὸ εἰκονογραφημένο ἀλφαβητάριο, τῆς ἔδειξε τὰ κομμένα γράμματα καὶ τῆς ἐξήγησε νὰ τοῦ εἰπῇ τὴ σειρὰ τους, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἔγραφε στὸ Μπρεσόν στὸ μπιλιέττο πού τοῦ στείλε τὴν ἡμέρα ποὺ κλειψαν τὴν ἐβραϊκὴ λάμπα.

Ἐκείνη ἔσκασε στὰ γέλια.

—Α, ναί, καταλαβαίνω εἶπε. Εἶμαι συνέννοχος τῆς κλοπῆς.

Υπάρχει κάποιος κύριος Μπρεσόν ποὺ κλειψαν τὸ ἐβραϊκὸ καντηλιέρι καὶ πού αυτοκτόνησε. Κι' ἐγὼ εἶμαι φιλενάδα του. Πολὺ διασκεδαστικό.

—Ποιὸν ἐπήγατε νὰ ἰδῇτε χθές τὸ βράδυ στὸ δεύτερο πάτωμα ἐνός σπητιοῦ τῆς ὁδοῦ Τέρν;

—Ποιόν; Ἀλλὰ τὴν μοδίστρα, τὴν δεσποινίδα Λανζοῦ. Μὴ τυχὼν αὐτὴ κι' ὁ φίλος μου Μπρεσόν ἀποτελοῦν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο;

Ὁ Χόλμς ἐκλονίσθη. Μπορεῖ κανεὶς νὰ κρύβῃ τὸν τρόμο, τὴ χαρὰ, τὴν ἀνησυχία, ὅλα τὰ αἰσθήματα, δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ γελάῃ ἀμέριμνα. Τὴν ἐρώτησε γιὰ τὸν ἐπλησίασε στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ ἀναμιχθῇ στὴν ὑπόθεσι, κι' ἐκείνη γελώντας κατὰ τὸ φυσικώτερο τρόπο τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἦταν πολὺ περιεργὸς καὶ γιὰ τιμωρία του θὰ τὸν ἀφῆνε νὰ φυλάξῃ τὸν ἀσθενῇ, ἕως ὅτου πάῃ αὐτὴ στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃ κάποιο φάρμακο.

Ἡ Ἀλίκη ἔφυγε. Σὲ λίγο κατέβη κι' αὐτὸς κι' εἶδε τὴ δεσποινίδα νὰ μπαίνει εἰς ἓνα φαρμακεῖο στὴν ὁδὸ Μεσσηνίας. Σὲ δέκα λεπτά ξαναβγῆκε με μερικά μπουκαλάκια. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ φθάσε καὶ πάλι στὴ λεωφόρὸν τὴν ἐπλησίασε κάποιος με τὸ κασκέτο στὸ χέρι, πού ἐφαίνονταν πῶς ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Παρηκολούθησε τὸ ζητιάνο καὶ τὸν εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μπρεσόν. Ὁ Γκανιμάρ ἦταν ἐκεῖ. Εἶδε τὸν Χόλμς, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι ἔφθασε ἓνα γράμμα γιὰ τὸν Μπρεσόν, ποῦλεγε.

«Δὲν δέχεται κανένα συμβιβασμό. Τὰ θέλει ὅλα. Ἀν ὄχι, ἐνεργεῖ».

Παρηκολούθησαν τὸν ἄγνωστὸ καὶ ξαφνικὰ τὸν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ δύο ποδηλατιστὲς ἀστυφύλακες. Ἀνέβη κι' αὐτὸς σ' ἓνα ποδήλατο πού εἶχαν μαζί τους κι' ἔφυγαν ἀμέσως. Ὁ Χόλμς ἔστειλε τὸν Γκανιμάρ νὰ πάρῃ ἀστυφύλακες καὶ αὐτὸς παρακολούθησε τοὺς ποδηλάτες, ἀκολουθώντας τὰ ἀποτυπώματα τοῦ καουτσούκ. Ἐφθασε ἔτσι στὸ ἴδιο μέρος ὅπου εἶχε κρυφτῇ τὸ προηγούμενο βράδυ καὶ κατεσκόπευε τὸν Μπρεσόν. Προχώρησε λίγους μέτρα καὶ εἶδε ἓναν ψαρᾶ. Τὸν ἐρώτησε ἂν εἶδε νὰ περνᾷ τρεῖς ποδηλάτες, κι' ὁ ψαρᾶς, ποῦταν καθισμένος σὲ μιὰ βάρκα, ἔκανε ἀρνητικὸ κίνημα τοῦ κεφαλίου του.

Ὁ Ἀγγλὸς ἐπίμενε νὰ τοῦ λέῃ ὅτι εἶχαν περάσει. Ὁ ψαρᾶς ἔβαλε τὸ καλάμι του καὶ τὸ στερῶσε στὴ μασχάλη του, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σημειωματάριο ἔγραψε κατὰ τὴν σειρὰ καὶ τὴν ἔδωκε στὸν Χόλμς. Ὁ Ἀγγλὸς ἔφρικιασε. Ἀπάνω στὸ χαρτὶ ἐδιάβασε.

CDEHNOPRZEO—237

Ὁ ψαρᾶς πέταξε ἥσυχος τὸ ἀγκίστρι του. Ἐπέρασε ἓνα ὀλόκληρο λεπτὸ ἡσυχίας.

—Αὐτὸς εἶναι! ἔφη τὸν Χόλμς. Μόνον αὐτὸς μπορεῖ νὰ στέκῃ ἔτσι, χωρίς καμμιά φρικίαση, χωρίς νὰ φοβᾶται τίποτα. Καὶ ποῖος ἄλλος θάξερε τὴν ἱστορίαν τοῦ

λευκώματος, παρὰ αὐτὸς πού τὸν εἰσοποίησε ἡ Ἀλίκη;

Ἐπίασε νευρικὰ τὸ πιστόλι του ἐνῶ τὰ βλέμματά του ἐκαρφώνοντο στὴ ράχη τοῦ ψαρᾶ. Ἐνὰ κίνημα κι' ὅλα ἐτελείωσαν, ὁ θάνατος θὰ ἐτερμάτιζε τὴ δοᾶση τοῦ παραδόξου τυχοδιώκτη. Ἀλλὰ κάποιος θόρυβος τὸν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ. Ὁ Γκανιμάρ ἐρχόταν με ἀρκετοὺς ἀστυφύλακες.

Ἀλλάξε τότε γνώμη καὶ ἓνα πῆδημα βρέθη στὴ βάρκα, πού κόπη τὸ σχοινὶ τῆς κι' ἄρχισε νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ριχτήκε στὸν ψαρᾶ καὶ τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὴ μέση. Ἐκλύσθησαν καὶ οἱ δύο στὴ βάρκα.

—Κι' ἔπειτα; φώναξε ὁ Λουπὲν παλαιῶν. Τὶ σημασία ἔχει ποῖος θὰ βάλῃ κάτω τὸν ἄλλον ἀφοῦ εἴμαστε μέσα στὸν ὠκεανό;

Τὰ δύο κουπιά κυλῆσανε σὰ νερά. Ἡ βάρκα ἐγείρει, φωνὲς ἀκούγοντο ἀπὸ τὴν ὄχθη. Ὁ Λουπὲν κατῶρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ, ὁ Χόλμς ἔφερε τὸ χέρι στὴν τσέπη, ἀλλὰ τοῦ εἶχε πάρει τὸ πιστόλι. Ἀπὸ τὴν ὄχθη ἐπυροβόλησαν, ὁ Λουπὲν κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸ Χόλμς, καὶ τὸν μεταχειρίσθη ὡς πρόχωμα.

Ἐβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ ἐπυροβόλησε. Τὸ καπέλλο τοῦ Γκανιμάρ ἐπετάχθη μακριά.

—Πῶς τὰς φάνηκε, Γκανιμάρ; φώναξε. Πήδησε τὸ πιστόλι τοῦ Χόλμς. Πάρτε το... Δὲ μοῦ χρειάζεται.

Καὶ τοῦ τὸ πέταξε. Ὁ Χόλμς τὸν παρατηροῦσε με θαυμασμό. Ἀστερευότανε! Ἐχλεύαζε! Ἐνῶ καὶ οἱ δύο ὄχθες τοῦ ποταμοῦ οἱ χωροφύλακες ἐπληθύναν ὀλοένα.

—Ὁμολογεῖτε, διδάσκαλε, εἶπε ὁ Λουπὲν, ὅτι δὲν θὰ δίνετε τὴ θέση σας γιὰ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου. Βρισκόσαστε στὴν πρώτη σειρὰ τῶν καθημάτων τῆς πλατείας! Εἴμαστε στὸν πρόλογο τοῦ δράματος, ἔπειτα θὰ πηδήσουμε στὴν τελευταία... τὴν αἰχμαλωσία ἢ τὴν ἀπόδραση τοῦ Λουπὲν. Συνεπῶς, διδάσκαλε, σὰς παρακαλῶ νὰ παραιτηθῇτε ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι. Ὑπάρχει καιρὸς καὶ μπορῶ νὰ διορθώσω τὸ κακὸ πού κάνετε. Εἴμεθα σύμφωνοι.

—Ὁχι!

Ὁ Λουπὲν ἔδειξε πῶς πειράχθηκε. Τὸν ξαναρώτησε ἄλλ' ἐκείνος ἀρνήθη καὶ πάλι. Τότε ἔβγαλε μιὰ σανίδα ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ τὸ νερὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει. Οἱ χωροφύλακες εἶχαν μὴ σὲ μιὰ ἄλλη βάρκα καὶ κωπηλατοῦσαν πρὸς αὐτοὺς δυνατὰ, ἐπλησίαζαν ὀλοένα. Τὰ νερά στὴν δικὴ τους ἀνεβαίνανε. Ὁ Ἀγγλὸς ἄναψε τὴν πίπα του, καὶ φαίνονταν ὅτι ὀνειροπολοῦσε καὶ ἐρέμβαζε, ἐνῶ ὁ Λουπὲν φλυαροῦσε καὶ τὸν εἰρωνευότανε, ἀλλὰ καὶ τοῦ συνιστοῦσε νὰ παραιτηθῇ γιὰ τὴν θάνατο μεγάλο κακὸ. Καὶ οἱ δύο τοὺς ἐκρυβαν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια μάσκα τὴν ἀδιαφορίαν τῆς σύγκρουσις τῶν δύο ὑπεροψιῶν τους!

Ξαφνικὰ ὁ Λουπὲν ἔδωσε ἓνα σπρώξιμο στὴ βάρκα καὶ τὴν ἀναποδογύρισε. Βρεθήκανε καὶ οἱ δύο στὸ ποτάμι. Δυνατὲς φωνὲς ἀκούσθησαν ἀπὸ τὴν ὄχθη, Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Χόλμς. Οἱ χωροφύλακες κωπηλατοῦσαν ὀλοένα καὶ πλησιάζαν.

—Θάρρος, κύριε Χόλμς, φώναξε ὁ ἐνωματάρχης Φολανφάν, πιάστε τὸ σχοινί...

Ὁ Ἀγγλὸς ἄρπαξε ἓνα παλαμάρι πού τοῦρριξαν, ἐνῶ ὁ Λουπὲν φαίνονταν καβαλλημένος ἀπάνω στὴν ἀναποδογυρισμένη βάρκα.

Ὁ ἐνωματάρχης Φολανφάν ὕψωσε τὸ πιστόλι του καὶ ἐπυροβόλησε. Ὁ Λουπὲν κλονίσθη, ἐκλύθη γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπάνω στὴ βάρκα, ὕστερα τὴν ἄφησε καὶ ἐξαφανίσθηκε...

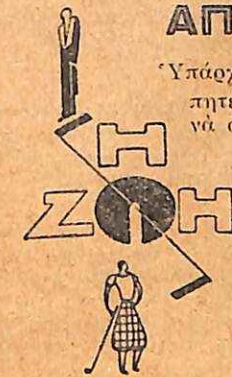
ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Στὸ ἐπόμενο, τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ «Εβραϊκοῦ καντηλιέρι» «Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀρσὲν Λουπὲν».

ΠΑΝΘΕΩΝ

Ἡ ΜΟΔΑ ΠΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΔ ΜΟΥ ΚΙ' Ἡ ΖΩΗ

ΑΠΙΣΤΙΕΣ

Υπάρχει μιὰ συνήθεια, ἀγαπητὲς μου ἀναγνώστρες, νὰ ἀποδίδουν τὴ λέξη «ἀπιστία» μονάχα στὰ σφάλματα τῆς γυναίκας.

Ἡ γυναίκα καὶ ἡ «ἀπιστία» ἔχουν καταντήσει δύο λέξεις συνώνυμες, δύο λέξεις πού μπερδεύεται ἡ μιὰ μέσα στὴν ἄλλη καὶ ὁ κόσμος δυσκο-

λεύεται νὰ τὴν ξεχωρίσῃ. Ὅσες με διαβάσατε ἴσαμε δὴ ἀσφαλῶς θ' ἀγαπητήσατε, με τὴ ζωντανὴ αὐτὴ οὐκλαμὰ πού γάνω στὴ γυναίκα.

Καὶ ὅμως δὲ φταίνει οἱ ἄντρες, δὲν φταίνει οὔτε ὁ κόσμος, ὅσο φταίμε ἡμεῖς πού συνηθίσαμε νὰ παραδεχόμεναι αὐτὴ τὴ συνωνυμία.

Μάλιστα, τὸ παραδεχόμεναι, χαμογελοῦμε κι' ὅλας.

Καὶ γιὰ τὴν νομίζετε; Νὰ σὰς τὸ πῶ ἁμέσως. Ἀπὸ ἀπλὴ φιλαρέσκεια.

Ἡ γυναίκα ἔχει ἓνα κακὸ ἰδίωμα: Φοβάται τὸν ἑαυτὸ της, φοβάται μὴ δὲν ἀρέσει ἢ μήπως ἄρχισε νὰ μὴν ἀρέσῃ. Θέτει λοιπὸν ὅλα τὰ μέσα νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἑαυτὸ της στοὺς ἄντρες.

Λίγο φλέει, ἓνα χαμόγελο παραπάνω, λογάκια ἀλληγορικά, κι' ἓνα σωρὸ μανουβρῶν.

Ἐκθέτει δηλαδὴ κοινὰ τὸν ἑαυτὸ της ἀπὸ ἀπλὴ φιλαρέσκεια.

Γι' αὐτὸ μὴ ξαφνιαζόμεναι ὅταν λέμε ὅτι ἡ γυναίκα εὐχαριστιέται μέσα της, ὅταν τῆς ἀποδίδουν τὴ λέξη ἀπιστία. Εἶναι ἓνας θριαμβὸς στὴ φιλαρέσκειά της. Βέβαια, ἀλλοίμονο ἂν ἡ γυναίκα δὲν ἐμποδίζονταν καὶ ἀπὸ τὴς κοινωνικῆς προλήψεως καὶ συνήθειες. Μάλιστα ὅπως εἶναι πρὸς τὸν μὴ ἐπιτόλεια ἀσφαλῶς θὰ εἶχε τὸ τουτέ νὰ διηγώτανε, με μεγαλειότητα φαντασία τὰ κατορθώματα τῆς ἀπιστίας της. Μήπως δὲν ὑπάρχουν λεύτερες διανοούμενες πού κομπορημονοῦν γιὰ ἐρωτικὰ κατορθώματα, ἐντελῶς φανταστικά, πού προκαλοῦν τὴν εὐαισθησία ὄχι μόνον τῶν ἀντρῶν ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν;

Γυναῖκες, μὴ θυμώνετε! Προσπαθήσατε νὰ εἰσατε περισσότερο ψυχραίες τόσο στὴ φαντασία σας ὅσο καὶ στὴν ἰδιοσυγκρασίαν σας. Καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ἂν περιορίσετε τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ καὶ γίνετε περισσότερο θετικές καὶ ψυχραιμες θάδιακρίνετε πολλὰ πράγματα.

ΠΡΙΟ

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ. Λάρισα.—Βas bien ἐλέγοντο τὴν ἐποχὴ τῆς Ζορὲ Σάντ οἱ διανοούμενες. Ἡ Σάντ συνηθίζε νὰ φορῇ μπλέ κάλτσες καὶ οἱ μικροδιανοούμενες γιὰ νὰ τὴ μνηθεύον φοροῦσαν κι' αὐτές.

ΛΙΑ. Θεσσαλονίκη.—Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίσετε. Τίποτα δὲν ὀφείλει ἡ στενοχώρια. Ἡ μόνη συμβουλή πού σὰς δίνω εἶναι νὰ τὸ ρίξετε ἔξω.

ΣΒΑΝΣΟΝ. Χίος.—Καταλαβαίνω βέβαια γιὰ τὴν ἀσέβεια ὡς συγγραφεὺς ἡ Ντελλῆ. Μπαίνει μέσα στὴς ψυχὲς τῆς νεολαίας. Εἶναι ἡ πρὶ ἡθικῆς καὶ ρομαντικῆς συγγραφῆς τῆς ἐποχῆς μας.

ΛΑΟΥΡΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ: Τ' ἀγοράκι αὐτὸ φορεῖ παντελονάκι ἀπὸ φανέλλα ἄσπρη, με μπλουζάκι λινόμεταξι ριγέ ἄσπρη μπλέ. Ἡ γραβάτα καὶ ἡ ζώνη ἀπὸ μπλέ μαρέν.

—Ὁ μικρὸς τοῦ φίλου δίπλα, φορεῖ παντελονάκι ἀπὸ γκριζὰ φανέλλα καὶ μιὰ μπλουζάκι λινόμεταξι. Μικρὸ στρουγγυλὸ γιακαδάκι καὶ ζωνίτσά με δύο κουμπιά.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΟΥΣΟΥΛΙΝΕΣ—ΤΑΦΤΑ—

ΟΡΓΚΑΝΤΙ. Ἀνάκληση, καὶ ἀπαλή ἡ ἀνοιξή προβλεπεί σὰ μουςουλλίνα ἀχνή καὶ διάφανη.

Μουςουλλίνα κι' ἀνοιξή, ἀνοιξή καὶ μουςουλλίνα.

Μουςουλίνες μονόχρωμες, μουςουλίνες ἐμπονιές, μουςουλίνες λευκῆς, μουςουλίνες σὲ ὅλα τὰ χρώματα καὶ σχέδια θὰ φορεθοῦν προκρινόμενες, ἀπογευματινῆς καὶ βραδυνῆς.

Βραδυνῆς, περισσότερο βραδυνῆς! Ἡ φετινὴ ἀνοιξή μὰς ἔδωσε τὴ μεγαλειότητα σὲ ἐμπονιές. Θὰ μάξῃ κανεὶς τὴν ἐφευρετικότητα τῶν βιομηχανῶν, σὲ σχέδια καὶ σὲ χρώματα.

Γιὰ τὴν ἡμέρα τὸ μαῦρο με τὸ ἄσπρο, τὸ μπλε με τὸ ἄσπρο θὰ προτιμηθοῦν περισσότερο σὲ διάφορα γεωμετρικὰ σχήματα. Τὰ λινουδάκια μικρὰ, τοποθετημένα κανονικά. Ἀνάμεσα σὰ διάφορα καινούργια ὑφάσματα τὸ «αὐτοῦ» ἔχει τυπωθῇ σὲ τετραγώνια, ἐνῶ τὸν αὐτὸν ὁ ταφτὰς σὲ κυκλικὰ σχέδια.

Ἡ μουςουλλίνα ὅμως προτιμάται με τὰ πρὶ ἀπὸ ἐμπονιές σὲ ὅλα τὰ χρώματα καὶ σὲ μεγάλα σχέδια. Μεγάλου κοῖνου καίτοι πρὶ σὲ ἄσπρο. Ἡ μουςουλλίνα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον θὰ στολισθῇ με ταφτά. Ζῶντες εἰδικῶς ἀπὸ ταφτά, φαρδιεῖς, σὲ διάφορα σχήματα μαρὸς, πρὶ σὲ ὅλα.

Μιὰ μεγάλη ἐλευθερία καὶ πρωτοβουλία ἔχει δοθῇ στὴς ὁρμές, με τὰ νέα αὐτὰ ὑφάσματα, χωρίς νὰ παρεξηγηθοῦν ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνες τῆς μόδας.

Μουςουλλίνα ὀργαντί, ταφτάς, στρουγγυλίζονται ἀνάμεσα σὰ χεῖρα νὰ σηματοδοτήσῃ διάφορα στολίσματα καὶ γαρνιτούρες μαρὸς, πρὶ σὲ πλάγια, πάνω στὴ μέση τοποθετημένα με χάση καὶ καλαίσθησι.

Εἶναι ἡ μόδα με τὴς ἐκκεντρώτικες προσωπικῆς ἐκκεντρώτικες πού πρεσβεύουν γύρω ἀπὸ τὴν ἴσιν πάντα γραμμὴ καὶ κολλητὴ πάνω στὸ κορμί.

Ἀκόμα βολάν, καπέτα, σιρτά, παλῶν με τὰ φανταστικὰ τὸ μεγαλύτερο ὅλο καὶ θὰ δεῖξουν τὴ δεξιότητά καὶ τὸ γούστο καὶ τὸ γούστο.

—Φ'ο ρεματάκι κοριτσίστικο ἀπὸ μάλινο ἀκωσέζικο ὑφασματράσινο καὶ μπέζ.

—Τὸ μικρὸ κοριτσάκι δίπλα τῆς φορεῖ ἓνα μάλινο πανωφοράκι μπέζ, με μικρὰ βολάν.

στοὺς ὤμους. Τ' ἀγοράκι, δίπλα φορεῖ ἓνα κοστούμακι ἀπὸ τουρνὺ μπέζ. Τὸ σακκάκι σταυρωτὸ, γαρνιρισμένο με τσεπολές.

—Τέλος τὸ τελευταῖο κοριτσάκι φορεῖ ἓνα πανωφοράκι μάλινο με παστέλ, σταυρωτὸ. Κομπάνει με τέσσαρα κουμπιά.

LILY

1567

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ταυτόχρονως και μια γενικότερη εξωτερική.

Όταν το δέρμα του προσώπου είναι γεμάτο από σπυράκια—στο μέτωπο—στο πηγούνι, στη μύτη—τότε πρέπει ν' αλλάξετε τακτική και ν' μεταχειρίζεστε κάθε πρωί νερό ζεστό, μάλιστα πολύ ζεστό, βραστό και σαπούνι νερό ζεστό με borate de soude. Αφού λοιπόν πλυθείτε και σκουπισθείτε περνάτε το πρόσωπο με ένα μπαμπάκι βουτηγμένο σε τριανταφυλλόνη ή και σε χαμομήλι. Αν το δέρμα είναι λιπαρό τότε αντί χαμομήλι και τριανταφυλλόνη, βάψτε το κάτωθι :

Sublimé gr. 0, 10
Kesorcine 1
Chloral 2
Alcool 100

Τη νύχτα αφού ξαναπλυθείτε πάλι με ζεστό νερό σκουπίζετε καλά μ' ένα μαλακό πανί και βάψτε από την κάτωθι πομάδα μονάχα στα σπυράκια πάνω, όχι σε όλο το πρόσωπο :

Camphre gr. 0.20
Acide Salicylique 0.20
Oxyde de zinc 2
Vaseline 8
Lanoline 8

Q. S.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

MONIKA—ΚΙΑΚΙΣ.—Σας έγραψα ιδιαιτέρως για το πρώτο ερώτημά σας. Όσο για το δεύτερο εξακολουθήστε τη δεύτερη συνταγή. Κακό δεν κάνει. Γράφατέ μου αποτελέσματα μέσα σ' ένα μήνα. Έν περιπτώσει και δεν έγινε τίποτα γράψτε μου ποιές συνταγές σας έδωσα να σας δώσω άλλες. Εύχαριστούμε για τις ενέργειές σας για το «Πάνθη».

Γ. Γ. ΔΗΜ. ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Να πλένετε με ζεστό νερό, να σκουπίζεστε καλά και να ξαναπλένεστε με χαμομήλι.

Το πρωί καθώς και το βράδυ. Τό βράδυ όμως πριν πλαγιάσετε, βάψτε πάνω από το καθένα λιγάκι από την κάτωθι συνταγή:

Camphre 0. gr 10
Acide salicylique 0, gr 10
Oxyde de zinc 1, gr. —
Vaseline 4, gr.
Lanoline

Και άμέσως θα εξαφανίζονται. Γενικά για το πρόσωπο μεταχειρισθείτε την κάτωθι συνταγή για το δέρμα:

30 gr a c. o camphré
15 gr. Teint benjoin
60 gr. Eau de Cologne

ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΣΑ.—Στείλτε μου άμέσως 3 δρ. τα έσοδα άπαντήσεως δι' ιδιαιτέρας έπιστολής, διότι αυτό δεν ήμπορώ να το έμβέσω απ' αυτή τη στήλη. Για το πρόσωπο διαβάστε τις συμβουλές που δίνω παραπάνω στη Δίδα Γ. Γ. Δημ. Μυτιλήνη. Μην κάνετε πράγματα του κεφαλιού σας.

Κρέμα ζητείτε από το φαρμακοποιό σας κατάλληλη για το δέρμα σας. Πούντα μη βάψετε πάρα πολύ λίγη και όχι Ζακόν.

Πάντοτε με ζεστό νερό το πρόσωπο. **ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΑΜΑΛΙΑΔΑ.**—Μεταχειρισθείτε την κάτωθι συνταγήν: 30 gr. Glycéré d' amidon

Επίσης το θειάφι είναι υπέροχο φάρμακο για σπυράκια.

Τό μεταχειρίζεστε για σαπούνισμα ή επαλείψετε πάνω στα διάφορα σπυράκια.

2 gr. acide Salicylique
20 gr. Soufre précipité
80 gr. Σαπούνι.

Αν κανένα από τα σπυράκια άσπριση στην κορφή του τ' ανοίγετε με μια καμμένη καρφίτσα, τό σιβετε καλά και τό ποτίζετε μ' ένα μπαμπάκι βουτηγμένο σε ιώδιο.

Θά τά δΐτε έτσι ένα ένα να μαραινώνται και νά περνούν τελειωτικά. Αυτό όμως δεν είναι άρκετό γιατί τά σπυράκια αυτά άφίνουν σημάδια που χαλούν τό δέρμα.

Πρέπει ταυτόχρονα με την τοπική θεραπεία, νά φροντίσετε και για την έσωτερική τοιαύτη.

Νά τρώτε σιγά, και νά μασάτε καλά την τροφή σας. Έλαττώνετε τό κρέας χωρίς νά τό καταργήσετε.

Θ' άποφεύγετε νά τρώτε φασιόλια, φακές, κουζίνα, μπιζέλια. Όπως επίσης και την ψύχα του ψωμιού. Πίνετε μεταλλικό νερό, Vichy ή Vals.

Τά βράδυα στο φαί νά πέρνετε δύο ή τρία κουταλάκια του καφέ από τό κάτωθι που δίνετε νά σας τό παρασκευάση ο φαρμακοποιός σας.

Soufre lavé 50 gr.
Crème de tartre pulver 50
Miel blanc

Q. S.

μπουκαλάκι άγνό δξυζενέ Μέρκ και μ' ένα μπαμπάκι τις βρέχετε. Αυτό χρησιμεύει για νά ξανθύνουν και νά άτονισή τό χρώμα τους. Άγοράσετε όμως και μια ελαφρόπετρα και κάθε πρωί τη βουτάτε σε χλιαρό νερό και τρίβετε από πάνω ελαφρά, έτσι τσακίζονται, τρίβονται κι' ό,τι μείνει άν μείνει δε φαίνεται. Μακριά από τό διάφορα άποτριχωτικά που καταστρέφουν την έπιδερμίδα. Έπειτα δροσίψτε τό πρόσωπο αφού πλυθείτε με ζεστό νερό και τό σκουπίσετε με χαμομήλι.

ΛΑΠΥ ΓΟΜΟΝΟΥΣΑ.—Στην πρώτη ερώτησή σας άπαντώ είναι πολύ καλό αυτό για τό χέρια. Πάντοτε νά τό πλένετε με ζεστό νερό και σαπούνι. Έπειτα ένα μέρος γλυκερίνα και χυμό λεμονιού. Επίσης για ν' άσπρίσουν, δίνετε νά σας φιάσουν την κάτωθι συνταγή:

40 gr Lanoline pure
20 gr. Eau de roses
5 gr. Liqueur Labarraque
1 gr. Ess géranium

Για τόν ιδρώτα:

Νά πλένετε τά μέρη που ιδρώνουν πάντοτε με κρύο νερό. Προσθέτοντας μέσα λίγη στίψη σκόνη. Και με την κάτωθι λοσιονάφου προηγουμένως σκουπισθείτε καλά.

Alcoolé de romarin 200 gr.
Baume du Perou 2 gr.
Teint Belladone 50 gr.
Chloral 10 gr.

Αν εξακολουθή τότε παραγγείλατε τό κάτωθι με τό όποιο κάνετε έντριψάς.

Borax 15 gr.
Acide Salicylique 15 gr.
Acide borikne 5 gr.
Glycerine 60 gr.
Alcool dilué 60 gr.

Για τό χαμομήλι μπορείτε νά τό βράψτε και νά τό πλένετε ιδιαιτέρως. Δεν είναι ανάγκη νά τό ανακατεψετε.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ ΚΛΗΜΑΤΟΦΥΛΛΑ

ΑΑ. Πέρνομε άνάλογα κληματοφύλλα, 1 δόα κιμά, 35—40 δόαμια ρύζι, λίγο μαϊντανό και άνιθο 5 κρεμμύδια και άλατοπίπερο. Πλένομαι τά κληματοφύλλα και τά ζεματίζομε τόσο, ώστε νά μαραθούν, χωρίς όμως και νά βράσουν. Έν

τῷ μεταξύ κόβουμε πολύ φιλά τά κρεμμύδια, τόν άνιθο και τό μαϊντανό και τά τοποθετούμε μαζί με τόν κιμά, και τό ρύζι, που τῶχουμε ζεματίσει και στραγγίσει, και τό άλατοπίπερο μέσα στη λεκάνη. Τά ανακατώνομε λίγο και γεμίζομε τά φύλλα. Όταν τά γεμίσωμε όλα πέρνομε μια βαθειά κατσαρόλα και τοποθετούμε μέσα τούς ντολμάδες, άν είναι δυνατό σε μια στρώση άλλως σε δύο. Τούς άλατίζομε άκόμη λίγο, ρίχνομε στην κατσαρόλα ένα γεμάτο ποτήρι νερό και τούς βάζομε στη φωτιά νά βράσουν.

Όταν βράσουν και άπορροφήσουν τό νερό, τότε βάζομε μέσα στην κατσαρόλα τόσο νερό, ώστε νά μισοσκεπασθούν οι ντολμάδες και τούς αφήνομε νά βράσουν μια ώρα, (έως ότου ψηθούν καλά). Έπειτα φιάχνουμε άσπρη σάλτσα ως εξής. Βάζομε σε μια κατσαρόλα 3 κουταλιές της σούπας βούτυρο άλευρι νά πάρουν βράση, δουλεύοντας διαρκώς με τό σύρμα.

Όταν ιδούμε ότι τό άλευρι έγινε ένα μίγμα με τό βούτυρο, τότε στραγγίζομε μέσα τό ζουμί των ντολμάδων (προσέχοντες νά μη βάζομε πολύ και γίνη άραιή ή σάλτσα, ένα ποτήρι γάλα ζεστό, τό ζουμί ενός λεμονιού κι' ένα κροκό αυγού, δουλεύοντας διαρκώς με τό σύρμα. Όταν ή σάλτσα, δέσει τόσο ώστε νά μην είναι ούτε άραιή ούτε πηκτή, τότε βάζομε τούς ντολμάδες σε μια πιατέλλα και τούς περιλούζομε με αυτή τη σάλτσα, ή—πράγμα που γίνεται, συνηθέστατα—βάζομε χωριστά τη σάλτσα και τη ρίχνει ο καθ' ένας όταν πάρη τούς ντολμάδες στο πιάτο του.

ΜΥΑΔΑ Μ' ΑΥΓΑ.—Βάζομε τά μυαλά στο νερό νά ξεπλυθούν από τά αίματα. Έπειτα τά βάζομε σε χλιαρό νερό επί 10 λεπτά και μετά πέρνομε στην άριστερη χούφτα μας τό μυαλό και με ένα μικρό μαχαιράκι αφαιρούμε τη μεμβράνη του. Τά ξεπλένομε πάλι, και τά βάζομε νά βράσουν με τόσο νερό όσο νά σκεπάζονται.

ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟ ΚΑΘΙΣΜΑ

Ό τρόπος με τόν όποιο καθώμαστε παίζει μεγάλο ρόλο στο νά μορφώση κανείς καλή γνώμη για μας. Τό νά κάθεται κανείς ξεπλωμένος αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα δεν είναι κακό. Νάχη όμως τό ένα πόδι επάνω στο άλλο και νά τό κουνά διαρκώς δεν είναι σωστό. Δεν πρέπει όταν καθώμαστε στο ξαχαροπλαστείο ή σε άλλο κέντρο ν' άπασχολούμε μια καρέκλα για νά καθώμαστε, άλλες για τό πόδια μας κι' άλλες για τό χέρια μας. Δεν πρέπει επίσης νά πατούμε στην καρέκλα του άλλου και νά την κουνάμε μάλιστα. Οι κυρίες πρέπει νά προσέχουν ώστε νά μην έκθέτουν μέλη του σώματός των, που ούδέποτε άλλοτε θά έπ'ετρεπαν νά τά ιδή τρίτος. Όταν συνοδεύετε μια κυρία πάντοτε θά καθίσετε άριστερά της. Όταν συνοδεύετε δύο θά καθίσετε με-

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Ντολμάδες κληματοφύλλα
Τυρί κασέρι—φρούτα

Μυαλά με αυγά
Πουρέ—Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κολοκυθάκια όγκρατέν
Μακαρόνια—Φρούτα

Γαρίδες σάλτσα
Έλνές—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Παϊδάκια σχάρας
Χόρτα ραδικία—Φρούτα

Κροκέττες με ρύζι
Γιαούρι—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μοσχάρι μπιζέλια
Τυρί—Κρέμα
Φρούτα

Μπιριζόλες μοσχάρ.
Κολοκυθάκια βραστά
Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ψάρι τηγ. σκορδαλιά
Παντζάρια—Φρούτα

Όμελέττα τυρί
Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Ποδαράκια πανέ
Πουρέ πατάτα—Τυρί

Μαρίδες τηγαν
Βρούβες—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Άγκιναρκοκούκκια
Ελνές—Φρούτα

Πατάτες βραστές
Αυγά σαλάτα—Κομπόστα

σουπας βούτυρο, 40 δόαμια παμεζάνα 25 δόαμια γοιτρομέρι, 2 αυγά και γαλέττα διά πανάρισμα και άνάλογο άλατοπίπερο. Κάνομε τό ρύζι πιλάφι με τό νερό ή ζουμί. Όταν έτοιμασθή και άπορροφήση τό νερό, τό κατεβάζομε από τη φωτιά και άμέσως ρίχνομε μέσα την παμεζάνα, τό γοιτρομέρι φιλοκοιμένο, και ανακατώνομε καλά νά γίνουν όλα μια μάζα, την όποια άν γίνη σφικτη άραιώνομε με έναν ή δύο κρόκους αυγού. Πλάθνομε με τά άλευρωμένα χέρια μας τις κροκέττες, τις πανάρομε με τό αυγό και τη γαλέττα και τις τηγανίζομε με βούτυρο έως ότου ξανθίσουν. Έπειτα τις σερβίρομε στην πιατέλλα και ρίχνομε επάνω φύλλα μαϊντανού.

ταξύ τους, άσχετο άν είσθε στο θέατρο, σε κέντρο ή στο αυτοκίνητο. Έάν δυό κυρίες συνοδεύουν μια κυρία τότε αυτή πρέπει νά καθήση μεταξύ των δύο. Πολλές κυρίες ή δεσποινίδες λόγω άπροσεξίας κάθονται με τέτοιο τρόπο, ώστε νά προκαλούν τά βλέμματα όλων. Πρέπει όμως νά ξέρον ότι δεν υπάρχει πιο άντιασθητικό πράγμα, από το νά βλέπη κανείς τέτοιες στάσεις, που προδίνουν όχι μόνον άπρόσεχτο γαρτζήρα, αλλά και άναίδη. Πρέπει νά γίνονται όλα με άφέλεια και απλότητα. Όταν συνοδεύομε δυό κυρίες, βάζομε δεξιά μας την μεγαλύτερα κυρία. Έάν είμαστε εις ένα θεωρείο θά βάλωμε στα μπροστινά καθίσματα τις κυρίες οι άνδρες θά καθήσουν πίσω. Έκτός άν είναι δύο ή τρία άτομα και ό χάρος επιτρέπει νά καθίσουν όλοι έμπρός. Όταν ή διόδος είναι στενή, αφήνομε νά προπορευθούν οι κυρίες. Επίσης όταν σηκώνομαστε από ένα κέντρο, αφήνομε νά προχωρήσουν πρώτες. Έάν ή κυρία θέλη νά στηριχθή στο μπράτσο προτιμότερο είναι νά στηριχθή στο άριστερό μας. Δεν πρέπει νά σφουγγίζομε, νά τραγουδάμε, νά φωνάζομε άλλους δυνατά ή νά διαβάζομε έφημερίδα όταν καθήμεθα με κυρία. Η προσπάθεια μας πρέπει νά τείνη εις τόν νά μη άφίσουμε την συντροφιά μας νά πλῆξη. Δι' αυτό πρέπει ο συνοδεύων νά είναι δηλητηριώδης και εύχάριστος εις την συντροφιά του. Δεν υπάρχει άνδρ στερο και προστυχότερο θέαμα, από κείνο που παρουσιάζουν μερικοί κύριοι οι όποιοι, όταν συνοδεύουν, προσπαθούν νά προκαλέσουν τά βλέμματα των διαβατών.

ΚΟΙΡΟΝΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

(Συνέχεια)
Ήταν ο επιθεωρητής Νέιλ. Μου εξήγησε πώς έστειλε πρῶτ-πρῶτ καὶ μὲ τὴν ἔφεραν καὶ ὅτι μποροῦσα νὰ προγευματίσω ἂν ἤθελα. Τὸν εὐχαρίστησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Μου ἀνήγγειλε ὅτι θὰ παρουσιαζόμουν στὸν ἀνακριτὴ στὶς ἑνδεκά.

Ἐνῶ ἔπερνα τὸ πρόγραμμα μου, μὲ ἤλθε ξαφνικά ἡ ἰδέα νὰ στείλω ἕνα σημείωμα στὸ λόρδο Λάμερσφιλντ. Κάθισα λοιπὸν κι' ἔγραψα τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

Πέμπτο Ἀστυνομικὸ Τμήμα. Πέμπτη.
«Ἀγαπητὲ λόρδε Λάμερσφιλντ: Κάποτε εἶχατε τὴν καλὴ συνήθεια νὰ με διαβεβαιώσετε ὅτι μποροῦσα ν' ἀποταθῶ σὲ σὰς ἂν βρισκόμουν ποτὲ σὲ δύσκολη θέση. Ἡ εὐκαιρία παρουσιάζεται, καθὼς βλέπετε, νωρίτερα ἀπ' ὅ, τι περίμενα.

Μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι δὲ διέπραξα τὸ ἔγκλημα πού γιαιτὸ κατηγοροῦμαι. Ἄν σὰς μὲνη καιρὸς περᾶστε ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα ὅπου βρισκομαι ὑπὸ κράτησιν. Θὰ με υποχρεώσετε μὲ τὶς καλὲς συμβουλές πού θὰ μοῦ δώσετε. Ὡς ἀντάλλαγμα θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία πού θὰ σὰς διασκεδάσῃ κάπως ἀπὸ τὴν μονοτονία τῆς καθημερινῆς σας ζωῆς.

Δεχθῆτε παρακαλῶ κ.λ.π.

Στούαρτ Νορθκόουτ»

Ὅσο λίγο κι' ἂν γνώριζα τὸ λόρδο Λάμερσφιλντ, εἶχα τὴν πεποίθησιν πὼς θὰ ἔρχόταν. Εἶχα με πολλὰ κοινὰ συμφέροντα. Ἐπειτα οἱ συνθήκες τῆς σύλληψής μου ἦταν τόσο πρωτακουστές πὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε κι' αὐτὸς μεγάλη περιέργεια νὰ μάθῃ κάποια ἀλήθεια.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Νέιλ διάβασε μὲ ἐκπληξὴ καὶ σεβασμὸ τὴ διεύθυνσιν. Προθυμοποιήθηκε νὰ στείλῃ ἀμέσως τὸ γράμμα. Βγήκε καὶ σὲ λίγο γύρισε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ Μπίλλυ περίμενε.

Μόλις ὠδήγησαν τὸν τελευταῖο στὸ κελλί μου, κύτταξε ὅλα γύρω του μὲ θαυμασμό.

—Μὰ εὖ εἶσαι περίφημος ἐδῶ μέσα φιλαράκο μου. Καὶ ἐγὼ πού περίμενα νὰ σὲ βρῶ σὲ κανένα ὑγρὸ ὑπόγειο νὰ καίμασαι πᾶν σὲ ἀχυρὸ; Τί σημαίνει ὅλη αὕτὴ ἡ πολυτέλεια;

—Προσπαθοῦμε νὰ προσφέρουμε ὅλη τὴ δυνατὴ ἀνεση στοὺς κρατούμενους. Λυποῦμαι πὺ δὲν μπορῶ νὰ σὰς προσφέρω κι' ἕνα ποτήρι οὐίσκι. Ἐχουμε ὅμως θαυμάσιο κα-

κάο ἂν ἐπιθυμῆτε. Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Νέιλ ὅταν ἔκαμα κι' ἐγὼ τὴν ἰδια παρατήρησιν μὲ σένα.

Ὁ Μπίλλυ κάθισε στὴν ἄκρην τῆς τραπέζης μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

—Τὰ πράγματα εἶναι λιγάκι σκοδρα. Πιστεύω ὅτι τώρα πὺ πέθανε ὁ Νορθκόουτ θὰ διηγηθῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Νὰ συμβουλευθῶ καὶ κανένα δικηγόρο. Θέλεις νὰ φροντίσω ἐγὼ;

—Ἐ γράψα στὸ Λάμερσφιλντ καὶ φαντάζομαι πὺς θὰ ἔλθῃ. Θὰ περιμένω νὰ τὸν συμβουλευθῶ πρὶν λάβω καμμιὰ ἀπόφασιν.

Ὁ Μπίλλυ χτύπησε τὰ χέρια του.

Διάβολε! Ἡ ἰδέα σου εἶναι λαμπρή. Τί μπορεῖς νὰ ἐπιθυμῆς περισσότερο ἀφ' ὅ,τι ἔχεις μὲ τὸ μὲρος σου τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν; Καὶ δὲ μοῦ λὲς ἔμαθες τίποτε νεώτερο γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Πράντο καὶ γιὰ τὸν τρόπο πὺ ἀνακάλυψε ἡ ἀστυνομία τὰ ἴχνη σου;

Νομίζω πὺς ὁ Ντὰ Κόστα τὰ ἔκαμε ὅλα αὐτὰ. Πολὺ γρήγορα ἄλλως τε θὰ μάθω με λεπτομερῶς τὰ διατρέξαντα γιὰ τὴν θά παρῶσι αὐτὸ στὶς 11 στὸν ἀνακριτὴ.

Ὁ Μπίλλυ κύτταξε τὸ ρολόι του.

Τότε πρέπει νὰ σ' ἐγκαταλείπω. Γιατὶ ὑποσχέθηκα στὴ Μέρσια νὰ τὴ συνοδεύσω στὸ δικαστήριον.

Ἡ Μέρσια! Ἀναφώνησα μὰ ποῖος πρόλαβε νὰ τὴν πληροφορήσῃ;

—Ἐγὼ, σήμερον τὸ πρῶτ στὸ τηλέφωνο. Ἐκαμάσχημα;

—Διόλου. Μήπως δὲ θὰ τὰ μάθαινε ὅλα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες; Δὲ θὰ ἤθελα μόνο ν' ἀναμειχθῇ τ' ὄνομά της σ' ὅλη αὕτὴ τὴν υπόθεσιν.

—Ἐπειδὴ θ' ἀναγκασθῇ ὅπωςδήποτε νὰ καταθέσῃ ὅτι ἔξερει, νομίζω πὺς τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ παρευρεθῇ σ' ὅλη τὴν διαδικασίαν ὥστε νὰ ἔξερῃ πὺς θὰ φερθῇ ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ σειρά της. Ἐσφίξα τὸ χέρι τοῦ Μπίλλυ.

—Εὐχαριστῶ, φίλε μου. Ἐχεις δίκην.

Ἀφίερῶσα τὰ εἴκοσι λεπτά πὺ εἶχα ἀκόμα στὴ διάθεσίν μου, νὰ τακτοποιήσω μὴ τὴ χρονολογικὴ τους σειρά, τὰ

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Ὁ Στούαρτ Νορθκόουτ, συναντᾷ ἕνα βράδυ στὸ Λονδίνο τὸν Ἰάκωβο Μπύρτον, ὁ ὁποῖος τοῦ μοιάζει στὴ μορφή καὶ σ' ἀνάστημα καταπληκτικὰ, καὶ τοῦ προτείνει ἀντὶ δέκα χιλιάδων λιγῶν ν' ἀλλάξουν ταυτότητες γιὰ τρεῖς βδομάδες.

Μολονότι, ὅπως τοῦ ἐξέθεσεν ὁ Νορθκόουτ, ἐκινδύνευε 99 φορές στὶς 100 νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, ὁ Μπύρτον, πὺ ἦταν ἀπένταρος, ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ ἀμέσως ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Πάρκου μέγαρον τοῦ πρώτου, χωρὶς νὰ καταλάβουν οἱ ὑπηρεταὶ τὴν ἀλλαγὴ. Εὐθὺς ὅμως τὸ πρῶτο βράδυ, μιὰ ὠραιότητα νέα, ἡ Μέρσια Σολάνο, πυροβολεῖ τὸν Μπύρτον ἐκ τῶν ὀπισθῶν. Ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, τὴν ἀφώπλισε καὶ τὴν ρώτησε, γιὰτί τὸκανε. Τοῦπε ὅτι εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ τουφεκίσουν τὸν πατέρα της καὶ τῆς ὤρξισθη ὅτι ἦταν ἀθῶος.

Τὴν ἄλλη μέρα εὐρέθη ἀγρωστός ὁ Μπύρτον μὲ τὸ φέρνιβαλ, ξάδερφο τοῦ Νορθκόουτ, πῆγαν σ' ἕνα μεσιτικὸ γραφεῖο καὶ ζήτησε ἕνα «μαῖτο ντ' ὀτέλ». Τοῦστεῖλαν τὸ Φράνσις, ὁ ὁποῖος τὴ νύχτα ἀπειριπάθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν Μπύρτον, ἀλλ' ὁ τελευταῖος ἐσώθη καὶ πάλιν ἀφ' ὅ,τι πλῆγασε τὸ Φράνσις. Μετὰ τὴν νέα αὕτὴ ἐπιθεσὴ ὁ Μπύρτον, καλεῖ τὸ φίλον τοῦ Μπίλλυ Λόγκαν νὰ τὸν ζητήσῃ στὸ μέγαρον τῆς Λεωφόρου Πάρκου. Ὁ Μπίλλυ πῆγε καὶ τὸν περιμένε, διότι ὁ Μπύρτον—ὡς Νορθκόουτ—ἦταν στὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ. Ὅταν γύριζε τοῦ ἐπετέθη ἕνας ἄγνωστος καὶ τὸν πλῆγασε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο μὲ στιλέττο.

Ὁ Μπίλλυ τοῦ νοσήλευσε τὴν ἐπιπόλαια πληγὴ καὶ τὴν ἐπο-

θεσιν καὶ τὶς ἀπόψεις τῆς ἀστυνομίας. Περιττὸν δὲ σὰς πῶς τὸν ἄκουα μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Πρῶτα, πρῶτα δήλωσε πὺς ὁ ἀνθρωπος πὺς βρέθηκε δολοφονημένος ἦταν, δίχως τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὁ Στούαρτ Νορθκόουτ. Ἦταν ἀκόμα ἐξακριβωμένο πὺς εἶχα περάσει λίγες ὄρες μὲ τὸ θῆμα, σὸ ρεστοράν τοῦ Μιλάνου, δυὸ μέρες πρὶν τὸν δολοφονήσουν. Τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου εἶχα παρουσιασθεῖ στὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, ὡς Στούαρτ Νορθκόουτ, καὶ ὁ λόρδος Σαγκάτ ἦταν ἑτοιμος νὰ μαρτυρήσῃ, πὺς εἶχα ἐγκαταλείψει νωρὶς τὴν ἐσπερίδα καὶ πὺς φαινόμουν πολὺ ταραγμένος. Στὴν Λεωφόρο τοῦ Πάρκου ἔφθασα τὶς πρωινὲς ὄρες καὶ τὰ ροῦχα μου

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

μὲν ἐφυγαν γιὰ τὸ κτήμα τοῦ Φέρνιβαλ. Ὁ Μπίλλυ ἐγκαθίσταται στὸ γειτονικὸ Πανδοχεῖο «Ἀροτρον» καὶ μὲ τὴν ἐπέμβασίν του σώζεται ὁ Μπύρτον ἀπὸ μιὰ δολοφονικὴ ἐπίθεσιν πὺς ὀργάνωσε ὁ Φέρνιβαλ μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Νορθκόουτ. Ὅταν ὁ Μπύρτον ἔφθασε εἰς ἀποδοχὰ στὸν πύργο, ὅπου τὸν θεωροῦσαν ὡς σκοτωμένο, ὁ Φέρνιβαλ ἐταράχθη κάπως, ἀλλὰ ἔκανε πὺς ἀγανακτεῖ ἐναντίον τῶν ἀποπειραθέντων τὴν δολοφονίαν. Τὸ πρῶτ ὁ Μπύρτον μὲ τὸ Φέρνιβαλ πῆγαν στὴν Ἀστυνομία καὶ κατέγγειλαν τὴν ἀπόπειρα.

Ἐπειτα ὁ Μπύρτον πῆγε καὶ βρήκε τὴ Μέρσια Σολάνο, μὲ τὴν ὁποία εἶναι ἐρωτευμένοι.

Ἐνῶ ὁ Μπύρτον συνομιλεῖ μὲ τὴ Μέρσια φθάνουν διάφοροι ποσειδωνοῦ τοῦ Φέρνιβαλ καὶ δολοφονοῦν τὸν ἀναχωρεῖ μαζί τους καὶ πηγαίνει στὸν πύργο. Ἐκεῖ ὁ Φέρνιβαλ τοὺς ἀναγγέλλει ὅτι θὰ φύγῃ γιὰ τὸ Λονδίνο.

Τὴν ἄλλη μέρα στὸν πύργο γίνεται δεκτὸς ὁ Μπίλλυ. Λόγαν ὁ ὁποῖος λέγει στὸν Μπύρτον ὅτι οἱ ἐπιζητούντες τὴν δολοφονία τοῦ Νορθκόουτ μὲ τοὺς ὁποῖους συνεργάζεται καὶ ἡ Μέρσια, τὴν ἔχουν φυλακίσει, διότι ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν τοὺς βοηθεῖ στοὺς σκοπούς τους.

Ὁ Μπύρτον τότε παρεκάλει τὸν Μπίλλυ μὲ τὴν πᾶν στὸ «Ἀροτρον» νὰ τοῦ τηλεγραφήσῃ ὅτι πρέπει νὰ πάῃ στὸ Λονδίνο. Ὁ Μπίλλυ ὑπάκουσε καὶ τὴν ἄλλη μέρα οἱ δύο φίλοι ἔτρεξαν καὶ ἀπελευθέρωσαν τὴν δίδα Σολάνο.

Ὅταν οἱ δυὸ φίλοι ἔφθασαν σὸν μέγαρον τοῦ Νορθκόουτ εὐρίσκον νὰ τοὺς περιμένουν ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν καὶ ὠδήγησαν στὸ κρατητήριον τὸ Μπύρτον ὡς δολοφόνου τοῦ Νορθκόουτ.

Τὸν διεδέχτηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Κοῦρτις. Ζήτησε ἀπὸ τὸν πρόεδρο τὴν ἀδεία νὰ με κρατήσῃ στὴ φυλακὴ ὡς αὐριό τὸ πρῶτ.

Ὁ πρόεδρος ζήτησε ἐξηγήσεις. Μὲ μικρὲς διακεκομμένες φράσεις ἐξέθεσε τὴν υπό-

θεσιν καὶ τὶς ἀπόψεις τῆς ἀστυνομίας. Περιττὸν δὲ σὰς πῶς τὸν ἄκουα μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Πρῶτα, πρῶτα δήλωσε πὺς ὁ ἀνθρωπος πὺς βρέθηκε δολοφονημένος ἦταν, δίχως τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὁ Στούαρτ Νορθκόουτ. Ἦταν ἀκόμα ἐξακριβωμένο πὺς εἶχα περάσει λίγες ὄρες μὲ τὸ θῆμα, σὸ ρεστοράν τοῦ Μιλάνου, δυὸ μέρες πρὶν τὸν δολοφονήσουν. Τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου εἶχα παρουσιασθεῖ στὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, ὡς Στούαρτ Νορθκόουτ, καὶ ὁ λόρδος Σαγκάτ ἦταν ἑτοιμος νὰ μαρτυρήσῃ, πὺς εἶχα ἐγκαταλείψει νωρὶς τὴν ἐσπερίδα καὶ πὺς φαινόμουν πολὺ ταραγμένος. Στὴν Λεωφόρο τοῦ Πάρκου ἔφθασα τὶς πρωινὲς ὄρες καὶ τὰ ροῦχα μου

γεγονότα πὺς εἶχαν λάβει χώρα ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺς συνάντησα τὸν Νορθκόουτ. Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀποκρύψω τίποτα ἀπὸ τὸ Λάμερσφιλντ. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἦρθε ὁ ἐπιθεωρητὴς Νέιλ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὸ δικαστήριον. Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη. Ὁ μόνος πὺς ἀναγνώρισα ἦταν ὁ Μαυρίκιος καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά. Ἀπέφυγε συστηματικὰ νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα μου. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ διάφοροι ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος σχολίαζε δυνατὰ τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου μὲ προσέειπε καλὴ ἐντύπωσιν. Ἐμοί-αζε λίγο στὸ λόρδο Λάμερσφιλντ. Ὑποκλίθηκα μ' εὐγένεια μπροστά του. Μου ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του στὰ δικά μου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ βαθύτατα τὴν νεύσιν μου.

Πρῶτα κατέθεσε ὁ ἐπιθεωρητὴς Νέιλ. Ἐτοίμαθα πὺς εἶχαν στείλῃ ἕνα ἀστυνομικὸ ὁστὸ Γουόλφφορντ, γιὰ νὰ με συλλάβῃ, ὅταν ἐγὼ εἶχα ἤδη ἀναχωρήσει.

Τὸν διεδέχτηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Κοῦρτις. Ζήτησε ἀπὸ τὸν πρόεδρο τὴν ἀδεία νὰ με κρατήσῃ στὴ φυλακὴ ὡς αὐριό τὸ πρῶτ.

Ὁ πρόεδρος ζήτησε ἐξηγήσεις. Μὲ μικρὲς διακεκομμένες φράσεις ἐξέθεσε τὴν υπό-

θεσιν καὶ τὶς ἀπόψεις τῆς ἀστυνομίας. Περιττὸν δὲ σὰς πῶς τὸν ἄκουα μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Πρῶτα, πρῶτα δήλωσε πὺς ὁ ἀνθρωπος πὺς βρέθηκε δολοφονημένος ἦταν, δίχως τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὁ Στούαρτ Νορθκόουτ. Ἦταν ἀκόμα ἐξακριβωμένο πὺς εἶχα περάσει λίγες ὄρες μὲ τὸ θῆμα, σὸ ρεστοράν τοῦ Μιλάνου, δυὸ μέρες πρὶν τὸν δολοφονήσουν. Τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου εἶχα παρουσιασθεῖ στὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, ὡς Στούαρτ Νορθκόουτ, καὶ ὁ λόρδος Σαγκάτ ἦταν ἑτοιμος νὰ μαρτυρήσῃ, πὺς εἶχα ἐγκαταλείψει νωρὶς τὴν ἐσπερίδα καὶ πὺς φαινόμουν πολὺ ταραγμένος. Στὴν Λεωφόρο τοῦ Πάρκου ἔφθασα τὶς πρωινὲς ὄρες καὶ τὰ ροῦχα μου

λὲς ὑπόνοιες ἐναντίον μου καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ παραμείνω στὴ διάθεσιν τῆς ἀστυνομίας. Ὁ πρόεδρος τὸν ἄκουσε χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ κι' ἔπειτα στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Θέλτε νὰ κάμετε καμμιὰ ἐρώτησιν στὸν μάρτυρα;

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου.

—Θὰ βάλλω δικηγόρο.

Ἐνα μερίδιον φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ προέδρου.

—Τότε, εἶπε, θὰ παραμείνετε στὴ φυλακὴ, ὡς αὐριό. Φαντάζομαι πὺς θὰ ἔχετε κάθε εὐκολία ἐκεῖ μέσα, γιὰ νὰ ἐτοιμάσετε τὴν ὑπεράσπισή σας.

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκα ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στὸν ἐπιθεωρητὴ Νέιλ. Δὲν ἔχω κανένα παράπονον μὲ τὴν ἀστυνομία.

Οἱ συζητήσεις ἀρχισαν πάλι μέσα στὴν αἴθουσα. Ἐρριξα ἕνα βλέμμα γύρω μου καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορά, ἀντελήφθηκα τὴν Μέρσια καὶ τὸν Μπίλλυ καθισμένους στὸ βά-

θος. Ἐκαμα πὺς δὲν τοὺς γνώρισα, γιὰτί οἱ κύριοι ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου εἶχαν τὰ βλέμματά τους προσληφμένα στὴν κάθε μου κίνησιν καὶ φοβόμουν πολὺ νὰ μὴ γίνω ἀφορμὴ νὰ παραλάβουν οἱ ἐφημερίδες τὴν Μέρσια.

Ἀφ' ὅ,τι ἐτελείωσε ἡ συνεδρίασιν, ὁ ἐπιθεωρητὴς Νέιλ μὲ ὠδήγησε πάλι στὸ κελλί μου. Ἄν καὶ φαινόταν ὀλιγώτερο βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχίαν μου ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, φρόντισε νὰ κλειδῶσῃ καλὰ τὴν πόρτα, ὅπως κάνουν γιὰ κάθε ἄνθρωπον κατηγορούμενον γιὰ φόνον.

Δὲν ἔμεινα πολὺ μόνος μὲ τὶς σκέψεις μου. Ἐνα τέταρτον ἀργότερα παρουσιάστηκε στὴν πόρτα ὁ φύλακας, μὲ τὴν κατάπληξη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

—Ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν εἶναι ἐδῶ, εἶπε μ' ἔλη τὴν ἀπαιτούμενη σοβαρότητα καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὠδήγησαν τὸ λόρδο Λάμερσφιλντ μέσα στὸ κελλί.

Σηκώθηκα καὶ υποκλίθηκα ἐνῶ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔφευγε κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

—Εἰσθε πολὺ εὐγενής, εἶπα, νὰ εἰσακούσετε τόσο γρήγορα τὴν παράκλησίν μου.

Ὁ λόρδος Λάμερσφιλντ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Μ' ἐξέταξε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ στὸ ὥραϊόν του πρόσωπο διεκρίνε κανέναν τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν εἰρωνείαν. Στὸ τέλος, μὲ εἶπεν μὲ μιὰ ἀπότομην κίνησιν τὰ χέρια.

—Καὶ ἕνας ὑπουργὸς ἀκόμα, κύριε Νορθκόουτ, μπορεῖ κάποτε νὰ εἶναι συνετὴς μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πὺς ἔδωκε.

Τοῦ ἔσφίξα τὰ χέρια γελῶντας.

—Σὰς παρεκάλεσα νὰ ἔρθετε, λόρδε Λάμερσφιλντ, γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν.

Σιωπῆσα λίγο κι' ἔπειτα πρόσθεσα.

—Δὲν εἶμαι ὁ Στούαρτ Νορθκόουτ. Αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον ὑποκείμενον, φαίνεται νὰ βρισκεται στὸν ἄλλο κόσμον. Εἶναι τὸ μόνο σημεῖον, πὺς εἶναι ἀληθινὸ σ' ὅλη αὕτὴ τὴν ἱστορία, πὺς δημιουργήσε ἡ ἀστυνομία.

Ὁ λόρδος Λάμερσφιλντ παρέμεινε ἀπαθής.

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

ἦταν βουτηγμένη στὸ αἷμα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναγνώριζε, πὺς ἡ ὑπόθεσιν παρέμενε μυστηριώδης, ἀλλὰ ὑποστήριζε ὅτι, ὑπῆρχαν πολ-

—Διαπιστώνω πως η 'Αγγλική αστυνομία κάνει μεγάλες προόδους, παρατήρησε.

Τοποθέτησε το καπέλλο του πάνω στο τραπέζι, πήρε μια καρέκλα και κάθισε κοντά μου.

Δίστασα στην αρχή. 'Επειτα όμως, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο, αφηγήθηκα, ελλεικρινέστατα, όλη μου την περιπέτεια. Παρέλειπα μόνο τα περιστατικά, που αφορούσαν την Μέρσια και την λαίδη Μπάραντελ. Μόλις τελείωσα, σηκώθηκε και με κύτταξε καλά, χωρίς ν' άρθρωση μια λέξη. 'Επειτα άρχισε να γελά σκουπίζοντας με προσοχή τα γυαλιά του.

—Σας όφειλω πολλά, κύριε Μπύρτον, είπε. Νόμιζα πως οι άνθρωποι σαν και σας είχαν εκλείψει από τον κόσμο, και χαίρουμε, που ανακαλύπτω πως μπορεί να τους συναντήση κανένας και έξω από τα μυθιστορήματα. Πιστεύω την ιστορία σας. Είναι πολύ άπιθανη για να μπορέση κανένας να την πλάσση μόνος του. 'Εχει άλλωστε το πλεονέκτημα να ξεκαθαρίζει όρισιμένα σκοτεινά σημεία, που υπερδύουν τον αγαθό κύριο Κούρτις.

—Φαντάζομαι, είπα δίκως ένθουσιασμό, πως θ' αναγκασθώ να μαρτυρήσω την αλήθεια.

Ο λόρδος Λάμερσφιλντ σήκωσε το χέρι για να διαμαρτυρηθή.

—Δέν πρέπει κανένας να σκέπτεται τα άκρα, αν δέν έ-ξαντλήση πρώτα όλα τα άλλα μέσα. Θα σας στείλω τον Γκόρτον σήμερα το απόγευμα. Είναι πρώτης τάξεως δικηγόρος. 'Αλλά έχει μια φυσική απέχθεια προς την αλήθεια και αν μπορή να βρή κανένα τρόπο να σας απαλλάξη από την κατηγορία, χωρίς να κάμη χρήση της αλήθειας, θα σας τον υποδείξη.

Σταμάτησε τις ευχαριστίες μου.

—Δέν είναι ανάγκη να μ' ευχαριστήτε. 'Όσο κι' αν θαυμάζω το άγγλικό κοινό, δέν έχω καμιά διάθεση να μάθω τις σχέσεις μου, με τον κύριο Πράντο. Θα μου κάνατε μάλιστα μεγάλη χάρη, να μ' αναφέρετε τίποτα στον Γκόρτον, για τις υποχρεώσεις αυτές, Νορθκόουτ.

—Πολύ ευχαρίστως, απάντησα. Φοβούμαι μόνο, πως ο Πράντο θα έχη φυλάξη το γραμμάτιο, και αν το βρή ο Μαυρίκιος, ως κληρονόμος, καταλαβαίνετε βέβαια, ύστερα απ' αυτά, που σας διηγήθηκα, πως δέν μπορείτε να του έχετε καμιά εμπιστοσύνη.

Ο λόρδος Λάμερσφιλντ, κούνησε τους ώμους του.

—Ω, αποκτά κανένας αρκετή δόση φιλοσοφίας, όταν πολιτεύεται τόσα χρόνια. 'Όπως και να νά'ει, αξίζει να τιμηθώ, που δέν κατάλαβα τί παληάνθρωπος ήταν αυτός ο Νορθκόουτ. Νόμιζα πως έπεδίωκε να γίνει λόρδος και πως γι' αυτό προσπαθούσε να με υποχρεώση.

—Δέ φαντάζομαι, να ξανακούσουμε πια να γίνεται λόγος για την 'Εταιρία των μεταλλείων χρυσοῦ της Νοτίου 'Αμερικής, είπα γελώντας.

Ο λόρδος Λάμερσφιλντ σηκώθηκε.

—Κρίμα! είπε. 'Ήταν παλάτια χτισμένα στην άμμο και τα παρέσυρε η θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XX

Ο κύριος Γκόρτον έφθασε στις τρισημίες το απόγευμα. Ήταν ένας νέος ψηλός, πολύ όπως πρέπει, ώχρος και με κουρασμένα χαρακτηριστικά. Τα μαλλιά του μαύρα, γυαλιστερά, ήταν με προσοχή χωρισμένα στη μέση.

Μου έσφιξε το χέρι και με κύτταξε με τα μάτια του τα κουρασμένα και τα ψυχρά, όπου διάβαζε όμως κανένας μεγάλη περιέργεια.

—Είμαι πολύ ευχαριστημένος, είπα, που δε-χθήκατε να με βοηθήσετε.

—Και αν μόνο τα μισά, απ' όσα διηγηθήκατε στο λόρδο Λάμερσφιλντ, είναι αληθή, απάντησε, είμαι εύτυχής που μου δίνεται η ευκαιρία να

σας εξυπηρετήσω.

Μόνο όταν τον άκουε κανένας να μιλή, μπορούσε να σχηματίση μια ιδέα αληθινή γι' αυτό τον άνθρωπο. Η φωνή του θύμιζε τον κρότο του μαστιγίου.

—Τώρα, κύριε Μπύρτον, θα έπιθυμούσα ν' ακούσω από το στόμα σας την ιστορία σας. Μου τη διηγήθηκε ήδη ο λόρδος Λάμερσφιλντ, αλλά η γνώμη που έχει ο κοινός μας φίλος είναι της ακριβείας, είναι φύσεως μάλλον πολιτικής παρά νομικής.

Θυμήθηκα τη γνώμη, που είχε ο Λάμερσφιλντ, για την ακριβεία του Γκόρτον, και δέν μπόρεσα να καταστείλω ένα μειδίαμα.

—Πολύ καλά, είπα. Και διηγήθηκα με λεπτομέρειες όλη την περιπέτεια, παραλείποντας όμως με προσοχή ό,τι αφορούσε τις ιδιωτικές υποθέσεις του κυρίου 'Υπουργού των 'Εσωτερικών.

Ο επισκέπτης μου με άκουε με το κεφάλι άκουμπισμένο στο ένα χέρι, ενώ με το άλλο κρατούσε σημειώσεις πάνω σε μια μεγάλη κόλλα χαρτί. Μια δυο φορές με διέκοψε με σύντομες ερωτήσεις, που έδειχναν με πόση προσοχή παρακολουθούσε τα λεγόμενά μου.

—Όταν τελείωσα, άκούμπησε στην καρέκλα του, σταύρωσε τα πόδια του και με συλλογισμένο ύφος, κάρφωσε τα μάτια του στο ταβάνι. Αρχίζα να ανησυχώ, με την σκέψη, πως ίσως ο Γκόρτον να φανταζόταν, πως όλα αυτά δέν ήταν παρά έπινοήματα της φαντασίας μου, όταν σηκώθηκε απότομα και τράβηξε κοντά του τις σημειώσεις.

—'Αντιλαμβάνεσθε, βέβαια, κύριε Μπύρτον, πως αύριο θα έλτε ο άνθρωπος της ημέρας όλης της 'Αγγλίας;

—Ω, πρέπει κανένας να πληρώνη τις διασκέδασεις που προσφέρει στον εαυτό του, αποκρίθηκα με κάποια λύπη.

—'Ισα, 'Ισα, απάντησε μ' ένα ειρωνικό μειδίαμα, αν έξερετε να δημοσιογραφήτε, τα απομνημονεύματά σας αξίζουν ολόκληρη περιουσία.

—'Υστερα από μια μικρή παύση εξακολούθησε.

—'Αν τα γεγονότα, που μου εκθέσατε, είναι απολύτως ακριβή, δέ διατρέχετε όμολογουμένως μεγάλο κίνδυνο. Μου φαίνεται μόνο, πως δέ θα κατορθώσετε ν' αποφεύγετε να παρουσιασθήτε στο κακουργοδικείο. Δέν πιστεύω να υπάρχη καμιά δυσκολία, για να καλέσουμε, ως μάρτυρες, την δεσποινίδα Σολάνο και τον κύριο Μπίλλυ Λόγκαν.

—Καμιά για τον Μπίλλυ. 'Αλλά θα προτι-

μούσα ν' αναμιχθώ όσο το δυνατό λιγότερο το όνομα της δεσποινίδας Σολάνο σ' όλη αυτή την υπόθεση.

Δέν έδωκε καμιά προσοχή στην τελευταία μου παράκληση.

—Να μου στείλετε άμέσως το Λόγκαν στο γραφείο μου, μόλις έλθη, είπα με ύφος, που δέν επιδεχόταν αντίρρηση. Το πρώτο πράγμα, που θα κάμη είναι να βγάλω ένα ένταλμα συλλήψεως για τον Γκουα-ρέζ και τους άλλους. 'Επειτα πρέπει, με κάθε τρόπο, να βρούμε τον Μίλφορντ, αν βέβαια είναι ζωντανός ακόμα. Αυτό δέ θα μάς διευκρινίση πολλά σκοτεινά σημεία αυτής της πρωτάκουστης περιπέτειας.

—Αυτή τη στιγμή το σώμα του θα βρίσκεται, κατά πάσα πιθανότητα, στον Τάμεση. Γι' αυτό αν έχω τύχη, η μόνη έλπίδα που έχω, είναι πως ίσως κατώρθωσε να ξεπαστρέψη τον Ντά Κόστα πριν περάνη.

('Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΟΝΑΧΑ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

—'Αμόλα! ακούστηκε πάνω από τη γέφυρα προσταχτικά, βαρεία, η φωνή του καπετάνιου και μούγκρισαν με μιάς τα σωθικά του καραβιού.

Μέσα στον πάτο βαθεία της θάλασσας, μπήχτηκε η άγκυρα, για μιά-δυο, τρεις μέρες, όπου θα έμενε κεί κάτω το καράβι να φορτώση.

Ήτανε νύχτα όταν έφτάσανε και το πρωί πια θα πραγματοποιήσανε σαν έφευγε, αφού κανένας δέν έβιαζε τον Καπετάν Τζιμ, το θαλασσόλυκο της Γουατεμάλας.

Είχε καιρό να μπη μέσ' στα νερά της Μεσογείου. Μήνες παλεύανε από λιμάνι σε λιμάνι του 'Ινδικού και η χαρά είχε άπλωθ' στα εθύμα παιδιά του καραβιού.

—'Απόψε γλέντι και αύριο δουλειά, πρόσταξε ο άνοιχτόκαρδος Καπετάν Τζιμ. Οι βάρδιες στη θέση τους κι' οι άλλοι στις βάρκες.

Μέσα σε μισή ώρα σκόρπισαν στα στενοσόκακα της Νάπολης οι ναύτες. Μαζί τους κι' ο Καπετάν Τζιμ.

Κομψός με τα πολιτικά του, άνοιξε την πόρτα και προχώρησε ανάμεσα στο θόρυβο των φωνών και τους ήχους των σαξοφών.

Διάλεξε το τραπεζάκι και γύρεψε να γνωριστή λιγάκι με τη φιλόξενη ατμόσφαιρα του καμπαρέ.

—Ούϊσκυ!

—Με σόντα;

—Να είναι και παγωμένη.

—'Ετρωπε τα χοντρά του χέρια από χαρά, γιατί βρισκόταν μόνος. Τους άλλους τους έστειλε γύρω από το λιμάνι κι' αυτός έτράβηξε για το Πόντε Τσιζάρε.

Ποτέ του δέν ευχαριστιότανε με παρέα. 'Όλες τις δουλειές του τις έκανε μόνος.

Λίγο πάρα πέρα μια μικρή, σαν, παραπονεμένη ρουφού-οε... μ' ένα καλαμάκι ένα κοκτέϊλ.

Μονάχη της' δέν υπορούσε παρά κάποιον θα περίμενε. Της γέλασε, του γέλασε.

—Συγγώμη δεσποινίς, μπορώ...

—Δική σας του μωρουδιούσε και μέσα στη γερή άγκα-λιά του στριφογύρισε η 'Ελενα,

—Συγγώμη, που σας σήκωσα θα' περιμένατε κανένα...

—Κανένα... Βέβαια, κανένα.

—Σύζυγος, φίλος;

—Περαστικός όποιος κι' αν είναι.

Τά χείλη της ζάρωσαν σ' ένα γέλιο, σά να θυμήθηκε πως έπρεπε και να γελά...

—Μονάχη σου;

—Μ' όλο τον κόσμο.

Την κύταξε περίλυπα, της χαμογέλασε με παρηγοριά και σαν να της πρόσφερε την προστασία του, την έσφιξε ακόμα πιο πολύ.

Η ιστορία της ήταν μια απ' τις πολλές και τις συνηθισμένες που ρίχνουν πιοτερο τον οίκτο στα πλάσματα αυτά, της ζωής και της ορφάνιας.

Τρεις μέρες το καράβι έμεινε στη Νάπολη. Φόρτωσε, ξεφόρτωσε, κι' ο καπετάνιος πάνω από τη γέφυρα, βροντόφωνα προσταχτικά έδινε τις απαραίτητες διαταγές.

Τρεις νύχτες ο καπετάνιος έμεινε στη Νάπολη κοντά στην 'Ελενα, μιλώντας της μωρουριστά, γλυκά κι' ωραία. Της μίλαγε για μια μεγάλη αγάπη, που ένοιωσε γι' αυτήν.

Και την τετάρτη το πρωί ξημέρωμα σαλπάρισαν για άλλους τόπους, άλλα λιμάνια, καινούργιες γνωριμιές να κάμη το καράβι.

Μά... όλος ο νοός κι' η συλλογή του Καπετάν Τζιμ πετούσε και

έφτερουγίζε κεί κάτω σ' της Νάπολης κάποιο στενό, και μέσα εις την κάμαρα της 'Ελενας γαλήνευε, μονάχα.

Και διάβηκε τα πέλαα γαλήνια, μήτε τη ζάλη γνώρισε μήτε την πόρρα, μα μόνο πόσ' ατέρμονη είναι η θάλασσα και πόσο μακρυνή η νέα χώρα.

Κι' όμως.

Τώρα τον τσάκισαν οι τρικυμίες τ' άστρα και το φεγγάρι δέ μιλάνε και του πελάου τ' απεράντου τα κύματα στα στήθη τον χτυπάνε και βογγάνε.

Ο έρωτας που ως τώρα δέν είχε τρικυμίζει τη γαλήνια, και σχεδόν ψυχρή για τις γυναίκες, καρδιά του Καπετάν Τζιμ, είχε έρθ' ν' αναταράξη βίαια τα στήθη του και να τον κάμη να νοιώση βαθεία την ανάγκη μιάς θερμής άγκαλιάς, που θα γινόταν άπαλο προσκέφαλι για το κουρασμένο απ' τον άγωνα της ζωής κεφάλι του.

Η πονεμένη μορφή της άμαρτωλής της Νάπολης, είχε γλντ το γλυκύτερο όνειρο της ζωής του γέρο θαλασσόλυκου. 'Ετσι, δέν άργησε να γυρίση στη Νάπολη για να την κάμη πια για πάντα δική του.

—'Επέρασε, μόλις άράξανε και το Λιμεναρχείο τους θεώρησε τα χαρτιά, στο μπάρ που την είχε γνωρίσει.

Δέν ήταν εκεί. Η καρδιά του σά να σφίχτηκε απ' αγωνία και κάποιο φόβο, μη το μόνο της ζωής του όνειρο, δέν σαρκωνόταν σε πραγματικότητα.

Παράγγειλε ένα ούϊσκυ, άναψε το τσιμπούκι του, κι' εκάρφωσε τα μάτια του στην πόρτα, προσμένοντάς τη να φανή.

Γυναίκες μπαίνουν κάθε τόσο μέσ' στο μπάρ, φανταχτερά ντυμένες και προκλητικές.

Πολλές τον κύταξαν με πόθο—ήταν ωραίος άντρας είπαμε ο καπετάν Τζιμ—μ' αυτός δέν πρόσεξε καμιά. Η 'Ελενα βασιλεύε στή σκέψη του πιο όμορφη από την κάθε μια τους.

—'Όσ'όσο η ώρα έπερνούσε βιαστικά κι' αυτή δέν έφαινότανε. Ήπιε και δεύτερο και τρίτο ποτηράκι από ούϊσκυ,

καρτερώντας τη, μα νύχτωνε χωρίς έκείνη να προβάλη...

Ο καπετάνιος ένοιωσε δυο δάκρυα να κυλούν από τα μάτια του. Μη τάχα το μονάχο όνειρό του είχε ούψει; 'Αφισε τη ντροπή στην πάντα και ρώτησε το γκαρσόν.

—Δέν έρχεται δώ πέρα άλλο ή μικρούλα 'Ελενα;

—Περνούν πολλές από δώ πέρα 'Ελενες.

—'Εκείνη όμως ξεχωρίζει απ' όλες... Και του την περιέγραψε...

Το πρόσωπο του γκαρσονιού πήρε μια έκφραση ειρωνείας.

—'Εμπήκε σ' ένα σπiti δουλικό αφεντικό, του είπε, γιατί αγάπησ' ένα καπετάνιο που γνώρισε περαστικό από δώ και θελήσε να ζήση τίμια, γιατί προσμένει να ξαναγυρίση, η ανόητη' τούπε.

Η όψη του καπετάνιου Τζιμ φωτίστηκε από χαρά.

—'Εχεις μια λίρα μπουρμπούρ αν θέλεις να με πας στο σπιτι που δουλεύει. Ο καπετάνιος που προσμένει είμαι γώ...

Σε λίγο ο άνθρωπος πούχε ζήσει μ' ένα όνειρο, ριχνότανε στην άγκαλιά έ-

κείνης που ένα επίσης όνειρο την είχε εξα-γνίσει...

Η συνάντησή τους ήταν συγκινητική.

—Τόδερα γά πάς θα ξανάρθης, τούπε η 'Ελενα πέφτοντάς στην άγκαλιά του. Η καρδιά μου, που σ' αντικρουσμά σου για πρώτη φορά είχε συγκινηθ' μοῦ το ψιθύρισε με τους παλμούς της...

—'Όστε με περιμένει;

—'Όπως ο ναυαγός το καράβι της σωτηρίας, όπως

ο διψασμένος στρατοκόπος, την πηγή με το κρύο νερό... Την έσφιξε στην άγκαλιά του. Και σε λίγο την παντρεύθηκε.

M. REYNAS

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Βλέπετε τὰ χάλια μου; Σάν γράφω καμιά φορά και κανένα διήγημα με θέμα όχι τόσο κωμικό, οι αναγνώστες μου θυμούνται. Έμεις, σου λένε, θέλουμε, να γελάσουμε, λιγάκι, με το που δώ μας μιλάει για κάτι διδαχτικό!...

Αυτό δε στέκει! Τ' όνομα του συγγραφέα πρέπει να εγγυάται για την αξία του θεματός του.

Κι' έπειτα, έπαναλαμβάνουμε, που βρίσκεται το γελοίο αν μια κυρία πνίγεται. Πνίγεται στο ποτάμι. Θέλησε να κάνει μπάνιο και πνίγηκε. Ανέβηκε στα πατερά. Έκει στο ποτάμι, στην όχθη, ήταν καμπόσα δοκάρια. Από κείνες τις πλωτές ξυλείες. Κι' η μαντάμ είχε τη συνήθεια να περπατά πάνω σ' αυτά τα παλούκια για να πάη* πιό μακριά απ' την όχθη, στ' ανοιχτά, κι' εκεί να παίρνει το μπάνιο της. Και βέβαια πνίγηκε ή κακομοίρα.

Μα τώρα δεν πρόκειται γι' αυτό.

Κείνη τη χρονιά στο Ότράντεγε, όπου ξεχύνεται ο Νέβας, ήρθε να ξεκαλοκαριάσει κάποιος μηχανικός Νικολάι Νικολάγεβις Τορμπάτωφ. Ήτανε μηχανικός τεχνολόγος είτε οδοποιός, δε ξέρω. Κοντολογίς πάνω στο κασκέτο του είχε κάποιο διακριτικό σήμα: ένα πριονάκι και κάτι, άλλο ακόμη. Μα και πάλι δεν πρόκειται γ' αυτό. Και ήρθε στο Ότράντεγε κείνη την άνοιξη με τη νεαρή σύζυγό του τη Νίνα Πετρόβνα.

Η Νίνα Πετρόβνα δεν παρουσίαζε τίποτα το ξεχωριστό... Νά, κυρία, σαν όλες τις κυρίες. Μαυριδερή, παρδαλούτσικη. Πάντα της κρατάγε στα χεράκια λουλούδια. Πότε τα κρατά, πότε τα μυρίζεται. Και βέβαια, ήτανε πάντα της ντυμένη στην έντελεια.

Παρ' όλα αυτά ο μηχανικός Τορμπάτωφ την αγαπούσε τόσο πολύ, που ήταν να σαστίξει να τον βλέψει.

Σίγουρα πως δεν είχε κανέναν άλλο σκοπό στη ζωή του, έξω απ' αυτήν. Κοινωνικά βάρη δεν είχε. Ή φυσιοθεραπεύεια δεν τον άσασχολούσε. Δεν έγραφε καν άρθρα στις εφημερίδες. Έν γένει, πρέπει να το πούμε με ειλικρίνεια, απόφευγε την κοσμική ζωή.

Δεν μπορούσε ποτέ του να μη στο σύγχρονο πνεύμα θάτανε πάνω κάτω σαράντα χρονών και ήταν παραδομένος ολόκληρος στον παρελθόν του. Κοντολογίς, του άρεσε ή παλιά του μπουρζουάζικη ζωή με τα λογής-λογής μοξιλάρια της, τα κονσομέ και τα υπηλιμπίδια της.

Μα σε τούτη τη σύγχρονη ζωή, άλλο τίποτα από χοντροκοπιά δεν έβλεπε, κι' όλο γύριζε άλλοι τα μούτρα του. Και επειδή ή Νίνα Πετρόβνα ήταν γυναίκα του, της διηγίτανε τις ανατρεπτικές σκέψεις και βλέψεις του.

—Έγώ, της έλεγε, ανατράφικα ανάμεσα σ' όμορφα πράγματα και μιμιπελώ, νοιώθω τον έκλεπτισμένο έρωτα, και δε βλέπω καμιά ευπρέπεια μέσα στις πρόστυχες αγκαλιές κ. τ. λ.

Γι' αυτούς λοιπόν τους λόγους άποσάστηκε από τις μάζες και κλείστηκε ολότελα μέσα στην οικογενειακή του ζωή και στην άγαπη του σ' αυτή την κουκλίτσα με τα λουλουδάκια της. Όσο για τη Νίνα Πετρόβνα, ανταποκρίνονταν στην έντελεια στον προορισμό της. Γι' αυτή δεν μπορεί να πω πως αγαπούσε υπερβολικά τον άντρα της, μα κείνος, μάτια μου, δεν ξεκολλούσε, κυριολεκτικώς, τα μάτια από πάνω της. Το πρωί, σαν έπαρνε το βαπόρι, ή Νίνα Πετρόβνα, με το χαριτωμένο της πενιούαρ έτρεχε να τον ξεπροβόδση με τα λεπτά άριστοκρατικά ποδαράκια της. Αυτός την κρατούσε απ' τον άγκωνα, μήπως και στραμπουλήξει, ό θεός φυλάξει, το ποδαράκι της. Κι' όλο κάτι της ψιθύριζε, της έστελνε φιλιά απ' το βαπόρι. Κοντολογίς, σουρχότανε αναγούλα να βλέπει.

Νά, κείνος φεύγει κι' αυτή κάθεται και ρεμβάζει για διάφορα μακρινά πράματα. Άντις να πάη να στρώση το κρεβάτι του Τορμπάτωφ, είτε να κάνει λίγη γυμναστική, κάθεται εκεί δά, κι' όλο κάβεται σαν δνειροπαρμένη.

Μήτε φαί δε ζητάει. Χωρίς άλλο, γι' αυτό αφαιρέθηκε και δε μπόρεσε πιά να βγίη στη στερηιά. Όμως μία φορά που πέθανε πιά ή κακομοίρα, άς μη ταραζούμε τη μνήμη της με διάφορες προσβλητικές παρατηρήσεις.

Κατά τις έπτά ό Τορμπάτωφ γύριζε απ' την υπερεία του. Κι' έτρεχε άμέσως να δη την τρυγώνα του. Πηδούσε πρώτος αυτός απ' το βαπόρι. Και πάντα κάτι βάσταγε στα χέρια του. Πότε καραμέλλες, πότε σοκολατάκια, είτε κανένα καινούργιο πουλόβερ.

Τής το χαρίζει εκεί δά κι' ό ίδιος την χτυπάει στον ώμο, χαϊδεύεται, την αγκαλιάζει. Τι ανάγκη έχει αυτός! Ένώ εκείνη κυττάει τι της έφερε, ρίχνει χάμω τη μυτί-σση της και βαδίζει πάνω στα μικρά της ποδαράκια.

Μα το κακό είναι, πως πνίγηκε ή γυναίκα. Βέβαια είναι πολύ θλιβερό αυτό το γεγονός, μα να τη γυρίση κανείς στη ζωή, δε μπορεί, και μάλιστα με τους γιατρούς που διαθέτουμε.

Βέβαια, αν ήξερε λίγη γυμναστική, κολύμπι λ.χ. θάχε την ψυχραιμία να γλυτώση. Μα έτσι ή φτωχή, έπρεσε μαζί με τη φόρα της και μια και κάτω, πήγε στον πάτο, δίχως να φέρη καμιά αντίσταση στη φύση.

Μπορεί πάλι να πεσε ξεπίτηδες στο ποτάμι. Ζούσε με τις παλές της ιδέες κι' έπρεσε και πνίγηκε. Ίσως πάλι να της πήρε τα μυαλά ό μηχανικός, με τις γλύκες του.

Όμως αυτό, βέβαια, είναι λιγάκι άπίθανο. Μάλλον, αν το εξηγήσουμε ψυχολογικά, θά γλύστρησε απ' τα παλούκια κι' έπεσε στο νερό και πνίγηκε.

Δεν θά συγχίσωμε, βέβαια, περισσότερο τους αναγνώστες μας, με καλλιτεχνικές περιγραφές του πνιγμού της. Θά πούμε μονάχα, πως ό μηχανικός Τορμπάτωφ στενοχωρέθηκε και ύπόφερε πολύ από το αυτό το γεγονός. Κυλιίστηκε στην όχθη, χτυπήθηκ κι' έκλαψε με τήνκαρδια του, μα ή γυναίκα του χάθηκε για πάντα κι' ούτε το κορμί της μπόρεσαν να βρουν. Και γι' αυτό ό μηχανικός ήτανε άπαρηγόρητος.

—Αν μπορούσε-έλεγε στη σπιτονοικοκυρά του—να βρεθ ή θά ήσυχάζα. Μα, τέτοια φρικιαστική λεπτομέρεια, να μη βρεθ ή, με κάνει να τα χάνω. Κι' εγώ, γι' αυτό δεν κοιμούνται τις νύχτες κι' όλο τη συλλογίζομαι. Πολύ περισσότερο που την αγαπούσα με μια υπέρκοση άγάπη, κι' εγώ δεν κάνω άλλη δουλειά τώρα, παρά να ψάχνω να τη βρω, να άσπαστώ το νεκρό της και να τη θάψω σ' ένα όπως πρέπει μνήμα, και να πηγαίνω κάθε Σάββατο στο μνηματάκι της για να έπικοινωνω πνευματικά μαζί της και να της κουβεντιάζω περί ανέμων και υδάτων.

Αυτά έλεγε. Έπειτα, έκοψε κάμποσα φύλλα χαρτί κι' έγραψε πάνω σ' αυτά με παχειά γράμματα, πως, δηλαδή, όποιος βρή το πτώμα της, θά του δοθ ή μεγάλη άμοιβή, πάνω-κάτω 30 ρούβλια κτλ.

Και τα χαρτιά τούτα τα τοιχοκόλλησε σ' όλο το χωριό και στη συνοικία των ψαράδων.

Ός τόσο περνάει ένας μήνας άπρακτος. Πολλοί ψάχνουν με άρπάγες, με τσιγγέλια, μα του κάκου, άδύνατο να βρεθ ή πουθενά.

Ένώ αυτός ό φουκαράς, ό Τορμπάτωφ, γυρίζει σαν την άδικη κατάρρα, δε μιλάει με κανένα, και μόνο περιμένει, πότε να βρεθ ή συμβία του.

Βέβαια, καμιά λύπη δεν βαστάει αιώνια. Στο σημείο τούτο ό οργανισμός μας είναι περιφθημα φτιαγμένος. Και το πιο φρικιαστικό δράμα ξεχνιέται πολύ γρήγορα δίχως ν' άφισή* σχεδόν κανένα ίχνος.

Έτσι λοιπόν κι' ή λύπη του μηχανικού άρχισε να λιγοστεύη σιγά-σιγά. Άν και έξακολουθούσε να την κλαίη, λογαριάζοντας, πως ή μεγάλη του άγάπη θάμενε πάντα μαζί της. Κι' απ' τη λύπη του δεν έφευγε απ' το χωριό για να μη χωριστ ή απ' τ' αγαπημένα εκείνα μέρη.

Κάποια μέρα, στις άρχες του Σεπτεμβρη,

μερικοί ψαράδες τρέξαν στον Τορμπάτωφ ν' αναγγείλουν, ότι βρήκαν τη γυναίκα του. Έπρόκειτο για ένα πτώμα γυναίκας, πουχαν βρεί σε κατάσταση άποσυνθέσεως σε άρκετη άπόσταση απ' το Ότράντεγε, ξεβρασμένο στην όχθη. Ήταν αυτή ή όχι, θά το εξακριβώνε αυτός.

Αυτοί δεν μπορούσαν ν' αναι βέβαιοι. Άπ' το πρόσωπό της και το σώμα της δεν έμεναν παρά μερικές μαυρισμένες σάρκες που μνημύγκιαζαν πάνω τους τα σκουλήκια και άπόπνεαν μια βρώμα άφόρητη. Κι' απ' τα έσώρρουχά της πάλι δεν άπόμειναν παρά μερικά άθλια λείψανα. Έφτασαν και έδειξαν στον Τορμπάτωφ το πτώμα.

Ό άνθρωπος, που αγαπούσε τη γυναίκα του με μιάν άγάπη υπέρκοση και ήταν άπαρηγόρητος για το χαμό της, δεν μπόρεσε να κρύψη μια γκριμάτσα άηδίας που έκανε να συσπασθούν τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, ούτε να μη βουλώσει τη μύτη με το λευκό μαντήλι.

—Λοιπόν; του είπαν οι ψαράδες, καθώς είχε άποστρέψ η το πρόσωπο κι' άπόμεινε σιωπηλός, άηδιασμένος από το πτώμα της φτωχής γυναίκας.

—Είναι αυτή ή δεν είναι; Έκείνος έκανε να κυττάξη ξανά το άποσυνθεμένο

έκείνο λείψανο της χθεσινής του λατρείας, μα πάλι άπόστρεψε το πρόσωπο με μιάν έκφραση άποτροπιασμού άηδίας και φρίκης, κι' άπόμεινε σιωπηλός, σαστισμένος άφανισμένος άνίκανος ν' άρβέρωση

—Στην Ίαπωνία οι άρραβωνιασμένοι άντις δακτυλίδι δένουν στο δακτύλο τους μια μεταξωτή κλωστή.

—Σ' ένα διαγωνισμό πούγινε το παρασμένο φθινόπωρο στο Μόναχο, ένα δένδρο

σε είκοσι-τέσσερης ώρες έγινε... έφημερίδα!

—Τά έπίσημα γεύματα που έδίδονταν στην Κίνα από την Κυβέρνηση και τον Αυτοκράτορα, άπετελούντο από 146 πιάτα.

—Καθ' όλη τη διάρκεια της βασιλείας της, ή βασίλισσα Βικτώρια της Άγγλίας δεν έβραλε στο κεφάλι της την κορώνα πάρα πάνω από είκοσι φορές.

—Έχει ύπολογιστ ή ότι ό χρυσός που βρίσκεται στον πυθμένα της θαλάσσης είναι περισσότερος από κείνο που κυκλοφορεί σ' όλη τη γή.

—Τή μεγαλύτερη έξαγωγή στα παιδικά παιχνίδια την έχει ή Γερμανία. Δεύτερη έρχεται ή Ίαπωνία.

—Τά τραίμ, τα όνιμπους και τα «μετρό» στο Λονδίνο, μεταφέρουν κάθε χρόνο 453.000.000 έπιβάτες.

—Ένας πεζοπόρος, αν ύποτεθ ή ότι μπορεί να περπατήση έπί 428 μέρες, μέρα νύκτα, θά καλύψη τότε στο χρονικό αυτό διάστημα το γύρο της Γής.

—Ένα έξπρες μπορεί να κάνει το

λίγο καιρό μάλιστα, ανότιστα τον είδα στο Λένινγκρατ να στηρίξη στο μπράτσο του μια κουφή, μικροκαμωμένη

νέα γυναίκολλα και να σπύνη νά της μιλή μ' άπειρη τρυφερότητα, όπως στην

ρία με τα λουλούδια. Η θυμηση της άλλης, όπως όλα σ' αυτή τη ζωή, δεν κράτησε αιώνια. Μ. ΖΟΣΤΕΓΚΟ

Έτσι και μια μονάχα λέξη.

Μερικοί απ' τους ψαράδες βαρυστήσανε να περιμένουν την άπάντησή του κι' άρχισαν να φεύγουν. Μερικοί άλλοι πλησίασαν άπαιτητικοί.

—Τέλος πάντων είναι ή δεν είναι αυτή; Άν είναι, δός μας τα 30 ρούβλια που ύποσχέθηκες, αλλιώς άφισέ μας να πάμε στις δουλειές μας.

Κατάρθωσε να πιξή την άηδία του και με την άκρη του παπουτσιού του άνάστρεψε το σκουληκοφαγόμενο πτώμα της γυναίκας και κύτταξε μ' άποτροπιασμό το μισοφαγόμενο της πρόσωπο με τις άδεις κόγχες. Ύστερα το κλώστησε να ξαναστρέψ η άναποδα κι' είπε, ένώ οι τριχές του άρθώνονταν από φρίκη.

—Πρέπει να είναι αυτή.

Υστερα έβγαλε και τους έδωσε 35 άντις 30 ρούβλια, τους παρακάλεσε να τη θάψουν κι' έφυγε σε μια κατάσταση άπερίγραπτη...

Τό ίδιο βράδυ έφευγε κι' όλας απ' το Ότράντεγε και χωρίς να της φτιάξη, όπως έλεγε το μνήμα που της άξιζε και να πηγαίνη κάθε Σάββατο στο μνηματάκι της, να έπικοινωνή μαζί της πνευματικά και να κουβεντιάξη με το πτώμα της, περί ανέμων και υδάτων...

Λίγο καιρό μάλιστα, ανότιστα τον είδα στο Λένινγκρατ να στηρίξη στο μπράτσο του μια κουφή, μικροκαμωμένη

νέα γυναίκολλα και να σπύνη νά της μιλή μ' άπειρη

τρυφερότητα, όπως στην

ρία με τα λουλούδια. Η θυμηση της άλλης, όπως όλα σ' αυτή τη ζωή, δεν κράτησε αιώνια. Μ. ΖΟΣΤΕΓΚΟ

—Σ' όλο το κόσμο ύπάρχουν 2.500.000 τυφλοί.

—Δ ή λ α δη σε 1.500 ανθρώπους άναλογεί ένας τυφλός.

—Τους περισσότερους τυφλούς τους έχουν ή Ρωσία και ή Αίγυπτος.

—Στην Άγγλία κάθε χρόνο κατασκευάζονται για τις ανάγκες του στρατού και του Στόλου 18.000 σημαίες.

—Τό βάρος του χρυσού που βρίσκεται στην κυκλοφορία, σύμφωνα με στατιστικές της τραπεζής της Άγγλίας, άνέρχεται σε 865 τόννους.

—Η κλοπή των διαμαντιών από τους ιδιοκτήτες στα άδμαντωρυχεία της Νοτίου Άφρικής, άνακαλύπτεται με τις άκτίνες Χ.

—Αν δηλαδή ό κλέφτης έχει καταπιή το διαμάντι ή τ' έχει κρύψει στο πετάι του, οι άκτίνες Χ το φανερώνουν άμέσως.

—Ένα είδος μερμυγκιών της Αυστραλίας, τα όποια όνομάζονται «μπουλντγκ» είναι τόσο πολύ φιλοπόλεμα, ώστε όταν κοπούν στα δύο, εξακολουθούν να μαλώνουν, το κεφάλι με την ουρά τους, έως δτου το ένα ξεκάνει το άλλο μιάν ώρα το ταχύτερο.

—Η έκκλησία του Άγιου Μαρτί-

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ-
ΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑ-
ΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ
ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

Ο Κρεμοσόμενος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο διοικητής της Λαμίας Όσμάν Ραντί, για να εκδικηθεί το γενναίο αρχικλέφτη Μπελογιάννη, που νόμιζε ότι είχε χρηματίσει έραστής της γυναίκας του Ρόζ χανούμ, έστειλε στο μοναστήρι, όπου έμενε η ώραία Έλληνοπούλα Ξάνθω προστατευμένη του Μπελογιάννη και την άρπαξαν. Άλγεοίνοι πειρατάι την πήραν από τον άνθρωπό του και έβαιοιχτηκαν στο πέλαγος. Έπειδή ο άρχιπρωτατής ήθελε να κάνει έρωσμένη του την όμορφη σκιάβα, η φιλόδοξη γυναίκα του Μπιάνκα — μία ώραία νέα που είχε την ιδέα ότι κατάγονταν, από τα μέρη της Χαλκίδας — τον έσκότωσε κι' έγινε άρχηγός των πειρατών. Άλλά την ίδια στιγμή κάποιο έγχθρικό καράβι τους έκτύπησε το δικό τους, όπου είχε τρυπώσει και ο ύπαρχηγός του Μπελογιάννη ο Μούρτος, για να σώσει την Ξάνθω κι' άρχισε να καίγεται. Ένας κουρσάρος πέταξε το Μούρτο στη θάλασσα. Η Ξάνθω όμως έμεινε στο καράβι που καίγονταν. Οι πειρατάι μπήκαν στη βάρκα και βγήκαν στην ξηρά. Άρπαξαν ένα άλλο καράβι και ενώ βρίσκοντο κοντά στη Λαμία, συνάντησαν τον Μπελογιάννη, που είχε πάει στο σπίτι του Όσμάν Ραντί να ζητήσει την Ξάνθω, έπροδόθη από τη Ρόζ χανούμ, έκρεμάσθη, αλλά κατέβη από την κρεμάλα χωρίς να πάθει τίποτα. Ο Μπελογιάννης έξφυγε από τα χέρια των πειρατών, άλλά η Μπιάνκα του είπε πως αν ήθελε την Ξάνθω έπρεπε να πάη σε μία βδομάδα στο καράβι της. Και ένα βράδυ, ενώ η Ρόζ χανούμ έκανε το λουτρό της, παρουσιάσθηκε μπροστά της ο Μπελογιάννης. Ένας ευνούχος τον είδε και έτρεξε να είδοποιήσει τον άφέντη του, ότι θα εξακολουθούσαν οι κλέφτες τις άντεκδικήσεις. Έτρεξε ο διοικητής και πήρε τους στρατιώτες και τους ύπηρέτες: άνέβη έως το παραθυράκι κι' είδε κατάπληκτος εκείνα που έγίνοντο μέσα. Ένώ ο Μπελογιάννης ήταν έτοιμος να κτυπήσει με το μαχαίρι τη Ρόζ χανούμ, είδε στο στήθος της ένα μετάλλιο με μία νεκροκεφαλή σαν αυτή που είχε κι' αυτός στο στήθος του κι' έφαντάσθη πως ήταν άδελφή του. Άλλά την ίδια στιγμή μπήκαν από τη μάστιχη ύπόνομο οι σύντροφοι του Μπελογιάννη και ρίχτηκαν στους Τούρκους. Ο άρχικλέφτης είπε στη χανούμισσα ότι αν τον ήθελε μπορούσε να του κάνει σινιάλο με μία λάμπα στο παραθύρο της, έπηρε τους ανθρώπους του κι' έφυγε. Την άλλη μέρα φέρανε στον Όσμάν Ραντί δώρο από μέρους του ναυάρχου Καπετάν πασσά την Ξάνθω και το Μούρτο, που τους είχε βοη να σαλεύουν με τα κύματα κοντά στο μέρος που βυθίσθηκε το κουρσάικο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε' ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Θεωρούσε ασφαλή και βέβαιο το θάνατο του Μπελογιάννη, ο Όσμάν Ραντί, και δεν είχε άδικο.

Ο στρατιώτης εκείνος, που άκουσε τις συμφωνίες που κανε ο τολμηρός έπιδρομεύς με τη Ρόζ χανούμ — πως αν τον ήθελε μπορούσε να του κάνει σινιάλο φέρνοντας και άποσύροντας τρεις φορές μία λάμπα στο παράθυρό της — επέθανε χωρίς να μπορέσει να προδώσει αυτό το μυστικό. Άλλά ο Όσμάν υποπτεύθηκε, ότι έπρόκειτο να του μαρτυρήσει κάποια προδοσία της γυναίκας του, κι' αυτήν έφρόντισε να μάθει με τους κατασκόπους του και τις φίλες της.

Άλλά εκείνο, που δεν κατώρθωσαν οι άνθρωποί του, το έκανε η ίδια.

Είδαμε ότι η Ρόζ χανούμ, εθύς από την πρώτη στιγμή, σκέφθηκε να κτυπήσει τον Μπελογιάννη και έπροσπάθησε μάλιστα να του πάρη το μαχαίρι που του ξέφυγε. Η ύπόνοιά του της έφάνη άστεία. Ποιά σχέση μπορούσε να έχει αυτή, η κόρη του Σουκρή πασσά, με τον πολεμιστή εκείνον που βρήκαν μία νύκτα πεταμένο στα χωράφια; Πιθανόν ο Μπελογιάννης νάταν Έλληνας, Τούρκος, Έβραίος ή διτιθήποτε άλλο. Απεκλείετο όμως νάταν παιδί του Σουκρή πασσά, του άλλου διοικητή της Θεσσαλίας, του πανίσχυ-

ρου και παντοδύναμου ανθρώπου, που δεν έτολμησε ποτέ κανείς να πατήσει το σπλήνι του, πολύ περισσότερο ν' άρπάξη το παιδί του.

Έκαμε αυτές τις σκέψεις με ταχύτητα άστραπής, άπεφάσισε να τον σκοτώσει, άλλά όμως δεν έτόλμησε να το έπιχειρήσει, γιατί κατάλαβε πως στην παραμικρότερη ύποπτη της κίνηση ο Μπελογιάννης θα την κτυπούσε. Άπεσύρθη στο βάθος του λουτρού και παρακολούθησε τρομαγμένη όσα έγιναν. Έπειτα, όταν ο Μπελογιάννης της είπε με ποιο τρόπο μπορούσε να τον καλέσει, πήγε και κλείσθηκε στην κάμαρή της, καταπονημένη από όλα εκείνα τα τρομακτικά που συνέβησαν.

Όταν η έντονη νευρική άρχιζε να ύποχωρη στη νηφαλιότητα, η όμορφη χανούμισσα άρχισε να σκεπτεται ψυχραιμότερα και να βασανίζει τα λόγια που της είπε ο άρχηγός των κλεφτών. Είχεν έκφρασει εκείνος την ύπόνοια ότι πιθανόν νάταν άδελφια, κι' αυτό γιατί είχε ιδεί να κρέμεται απ' το λαιμό της ένα χρυσό μενταγιόν, όπου ήταν χαραγμένο το σήμα αυτό του θανάτου. Έπηρε κι' έκύταζε το μενταγιόν.

— Ναί! Μία νεκροκεφαλή, άπάνω σε δυο κόκκαλα! έψιθύρισε. Πρέπει να έχει πολύ δύναμη το μάτι άφου το είδε. Κι' ύπάρχει εδώ το ίδιο σημάδι

που έχει ζωγραφισμένο στο στήθος του...

Στάθηκε αρκετή ώρα και κύτταζε την παράδοξη αυτή εικόνα και προσπαθούσε να θυμηθεί ποιός της τόχει δοσμένο. Δεν θυμήθηκε τίποτα. Ούτε που το βρήκε, ούτε ποτέ το φόρεσε. Ούτε αν τόχε από τότε πουταν μικρή, ούτε αν της το χάρισαν όταν μεγάλωσε.

— Μυστήριο ως τόσο, έψιθύρισε. Μυστήριο πως βρέθηκε άπάνω μου.

Αν αυτό ήταν μυστήριο, δεν ήταν όμως μυστήριο και η καταγωγή της. Ο πατέρας της, ο Σουκρή πασσάς, είχε πεθάνει εδώ και έπτά χρόνια. Ο άδελφός του Έμιν πασσάς ζούσε ακόμα, κι' ήταν από τους αγαπημένους ύπασπιστές του Σουλτάνου. Η μητέρα της, πέθανε τότε, που αυτή ήταν πολύ μικρή, άλλά την θυμάτανε σαν να πέθανε χθές

Έγέλασε με την άνοησία και την τόλμη της φαντασίας του Μπελογιάννη, από το ταραγμένο μυαλό του όποιου έπέρασε η σκέψη πως μπορούσαν να έχουν συγγένεια.

— Είναι τρελλός! έψιθύρισε. Όρισμένως είναι ανισόρροπος.

Το τελευταίο αυτό άρχισε να πιστεύη τώρα. Πραγματικά, όλες οι πράξεις του, τον έδειχναν πως δεν ήταν καλά, κι' αυτή άκόμα η άκατανόητη περιπέτεια του το πιστοποιούσε, πως δεν ήταν πρόσωπο φυσιολογικό. Περί του ότι, ο άνθρωπος, με τον όποιον συνωμίλησε, ήταν ο Μπελογιάννης, αυτή τουλάχιστο δεν έπρεπε να έχει καμιά άπολύτως άμφιβολία. Τον είδε από κοντά, άκουσε τη φωνή του, μίλησε μαζί του, για πράγματα που έβγαν οι δυο τους μονάχα. Τον είχε όμως ιδεί που τον κρέμασαν. Κι' άφου τον κρέμασαν, γιατί δεν επέθανε; Άν δεν ήταν κάποιο ύπερφυσικό όν, κάποιο φάντασμα, τι άνθρωπος ήταν;

Όσο περισσότερο σκεπτόντανε όλα αυτά, η Ρόζ χανούμ, τόσο μεγάλωνε η πεποίθησή της ότι έπρόκειτο για παράδοξο ύποκείμενο. ύπερφυσικό και άκατανόητο. Και αυτό τό άκατανόητο πλάσμα ίσχυριζότανε πως ήταν άδελφός της. Τι έσημαιναν όλα αυτά; Μήπως θάθελε να την πάρη μαζί του, να την πάη σε ύποχθόνια μέρη ή σε έρημες κοιλάδες κι' εκεί να την βασανίσει; Δόλου παράδοξο. Άρχισε να φοβάται, ν' άνησυχή, να τρέμη στις ίδιες της σκέψεις. Ο κάθε κρότος, κι' ο παραμικρότερος, γέμιζε τη ψυχή της πανικό. Τινάζοντανε όρθια, έκύταζε γύρω της, ετέντωνε τ' αυτιά της, έγούρλωνε τα μάτια της, έπροσπαθούσε να βεβαιωθεί, πως δεν ύπήρχε εκεί κοντά κάποιο φάντασμα, κάποιος άνθρωπος, το όμοίωμα ή η σκιά του Μπελογιάννη.

Ο έκνευρισμός της μεγάλωνε ολοένα και γινότανε ολοένα πιο βασανιστικός, και της ένέπνεε άκατάπαυστα την έπιθυμία ν' άπ'αλλαγη με κάθε τρόπο από τον άνθρωπο ή το φάντασμα, από εκείνον τέλος, που φανερονώτανε μπροστά της για Μπελογιάννη.

— Έχω έκνευρισθή τρομερά, έσκέφθηκε. Και βάζω με το μυαλό μου χίλιες δυο κακές ιδέες.

Κοιμήθηκε ύστερα από μία άγωνιώδη προσπάθεια, άλλά και στον ύπνο της βασανίσθηκε από τρομακτικά όνειρα. Οι ίδιες σκέψεις, πάντοτε όχληρές και άνησυχαστικές, την κυριεύσανε όταν ξύπνησε. Και στις τόσες αιτίες, προσετέθησαν και νέες άναμνήσεις.

Όστερα από όλα εκείνα που συνέβησαν και έλέχθησαν, η ώραία Τουρκοπούλα, θεωρούσε τον έαυτό της ταπεινωμένο και προσβλημένο. Η στάση και οι διαθέσεις του τρομερού πολεμιστή ήταν προσβλητικές. Άγαπούσε την Ξάνθω. Και για χατήρι της, περιφρονούσε το δικό της έρωτα. Αυτό έξερέθιζε τον έγωισμό της, της προκαλούσε το μίσος και της ένέπνεε την έπιθυμία να ήσυχάσει απ' αυτόν. Κι' ήταν εύκολο να ήσυχάσει. Δεν είχε παρά να είπη στον άνδρα της τις συμφωνίες τους.

— Θά τον πιάσουν τότε! σκέφθηκε. Η φάντασμα είναι ή άνθρωπος, θα πιαστή, και αυτή τη φορά, θα πεθάνη, ώρισμένως θα πεθάνη.

Όλη την ήμερα βασανίστηκε απ' αυτή τη σκέψη: Νά τον προδώσει! Ο θάνατος του Μπελογιάννη, δεν θα την ίκανοποιούσε μονάχα, άλλά θα της έδινε την ήρεμία στην ψυχή της, ήρεμία που έαπόλυτο άνάγκη.

— Ναί! είπε τέλος άποφα-

σιστική. Πρέπει να ήσυχάσω. Και για να το κατορθώσω, ένας τρόπος ύπάρχει μονάχα.

Έκάλεσε μία ύπηρέτριά της κι' έμαθε ότι ο άνδρας της έλειπε. Διέταξε να την είδοποιήσουν όταν θα γύριζε και σ' όλο αυτό το διάστημα, που έμεσολάβησε, μέχρις ότου έλθη ο Όσμάν, έμεινε βυθισμένη στις σκέψεις της. Έξέταζε όλες τις άπόψεις και όλα τα ένδεχόμενα και κατέληγε στερεοτύπως στο συμπέρασμα, πως έπρεπε να προδώσει τον Έλληνα πολεμιστή. Και τον έπρόδωσε πράγματι.

Ο Όσμάν Ραντί, που χε σοβαρές ύποψίες για τη γυναίκα του κι' είχε βάσει σε κίνηση πλήρη κατασκόπου για να μάθουν τους μυστικούς λογισμούς της, δεν παρέλειπε να λαβαίνει τα μέτρα, που του ύπόσχοντο ένα θρίαμβο και μία σκληρή άναπόδοση.

Είχε τώρα διαδοθή στην πόλη και τα περίχωρα, ότι του σώματος εκείνου των κλεφτών, που μπήκαν στο σπίτι του κι' έσφαξαν τη φρουρά, άρχηγός ήταν ο διάσημος Μπελογιάννης, που τον κρέμασαν εδώ και λίγες ήμέρες. Οι Τούρκοι φοβούντο τα φαντάσματα. Και τώρα τους έπιανε πραγματικός πανικός, στη σκέψη, ότι με τους κλέφτες συνεργάζοντο και όντα ύπερφυσικά. Πως θα μπορούσαν λοιπόν να σωθούν από τη φαντασία των άόρατων δυνάμεων, αυτούς που σφαζαν όλους στο διοικητήριο;

Ο Όσμάν Ραντί, διέταξε κι' έπιασαν άθώους Έλληνες. Πράκτορες του διεκήρυξαν, ότι μέσα σε λίγες μέρες θα κρεμούσαν και πάλι τον Μπελογιάννη στην πιο κεντρική πλατεία. Για να δοθή μία εξήγηση στην άνεξηγητη εμφάνιση του Κρεμασμένου, διέταξε κι' άπαχονισθήκε ο δήμιος, κατηγορηθείς, πως έπαιξε την κωμωδία, ότι έκρέμασε τον άρχικλέφτη, ενώ τον έφυγάδευσε. Γύρεψε ένισχύσεις από τους κατά τόπους άρχηγούς κι' έγραψε στην Πύλη κι' έξηγοόσε την κατάσταση.

Όταν τον είδοποιήσαν, πως τον έγούρευε η γυναίκα του, έπήγε να ιδεί τι τον ήθελε. Κι' η Ρόζ χανούμ του είπε:

Ο Μπελογιάννης μουπε πως δεν θα με σκότωνε, αν δεχόμουν να προδώσω τα σχέδιά σου. Για να σωθώ, όρκίσθηκε πως δεχόμουν και συμφωνήσαμε, πως αν τον χρειασθώ, θα βάνω μία άναμμένη λάμπα κοντά στο παράθυρο και θα την τραβήξω τρεις φορές. Την άλλη νύχτα ο ίδιος ο Μπελογιάννης, άκριβώς τα μεσάνυχτα, θα είναι και θα με περιμένη στην άπομερη κάμαρη, κοντά στα δέντρα.

— Ο Όσμάν Ραντί που άκούγε με άορία, ρώτησε.

— Θάρρη ο ίδιος;

— Έτσι συμφωνήσαμε. Γιατί το ύπα πως δεν μπορώ να έκτεθώ έγω σε κανένα άλλο.

Εάν όλα αυτά είναι άληθινά, ο Όσμάν Ραντί σκέφθηκε, πως μπορούσε να θεωρή βέβαιο το θρίαμβό του. Έπρεπε όμως να παραδεχθί τόσο άφελή τον Μπελογιάννη, ώστε να έμπιστευθί με μία γυναίκα, που άπλως του ώρκίσθηκε πως θα πρόδινε τον άνδρα της;

Είχε ύπόνοιες πως η χανούμισσα συνδεώτανε με τον άρχικλέφτη έρωτικά. Έπειτα την είδε να τον προδίδη και να τον παραδίδη στην κρεμάλα. Χθές όμως οι δυο άσπονδοί έχθροί συζητούσαν ήσυχά και συνωμοτούσαν. Πως έπρεπε να εξήγησει όλα αυτά τα άντίθετα και τα άκανόητα; Εν τούτοις τα παραδεχότανε όλα, γιατί ήξερε καλά τη γυναίκα του.

Τον άγαπάει και τον μοσεί! έσκέπτετο. Τώρα τον θέλει στην άγκαλιά της, κι' ύστερ' από μία στιγμή, απ' τη ζήλεια της, τον παραδίδει στο δήμιο. Κι' οι θυμοί και το μίσος της, μία έχουνε την άφορη. Την άγάπη.

Δεν θεωρούσε άπίθανο να είχαν δώσει εξήγησεις ο ένας στον άλλο, κι' εκεί μέσα

από λουτρό, να ξεφορτώσανε την ήδονή και τον έρωτα και να εσυμφώνησαν να τον εξοντώσουν για να μείνουνε ήσυχοι. Να ώρκίσθηκαν αιώνιο έρωτα, αλλά και να θυμώσει τώρα η χανούμισσα, γιατί θυμήθηκε την Ξάνθω κι' έζήλεψε, και γι' αυτό να τον προδίνη.

Της γύρεψε περισσότερες εξηγήσεις κι' αυτή του τις έδωσε. Τις έπίστεψε για ειλικρινείς, άλλ' όμως και δεν έχαλάρωσε τα μέτρα πουχε λάβει για την κατασκοπεία της..

Την τρίτη νύκτα από εκείνη που έγινε η επίδρομή των κλεφτών, πήγε στην κάμαρα της γυναίκας του και την έβαλε να κάνει το σύνθημα. Καί η χανούμισσα τόκανε. Έκλεισε έπειτα το παράθυρό της κι' ο Όσμαν την αγκάλιασε, την έφίλησε και πήγε ύστερα στον άρχηγό των σωματοφυλάκων του. Το σύνηθες να έντεινη τις προσπάθειές του, γιατί είχε γίνει το σύνθημα, κι' εκείνος τον βεβαίωσε πως σέ κάθε βήμα ήτανε απ' ένας στρατιώτης.

Την άλλη μέρα έφθασαν οι άπεσταλμένοι του Καπετάν πασσα κι' ο διοικητής έδοκίμασε άσυγκράτητη χαρά, όταν είδε την Ξάνθω. Έκείνη τη νύχτα ο Μπελογιάννης θά πήγαινε στην πρόσκληση της χανούμισσας και θά πιανώτανε. Καί την ίδια εκείνη νύχτα θά τον υποχρέωνε να βρίσκεται μπροστά τότε, που θά γλεντούσε αυτός και οι άνθρωποί του, το κορμί της όμορφης Ξάνθως.

—Α, Μπελογιάννη! έψιθύρισε. Σειρά σου και σειρά μου. Και πάντοτε γελάει πιο καλά, εκείνος που γελάει τελευταίος.

Είτε την Ξάνθω ή Ρόζ χανούμ, και την έπιασε ζήλεια. "Ήτανε όμορφη, αυτό το παρεΐχθη. Άλλ' ήτανε τάχα όμορφότερη απ' αυτήν, τόσο πιο όραία, ώστε ο μέν Μπελογιάννης να την περιφρονή για χάρη της, κι' ο Όσμαν να την προτιμά;

Κι' ήταν άπασχολημένη μ' αυτές τις σκέψεις, όταν της ανήγγειλαν, πως είχε έρθει κάποιος ταξειδιώτης απ' την Πόλη, και της έφερε ένα γράμμα από το θείο της τον Έμιν πασα.

—Και τι κάνει λοιπόν ο θεός μου; ρώτησε η χανούμισσα.

"Έκανε ένα θλιβερό μορφασμό ο ταξειδιώτης, έκούνησε το κεφάλι του κι' είπε.

—Επέθανε. Μά πριν πεθάνη, έγραψε τη διαθήκη του κι' ένα γράμμα για σένα. Ένα γράμμα, που γύρεψε να μην το άνοιξη και να μην το γράβωξη κανένας.

Βαθειά συγκινημένη για το θάνατο του θείου της, που τον αγαπούσε πολύ, η Ρόζ χανούμ, γύρεψε την έπιστολή, όπου είχε γραμμένες τις τελευταίες θελήσεις του. Κι' ο άπεσταλμένος, που την είχε ραμένη στο πουκάμισό του για περισσότερη ασφάλεια, άπεσύρθη σέ μιάνω- νιά, έξερψε τη μουσική τσέπη πουχε φιαγμένη κι' έδωσε την έπιστολή στη χανούμισσα. Έκείνη το άνοιξε και τρομαγμένη έδιάβασε:

"Αγαπημένο μου κορίτσι,

"Μ' όλα όσα μου λένε οι γιατροί, καταλαβαίνω πως είναι λίγες οι μέρες μου. Μά πριν πεθάνω έχω την υποχρέωση να σου μαρτυρήσω ένα μυστικό, κι' αυτό γιατί θέλω να γίνης εύτυχισμένη. Μούπαν πως δεν είσαι ευχαριστημένη με τον άντρα σου. Μάθε, πως κι' ο πολυχρονεμένος ο Σουλτάνος μας, έχει δυσареστη-

Ζουλεύω εκείνο το χωριό στον κάμπο κάτω με τ' άψηλό καμπαναριό, την έκκλησιά του πουχει την Παναγιά χρυσή κι' άσημωμένη και νάν την άσπαστη ή Ρηνιώ συχνοπηγαίνει.

Ζουλεύω εκείνο το χωριό, στον κάμπο κάτω, με τα χωράφια τα βαθεία με τα δεντρά του που φορτωμένα τις έλγες τη γής φιλοδνε και σαν τα μάτια της Ρηνιώς μαυρολογούνε.

θή μαζί του, όχι γιατί δεν είναι παλληκάρι άξιο, αλλά γιατί οι συγγενείς του έδω τον πικράνανε.

Μου είπαν πως θέλεις να τον άφήσης. Μά αν πρόκειται να μείνης έλεύθερη, ποιόν άλλον καλλίτερο θάβρισκες από το γιοί μου το Ρεούφ; Το γιοί μου ναί, μην παρξέ- νεύεσαι. Γιατί ο γιοίς μου δεν είναι ξάδερφός σου. "Όχι, μπορείς να τον παντρευτής έλεύθερα έπειδή —σ' αγαπάμε βέβαια σαν παιδίμας και καλλίτερα— μά όμως δεν είσαι παιδί του Σουκρή ούτε σ' έγέννησεν ή Σουμέν, ή μητέρα που γνώρισες, αλλά μιá άλλη, που δεν την είδες ποτέ σου. Κι' έτσι, δεν είσαστε συγγενείς. Καί μιá που είναι άνάγκη θά σου διηγηθώ, μ' όσο μπορώ λιγώτερα λόγια, την ιστορία σου, μιá ιστορία που πιστεύω πως θά σέ κάνει ευτυχισμένη.

Λοιπόν, μιá νύχτα, Τουρκοί στρατιώτες, μπήκαν και ρήμαξαν σπήτια γκισούρικα, κοντά στη Χαλκίδα, κι' άρπαξαν και παιδιά, από όλα τα χωριά από όπου περάσανε. "Όπως όμως γυρίζανε, τους εκτύπησαν κουρσάροι, σ' ένα μέρος που το λένε Άμπελάκια. Οι άγριοι θαλασσινοί σφάξαν τους περισσότερους στρατιώτες μας. Μερικοί όμως γλυτώσανε. Κάποιος από όλους κρατούσε ένα κορίτσι, και το κορίτσι αυτό ήσουν εσύ. "Όταν παρουσιάσθηκε στον άδελφό μου να του διηγηθί τί συνέβηκε, ή Σουμέν σέ είδε και της άρεσε γιατί ειχες γλυκά μεγάλα μάτια κι' όμορφο πρόσωπο. Κι' έπειδή δεν έκανε παιδιά, σέ κράτησε, σέ άνέθρεψε σαν παιδί της, και σ' αγαπήσαμε όλοι σαν παιδί μας.

"Όπως βλέπεις τίποτα δεν έμποδίζει να πάρης το Ρεούφ. Περιούσια έχεις. Στο Ρεούφ άφήνω όλο μου το βίος. Είναι καλό παιδί και σ' αγαπάει, ο ίδιος μου το δομολογήθη έδω και λίγες ήμέρες, κι' ο ίδιος μου είπε πως δεν συμπαθείς καθόλου τον άνδρα σου. Άφησε λοιπόν τον Όσμαν Ραντί κι' έλα στην Πόλη. Δεν ξέρω αν θά μ' εύρης ζωντανό μά ο γιοίς μου θά σέ περιμένη άνυπόμονα και πάντοτε με άνοιχτή την άγκαλιά.

"Ο θεός σου Έμιν πασας Η Ρόζ Χανούμ έδιάβασε φρικιώσα. Άφου δεν ήταν κόρη του Σουκρή πασσα, μήπως είχε δίκιο ο Μπελογιάννης που έλεγε, πως πιθανό να ήσαν άδελφια; Συνεταράχθη όλόκληρη. Είχε λοιπόν αγαπήσει κι' είχε προδώσει τον άδελφό της; Έδιάβασε και πάλι το γράμμα άργά και προσεκτικά. Δεν τίς άφινε καμιά άμφιβολία. Ρητώς έβεβαίω- νε πως δεν ήτανε κόρη εκείνου που νομίζε πατέρα της, ότι ήτανε μιá Έλληνοπούλα που τυχαίως έσώθη από το μαχαίρι των κουρσάρων. Τί το παράδοξο λοιπόν αν ήταν άδελφή του Μπελογιάννη, του άσύλληπτου πολεμιστή, του μυστηριώδους Κρεμασμένου, αυτού που είχε αγαπήσει κι' είχε μισήσει κι' έ- πρόδωσε;

Την στιγμή αυ- τήν, ή σκέψη εκεί- νη κατακυριεύσε το λογικό της ο- λόκληρο. Είχε προδώσει τον ά- δελφό της! Είχε κάνει το σύνθημα που συμφώνησαν. Κι' ο Μπελογιάν- νης, ενώ θά έρχώ- τανε νομίζοντας πως πήγαινε να βρή την άδερφή του, θά συναντού- σε το θάνατο. Άλ- λάχ; έψιθύρισε. Πώς να τον σώσω; Έμαθε από τον άπεσταλμένο ότι το γράμμα του το έδωσε να της το πάη ο Ρεούφ. Διέταξε να τον περιποιηθούν, κι' όταν έμεινε μονα- χή της, έπεσε σαν ένα κουρέλι στο ντιβάνι της.

Ζουλεύω εκείνο το χωριό στον κάμπο κάτω, π' άνθίζουν και μοσκοβολούν τα κλήματά του, πουχει σταφύλι ροδινό το κάθε άμπελι σαν τα χειλάκια της Ρηνιώς που στάζουν μέλι.

Ζουλεύω εκείνο το χωριό στον κάμπο κάτω με τις καθάρειες του πηγές τα ρέμματά του, ζωή σκορπούνε τα νερά, Ρηνιώ να ζήσης, με λίγη άγάπη έλα κι' εσύ να μ' άναστήσης.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ (άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Ο ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ

Χρόνια πολλά πάνε, τώρα, από τότε, που τον πρωτόει- δα έτσι, στον κεντρικό της πόλης δρόμο, να διαλαλή το έμπορεύμά του : "Ήταν ένας κοντακιανός άνθρωπάκος, κουρελής, μ' όχρην όψη—και πουλούσεν άνθη σ' ένα πλε- χτό κάνιστρο, διαλαλώντας τα με κλαψιάρικη φωνή.

—Πάρτε ώραίες φρέζιες. . . Πάρτε τριαντάφυλλα. . . Φώναζε λυπητερά κάθε τόσο..

Κι' απ' την πρώτη εκείνη μέρα, ο άνθοπώλης δεν έλειψε διόλου απ' την πλατεία άλωφόρο. Γυ- ρίζει απ' το πρωί ως το βράδυ, καλώντας τους διαβάτες ν' άγο- ράσουν τα λουλούδια, που τους δείχνει φιλάρεσκα—και στο τέλος γελά, κυττάζοντας τον ουρανό με χαυνωμένα μάτια...Κανένας δεν ξέ- ρει τ' όνομά του, την καταγωγή του. Από τότε, που πρωτοφανερώθηκε με τα ίδια ρούχα και το ίδιο κα- λάθι, πο ήταν γιομάτο άνθη, δεν ζή- τησαν να μάθουν τίποτα γι' αυτόν, ούτ' άλλωστε ένδιαφερόντουσαν. Μάλιστα, οι λεροί άλήτες, άρρισαν να τον τριγυροφέρνουν και να τον πειράζουν, ώσότου κουράστηκαν και τον συχάθηκαν..

Απ' τη δουλειά του, δεν βγάνει πεντάρα ο φτωχός! Όλος ο κόσμος περνά δίπλα του, μά κανένας δεν καταδέχεται ν' άγοράση τα φρέσκα του λουλούδια. Αυτός, όμως, δεν θέλει ν' άφιση το έπάγγελμά του. Κι' έτσι, καθώς σι' αυτά του βουί- ζει σαρκαστικά της πολιτείας ο θό- ρυβος, ύψώνεται άγαλινά ή σκέψη

ΔΙΚΑ ΣΟΥ

"Όταν έρθης μαζί μου στη βαρκούλα μου μέσα, —"Εγία μόλα, έγια λέσα— στο μικρό μου νησί,

Τ' άκρογυάλι δικό σου θάν' το σπίτι, το χτήμα, το χαδιάρικο κύμα, που γλυκά τραγουδεί.

Κ' ή «άσπρούλα», καλή μου, θάν' για σέν' άραγμένη στο λιμάνι δεμένη, με' άλυσσίδα χρυσή.

Κι' αν θελήσης...δικό σου και το Κάστρο το πέρα, που σκοποί, νύχτα μέρα, το φρουρούν μη παρθή.

"Όταν έρθης μαζί μου, —στη βαρκούλα μου μέσα— στο λιμάνι δεμένη, με' άλυσσίδα χρυσή.

Τ' άκρογιάλι δικό σου, το σπητάκι, το χτήμα, κι' ή «άσπρούλα», το κύμα, και το Κάστρο μαζί.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ

Τι να παινέσω πιο πολύ; τη λιγερή κορμωστασιά; τα ρόδα τα εκατόφυλλα, που άνθουν στα μάγουλά σου; τη φιλντισένια σάρκα σου; τη φλογερή σου τη ματιά; τα χείλη τα ροδόσταμα, ή τη σκληρή καρδιά σου;

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Τα παραμύθια μου ή γιαγιά, τα βράδυα, κοντά στη στιά που δλόφεγγη άγρυπνούσε —καθώς πυκνώναν γύρω τα σκοτάδια κι' ο άγέρας το τραγουδί του άρχινούσε— δεν τάλεγε,—θαρρείς— τα τραγουδούσε. Τα παραμύθια μου, ή γιαγιά, τα βράδυα. Για δράκους, για σπηλιές και για λαγκάδια και για βασιλοπούλες που μιλούσε και γώ, στα πυρωμένα παρακλάδια της στιάς, που ρουμπινιά σπιθοβολούσε τάβλεπα ζωντανά όσα άνιστορούσε στα παραμύθια μου, ή γιαγιά, τα βράδυα.

Στη στιά, το Βασιλόπουλο, πετράδια σωρούς της Σταχτοπούτας της δωρούσε κι' ο Κοντορεβιθούλης... τα λαγκάδια και τα βουνά, σαν πέτρες δρασκελούσε. Νάταν άλήθεια τα όσα μου Ιστορούσε στα παραμύθια μου, ή γιαγιά, τα βράδυα.

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ

Άφίνω την ψυχή μου κάποια βράδυα σι' αστέρια τουρανού να πλανηθί, μιá αγαπημένη, ένός καιρού, να θυμηθί πουχε δυο μάτια άτίμητα πετράδια. δυο μάτια, φωτεινότερα από αστέρια κι' δλόσγουρα τετράεσθα μαλλιά... Θυμάμαι μιá μυρόπονη άγκαλιά δυο δόλοευκα, άπαλά, κρινένια χέρια. Χτές βράδυ, όμως, στη μπλάβα τη γαλήνη είδα ένα αστράκι-έάφνου-ώχρδ να γράφη το ύστερνό του δρόμο με χρυσάφι στον ουρανό και σκέφτηκα: όπως σβύνη τ' άστρο, κι' ή θυμωή της κάποιο βράδυ θά σβύση, στής καρδιάς μου το σκοτάδι.

ΝΙΚΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΡΟΔΟ

"Ένα ρόδο στο κλαδί την καρδιά μου είχε μαγέψει. Το ξανάειδα το κλαδί μά το ρόδο τόχαν κλέψει —Πούν' το ρόδο, που μιá αύγη σά γαλήνια άνθισε σκέψη μεσ' σι' άγκάθια, στη φραγή; —Μιá μικρούλα τόχει κλέψει... —Τη μικρούλα αν τηνε βρώ; —Κύττα μήπως σέ πλανέψη; για το ρόδο μου το άβρό την καρδιά σου θά γυρέψη

Κ. Σ. ΚΕΠΕΤΖΗΣ

του στου παρελθόντος τα διαβατάρικα σύγγεφα.

"Η ιστορία του είναι κοινότυπη και συνηθισμένη : Έκει πέρα, στο γιαλό του νησιού του, σιμά στού κύματος το σιγαλό τραγουδι, γνώρισε μιás πρώτης και στερνής αγά- πης τους παλμούς. Ψαρά παιδί αυτός, ψαρά κορούλα κεί- νη— ταίριαξαν και ζευγάρωσαν.

Κι' οι μέρες κυλούσαν γοργά, σαν το άλμυρού νερού τα τρυφερά τα λόγια. Πέρασαν μήνες. Κά- ποτε έφτασε στο χωριό του έ- νας κουρελής, με πρόσωπο κε- ρόχρωμο, που πούλαγε λουλού- δια μέσα σ' ένα πλεχτό καλάθι. Είχε μιλιá θλιβερή, και σαν τέ- λειωνε το διαλάλημά του, γελούσε σηκώνοντας προς τον ουρανό το βλέμμα. "Η ψαροπούλα του τον εί- δε, τον άκουσε και τον αγαπήσε. Ζήλεψε τ' άνθη του ; Ποιός ξέρη! "Ενοιωσε οίχτο σι' ακουρέλια του; "Ισως! Μά τον αγαπήσε δυνατά κι' ένα βράδυ έφυγε μαζί του, χωρίς να ξαναγυρίση πια κοντά σ' αυτόν...

Μπρός στο χαλασμό, που τα συντρίμια του ξανά ή θυμηση του φέρνει, δεν λείι τίποτα ο άνθοπώ- λης. Φωνάζει μόνο θρηνώδικα. —Πάρτε ώραίες φρέζιες... Πάρτε τριαντάφυλλα... Μά οι πελάτες που περιμένει δεν έρχονται...

Σηκώνει τότε τα μάτια στον ου- ρανό και κυττάζει θλιμμένος τ' ά- στέρια.

...Και στο τέλος, γελά ήλίθια. ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Πυκνώνεται τριγύρω το σκοτάδι, στής κάμαρης μου το θολό το βράδυ σέ μιá βαθεία γαλήνη πνιγρή στο παγωμένο ιζάκι, ένα τριζόνι τη μοναξιά μου γύρω μεγαλώνει, που-κρύος βραχνάς με περιζώνει άδρή.

Κατάμονη, στην κάμαρη την άδεια, γέρνει ή ψυχή, ζητά μέσ' στα σκοτάδια κάποιο γλυκό, παρήγορο, ένα φως που άπάντεχα να φέξη, αγαπημένο —απ' τον πυρσό της εύτυχίας-βγαλμένο— σέ διψασμένα μάτια τώρα άπ' έμπρός.

Και νοσταλγεί ή ψυχή μου κάποιες ώρες χαρούμενες, γλυκές, έλπιδοφόρες, στής εύτυχίας λουσιμένες τη χαρά, και κάποια άπλά κι' σθόδρητα τρα- γούδια για της αγάπης τα γλυκά λουλούδια, που άνθίζουν σι' τη ζωή μου μιá φορά..

Γερτς στα περασμένα, τώρα, νοιώθω μιá άσυχαστη λαχτάρα κι' έναν πόθο, κάποιου, σ' έν' άλλον κόσμο, γυρισμού Κι' δλόμονος, σι' την κάμαρη την άδεια, μιás άδερφής ψυχής διψώντας χάδια, προσμένο μιάν άγάπη λυτρωμού...

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Για ν. Φαλκ. Έκανα το καθήκον μου προς ένα νέο συνάδελφο, που έχει αναμφισβήτητο ταλέντο. Τίποτ' άλλο. Α γ γ. Χα δ. Δεν περνάς κανένα βράδυ να τα πούμε; Γ ρ. Κ. Πα ν λ. Προσέχετε από παντός στο ρυθμό κι' ύστερα στη ρίμα. Αποφύγετε τις φανταχτερές και ξενόγλωσσες ή σύνθετες λέξεις. Δίνετε τα νοήματα, όσο μπορείτε πιο λαγυρά, βάζοντας κάθε λέξη στη θέση της και σύμφωνα με τη λογική της έννοια. Αετιομέρειες είναι βέβαια αδύνατο να σας δώσω εδώ. Το «θέλω» δεν είναι σαν το άλλο. Μα ρ. Β ρ. Το τραγούδι σας αν ήταν πιο προσεγμένο στο ρυθμό και πιο δεμένο στην έννοια, θα δημοσιευόταν. Το πεζό σας, μ' όλο που έχει καί διάλογο, αγγίζει τα όρια του πεζοτραγουδιού. Για γ γ. Τα κ λ. Το τραγούδι σας μ' άρεσε πολύ. Με ελάχιστες ρετούς θα το δημοσιεύσω το γ' τετράστιχο χωρι-αίται εναλλαγή της ρίμας—το β' τετράστιχο πρέπει να δίνει περισσότερο τη διάθεση του μεθυμένου. Το περιμένω. Η λ. Μετα α λ. Αν θελήσετε να διαβάσετε τους Έλληνες λυρικούς και να αποσιωπήτε στο γράμμα, θα φτάσετε μια μέρα. Χρειάζεται όμως έντονη προσπάθεια και σιδηρένια υπομονή. Το τραγούδι σας είναι πολύ ορθό, αλλιώς θα το δημοσίευα για να σας δώσω θάρρος. Θ. Α. Η ο υ ρ. Για αρχή δεν είναι καθόλου άσχημο. Έχει βέβαια πολλές, τεχνικές, κυρίως, ελλείψεις, αλλά αυτές με τον καιρό θα διορθωθούν. Είμαι σίγουρος πως τα νεότερά σας θάναυ καλλίτερα. Μα τ. Μα ρ γ. Θε ο ρ ρ. Σ τ υ μ. Πε ρ ρ. Γ. Λ α ν. Ν. Κ. Πάρτε τα τραγούδια σας και περάστε κανένα βράδυ από το γραφείο. Θα σας υποδείξω μερικές διορθώσεις και θα σας πω μερικά πράγματα γενικά για το στίχο. Ν ι κ. Μ ι χ. Έ-πα ρ. Κα ρ. Α λ. Πα π. Ι. Γ. Κ ο λ. Ν ω ν. Κα ρ. Δέ συμμορφώθηκα με τους όρους μας. Γ. Ε. Π ο υ ρ γ. Έ ρ. Π. Δ η-μ α κ. Το έχω δηλώσει, πως θεω-ρώ τα πεζοτραγούδια νόθοι και στείρο είδος κι' έτσι δεν τα δημοσιεύω κατ' ούδέν λόγον. Η πεζοτραγουδομανία πρέπει να λείψει τελειωτικά από τη νέα μας λογοτεχνία. Ι ω α ν. Μ. Σ. Καί σεις, τέκνον Βροῦτε! πεζοτραγούδα μου στέλνετε; Α ν. Κ. Πα π. Τα τραγούδια σας έχουν δροσιά και κέφι. Με λίγη προσπάθεια, θα κατορθώσετε να γράψετε μια μέρα πολύ καλά. Προσέχετε από παντός το δέσιμο των ιδεών και το ζευγάρισμα του στίχου. Περιμένω καλλίτερα σας Σ. Μ υ λ. Δεν μπορούν να απο-κλεισθούν οι γυναίκες, αρκεί να-χουν όλα τα απαιτούμενα από την προκήρυξη προσόντα. Γ ε-ο ρ. Κ. Κ. Η ιδέα είναι πολύ καλή, αλλά είναι τόσο άτεχνο, που δεν πέρνει διόρθωση. Πρέπει να ξαναγραφεί απ' αρχής. Α ν ν ι τ α. Πρόκειται για μία εικόνα δοσμέ-νη, βέβαια, άψογα γλωσσικά, άλ-λά που δεν έχει τη θέση της στη σελίδα μας, γιατί της λείπει εντε-λώς η κίνηση και η υπόθεση. Αν δε βαρυνόσθε, πάρτε το κι' ε-λάτε κανένα βράδυ από το γραφείο. Γ ε ο ρ γ. Φ ε ρ γ. Προ-σέξτε και διορθώστε τη λογική σύνδεση των εννοιών. Με μια καλή ρετούς, θα μπορούσε να δη-μοσιευθή. Μα ν ρ. Το «κάτι σαν

Κάθε αναγνώστης μας, έχει το δικαίωμα να μας στείλη έργα του, έμμετρα ή πεζά, με τους εξής όρους: α) Πρέπει να είναι γραμμένα ευανάγνωστα κι' από τη μια μόνο μεριά του χαρτιού β) Τα πεζά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τη μία στήλη της τριστηλής σελίδας και τα ποιήματα τη μισή. γ) Κάθε έργο, που θα στέλνεται για να κριθῇ, πρέπει να συνοδεύεται από ένα αμεταχείριστο πεντάδραχμο γραμ-ματόσημο για κριτήρα. Τα έργα των αναγνωστών μας που ενκρίνονται—ή κρίση είναι βέβαια κάπως αυστηρή—δημοσιεύονται στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα γίνεται έκ-λογη ανάμεσα από κείνα, που δημοσιεύθηκαν και ο συγ-γραφέας του καλύτερου καλείται να μας δώσει μια όλο-κληρη σελίδα του, ή οποία δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού, και πληρώνεται όπως και η άλλη μας συνεργασία. Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται ποτέ.

esaίς και πως αυτή η έλλειψις του τό χαντακώειν. Αργότερα, όταν διαβάσετε—υποθέτω—περισσότερο και στραφήτε ή προς τη λογο-τεχνία ή προς τη δοκιμιογραφία, τότε και μόνο πρέπει να διατυ-πώσετε τα διανοημάτα σας, σύμφωνα με τους κανόνες του κλάδου που θα διαλέξετε. Χ ρ. Ε δ σ τ. Είναι λιγάκι τολμηρό και λίγο άπιθανο στη βάση του. Έχει όμως σιγήνης δυνατής συλλήψεως (σκήνη) των κοριτσιών, σκήνη της πηγαίας εξομολόγησης) και θα το δημοσιεύσω—ίσως ρετουσαρισμέ-νο—αν δεν ήταν τόσο μεγάλο. Για περάστε, λοιπόν, να τα πούμε. Γ. Κ. Ζ ω γ ρ. Αφίστε να περά-σουν κάνα-δύο φύλλα και ξαναστελ-νετε. Θάηταν άδικια σε τόσους άλλους που περιμένουν, αν δημοσίευα τόσο ταχτικά του ίδιου. Για το άλλο ζήτημα ευχαριστούμε. Προς το παρόν τουλάχιστον απο-φύγετε το είδος αυτό. Ν. Δ ρ ι τ ο. Η διεύθυνση που μου ζη-τάτε είναι: Έμμ, Μπενάκη 8 Γ ι α ν. Ι ω α ν. Περιμένετε να περάσουν κάνα-δύο φύλλα και ξαναστελνετε. Θ ο υ λ. Ζ. Έχετε χω-ρίς καμιά αμφιβολία ταλέντο και ταλέντο μάλιστα αξιοπρόσεκτο. Δυστυχώς ή έκφρασή της δεν είναι ανάλογη. Πνίγεται τις έμ-πνεύσεις σας σ' έναν άρρωστη-μένο λυρισμό κι' η φράση σας έ-χει πολύ θαμπάδα. Περάστε αν θέλετε κανένα βραδάκι από το γραφείο με μερικά χειρόγραφα σας να σας υποδείξω τον τρόπο που θα διορθώσετε γρήγορα αυτά τα μικρά λαθάκια. Α ρ. Τ ρ ι π. Πάρτε και σεις το χει-ρόγραφο σας και περάστε όποτε μπορείτε από το γραφείο. Έχε-τε υποστή την κακή επίδραση του πεζοτραγουδιού. Σ. Χ. Κ ο-ο μ. Πνίξατε το θέμα σας και του δώσατε τηλεγραφική φόρμα. Τέτοιον είδους θέματα θέλουν απλωμα, διάφορο αν δεν πρό-κειται να δημοσιευθούν στη σε-λίδα μας, γιατί θα είναι πολύ μεγάλα. Γ ε ω ρ. Α θ η ν. Έ-χετε ταλέντο φίλε μου, σας συγ-χουν πολλές χασμωδίες και οι ρίμες σας δεν είναι καθόλου προσεγμένες. Αν τό ρετουσα-ρετε σ' αυτά τα δύο σημεία θα τό δημοσιεύσω. Με ν. Δ ο υ ν τ. «Οι βραδυνοί θάνατοι» μ' ελάχι-στη διόρθωση θα γίνουν πρώ-της τάξεως τραγούδι. Προσέξτε την προπαροξύτονη ρίμα (β' και δ' του πρώτου τετραστίχου). Έ-πίσης προσέξτε πως σε ιδιόμοττα τετράστιχα κάνετε έναλλαγή ρί-μας διαφορετική.

κύριέ μου. Μα τί θέλατε, στην ηλικία σας, 54 χρονών όπως λέτε; Να βγαί-νετε σ' ανηφο-ριές κάθε μέρα; Πάλι καλά που μπορείτε ν' α-νεβαίνετε και μια φορά την βδομάδα δίχως να λιγίζουν τα πόδια σας. Όσο για Βο-ρονόφ. Τι να σας πω κι' εγώ; Αν έχετε κουράγιο και πίσθηκο όλα μπορείτε να γίνονυ. ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΝ Π Ε Ι-ΡΑΙΑ.—Έγώ στην ηλικία σας δεν θα έλπιζα για απόγονο αλλά θά... φοβόμουν. Ό-ταν παντρεύεται κανείς 50 χρονών με μια γυναίκα 24 χρονών, δεν υπάρχει πιά έλπις ανάκτηση απόγονο, αλλά.. κίνδυνος ν' αποκτήση κληρο-νόμο. Κ. Μ. ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΩΤΗΝΑ (ΕΜΠΡΙΜΕ) δραχ. 300 και άνω. ΜΕΤΑΞΩΤΑ Κρεπντεσίν από 600 και άνω, Κρέπ-Ζωρζέτ από 650 και άνω, Κρέπ-ΜΑΡΟΚΕΝ από 950 και άνω, Κρέπ-ΡΟΝΤΙΕ από 1.100 και άνω, Κρέπ-ΡΟΥΜΠΑ από 1.050 και άνω.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΑΠΟ 125 ΚΑΙ ΑΝΩ. Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν με ΦΑΣΟΝ, 300 και άνω. Παραδίδομεν τὰς παραγγελίας εν ανάγκη και εντός 24ώρου.

ΚΑΛΤΣΑ ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ 105 ΕΤΟΙΜΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ ΑΡΩΜΑΤΑ - ΜΠΙΖΟΥ ΠΑΜΦΘΗΝΑ "ΦΕΜΙΝΑ,, ΠΡΟΣΟΧΗ Α' ΠΑΤΩΜΑ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 28Α

HERB

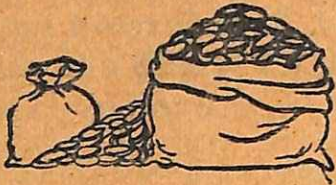
ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ

Κυρίες μου, θέλετε να άρέσετε; Κορίτσια, θέλετε να κά-ντε δέρμα δροσερό, βελουδένιο, λχχταριστό; Μεταχειρισθήτε την HERB.

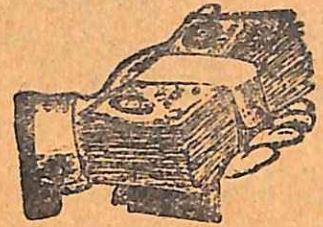
Η Χέρμπ δεν είναι από τα συνήθη καλλυντικά. Είναι προϊόν της Αμερικανικής Έστιας HERB ORNAMENTAL Co. Κατασκευάζεται καθ' ολοκληρίαν από φυσικά εκχυλίσματα ως εκ τούτου είναι τελείως άβλαβής. Στο ήγιες δέρμα έχει θαυ-ματουργά αποτελέσματα. Τα μιμπίκια, τις πανάδες, τα στίγματα, τους μαύρους πόρους, τις ερυθρότητες του δέρματος, τη γυαλάδα, το ήλιοκαυμα, τα ξελαίφει τελείως. Μετά το μπάνιο, δοοσίτε, άνα-κουφίζει. Το εύμορφο δέρμα είναι θησαυρός. Μόνον η HERB δύ-ναται να σας τό χάριση. Πωλείται εις τα φαρμακεία, μυροπωλεία, και λοιπά ειδικά καταστήματα, αντί δρχ. 75. Γεν. Αντιπρόσωπος διὰ την Ελλάδα. ΤΕΝΗΣ Ι. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ, Έρατοσθένους 27 ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23-458 — Παρακαταθήκη: Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΙΝΟ-ΠΟΥΛΟΣ Στοά Φέξη 80 (Εις τὰς επαρχίας αποστέλλεται άνευ ούδεμιᾶς επιβαρύνσεως, εναντι ταχυδρομικής επιταγῆς)

Ήσυναγώνιστον τό "ΣΑΝ ΣΟΥΣΙ,, Έρμου 45 Παρέλαβεν Νουβοτέ Μεταξωτά, Μάλλινα Πλουσιωτάτη συλλογή Έξαιρετικά τιμαί Έπανελθών έ: του ταξιδιού του επανέλαβε τὰς εργασίας του ό γνωστός καλλιτέχνης φωτογράφος της πόλεώσ μας ΠΛΑΤΩΝ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ Κολοκοτρώνη 57 ΑΘΗΝΑΙ	ΟΛΓΑ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ Τό μνημειώδες έργον της κ. Ίουλ Καρόλου ΟΛΓΑ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ πωλείται εις τό βιβλιοπω-λείον του ΠΥΡΣΟΥ, Οδός Βουκουρεστίου 6β. Τηλεφ. αριθ. 21-081.	ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ Ένοικιάζεται μοντέρ-να μονοκατοικία παρά τόν Άγ. Σώστην Λεωφ. Συγγρού. 3 δωμάτια ευρύχωρα, χάλι μεγά-λο και όλα τα χρειώ-δη μετά κήπου. Πληρο-φόρα κ. Π. Λαγόπου-λον Έταιρεία Έλλην. Τύπου Σωκράτους 43
	ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕ-ΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙ-ΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΟΡΔΩ ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ την ΠΥΤΙΡΙΔΑ ΣΤΑΜΑΤΑ την πτώσιν των Τοιχών ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΧ. 50 ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ 65 Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ ΠΑΝΗΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32	Αταρτητοί! Δοκί-μάσατε τό Γερμανικό Χά πια ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ Θεραπεία, χωρίς ένέσεις Φάρμακων Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ Όδός Παλαιός Ι Αθήναι

64 ΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ ΝΑ ΒΡΗΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ! ΤΟΥ
ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΤΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ!

ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ «ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ» ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΠΩΣ:

Ποτέ άλλοτε δεν διαβάσατε κάτι τι παρόμοιο! Δεν είναι έτσι;

ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΔΟΙΠΟΝ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΞΑΝΑΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΜΑΛΙΣΤΑ

ΕΑΝ είσθε θύμα—άνδρας ή γυναίκα—της παρούσης παγκοσμίου κρίσεως και πρέπει να κάμετε κάποια δουλειά μέχρις ότου επανέλθουν οι καλοί καιροί.

ΕΑΝ είσθε νέος ή νέα τελειόφοιτος και δεν έχετε τίποτε να κάμετε προς τὸ παρόν γιὰ τὴ ζήσιν σας.

ΕΑΝ είσθε ένας περασμένος στην ηλικίαν άνδρας ή γυναίκα και εξαρτάσθε από τους άλλους διὰ τὴν συντήρησίν σας.

ΕΑΝ είσθε ένας φοιτητής ή φοιτήτρια και πρέπει να δουλέψετε γιὰ να πληρώσετε τὰ δίδακτρά σας

ΕΑΝ είσθε κάποιος, τέλος πάντων, στὸν ὁποῖον περισσεύουν ὠρισμένες ὥρες ἐργασίας και δεν ξέρει τι να τις κάμη.

Ὅποιοσδήποτε και εὖν είσθε και έχετε ἐξαντληθῇ ὕλκως και ἡθικῶς, (χωρίς να έχετε γίνει ράκος). Χρειάζεται εσθε τὸ «Χρυσωρυχεῖον τῶν Γνώσεών» μας, τὸ ὁποῖον θα σᾶς γίνη ένας ἀσφαλής και πολύτιμος Ὁδηγὸς ὅχι μόνον τοῦ να κερδίσετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀλλὰ και να καταπλήξετε τοὺς φίλους και συγγενεῖς σας κάμνοντες περιουσίαν.

Ἡ ἀποκτῆσις του θα σᾶς προσδώσῃ ἀξίαν και ὑπερηφάνειαν

Θὰ ἀρχίσετε και Σεῖς να κερδίζετε χρήματα ἀμέσως τὴν ἐπομένην πού θα τὸ διαβάσετε και θα χρησιμοποιήσετε εἰνα ἀπὸ τοὺς 64 τρόπους πού θα διαλέξετε καταλληλότερον διὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν σας και τὸν τόπον διαμονῆς σας. Θὰ ἀρχίσετε να κερδίζετε χρήματα, γρήγορα, εύκολα και ἐντίμως. Δεν εἶναι ἀνάγκη εἰς τὸ ἐξῆς να ζητιανεύεσ γιὰ να βοηθε δουλειά. Εἰς οἷονδήποτε τόπον και ἂν ζῆτε, οἰαδήποτε και ἂν εἶναι τὰ ἥθη και αἱ προτιμήσεις σας, θα βοηθε μέσα ἀπὸ τὰ 64 αὐτὰ πλάνα, 2 ἢ 3 ἢ και περισσότερα πού να σᾶς ταιριάζουν.

Θὰ εἶναι ἡ τυχρὴ ἡμέρα της ζωῆς σας τὴν στιγμήν πού θα καταθέσετε ένα πτωχὸν 50δραχμον διὰ να τὸ ἀποκτήσετε. Ἐὰν δὲν τὸ ἀγοράσετε τώρα, γιὰ σκεφθῆτε, γιὰ φαντασθῆτε πόσας χιλιάδας δραχμὰς θα σᾶς κοστῖση εἰς χρόνιαι, και ὅν και κόπος διὰ να μάθετε ὅλα αὐτὰ τὰ πλάνα, τὰς μυστικὰς μεθόδους, τὰς νεωτάτας ἐμπνεύσεις, και τὰ ἐπαγγελματικὰ μυστικά πού σᾶς ἀποκαλύπτονται μέσα στὸ «Χρυσωρυχεῖον τῶν Γνώσεών». Θὰ χτυπάτε γροθιές στὸ κεφάλι σας ἀφού τὸ ἀποκτήσετε και δὲ θα κοιμάσθε νύχτες ἀπὸ τὴ χαρά σας.

Ἐργάζη με τὴν πρόθεσιν να βοηθήσῃ ὅσους και ὅσας θέλουν να κάμουν κάποια δουλειά και ἔχουν να διαθέσουν ὡς κεφάλαια ἢ τίποτε ἢ ἐλάχιστα πράγματα. δι' ὅσους και ὅσας δεν ἔχουν διόλου πείραν ἐργασίας ἢ ἐλαχίστην. Σᾶς δεικνύει εἰς τὴν πραγματικότητα, 64 διαφόρους πρωτό-τύπους και εύκόλους τρόπους ἐργασίας, σᾶς λέγει με ἀπλότητα τί να κατασκευάσετε ἐν ἀνάγκη και τί να

πωλήσετε ἐπικερδῶς. Σᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ πῶς μπορείτε να είσθε πραγματικὸς προϊστάμενος, χωρίς τμημα-τάρχας ἢ ἀρχιεργάτες στὸ κεφάλι σας, τέλος πάντων σᾶς βοηθεῖ να τὰ βγάλετε πέρα χωρίς τὴν ἀνάγκη νῶδενὸς και ἔτσι σᾶς δίδετε ἡ ευκαιρία να ἀποκτήσετε ἐπὶ τέλους τόσα και τόσα ὠραία πράγματα πού ἐπεθυμού-σατε ἀπὸ καιρὸ γιὰ σᾶς και τὴν οἰκογένειάν σας.

Καθημερινῶς ἔχομεν παραδείγματα ἀνθρώπων πού ἀρχισαν με μίαν ἀπλὴν ἰδέαν και ταχέως ἔγιναν πλού-σιοι. Πολλάκις εἶδομεν ένα μυστικὸν να γίνεται ἡ βά-σις μεγάλων περιουσιῶν. Ὅλοι μας ἀκοῦμε δεξιὰ και ἀριστερὰ ὅτι υπάρχουν κάποια μυστικά πού κερδίζουν εύκολα χρήματα. Αὐτὸ δεν εἶναι διόλου παράδοξον. Μπορεῖτε να τὸ κάμετε και σεῖς. Τὸ «Χρυσωρυχεῖον τῶν Γνώσεών» θα γίνη τὸ διαβατή-ριόν σας διὰ τὰ πλούτη, τὴν εὐτυχίαν και τὴν ἀνεσιν.

Ἀποκτήσατε, λοιπόν, αὐτὸν τὸν θησαυρόν, αὐτοὺς τοὺς 64 τρόπους του να κερδίζετε χρό-νια χωρίς να χρονοτριβήσετε. Ἄν γελασθῆκατε ἄλλοτε, δεν θα γελασθῆτε ποτὲ ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀποκτή-σατε τοὺς ὅπουδήποτε της Ἑλλάδος ἢ τοῦ κόσμου και ἂν εὐρίσκεσθε και καμ'α δύναμις στὸν κόσμο ἂς μὴ σᾶς ἐμπόδισῃ. Ἀποκτήσατε τοὺς με κάθε θυσίαν ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸ συμφέρον, τὴν οἰκογένειαν και τὸ μέλλον σας. Μὴ ὑποσχεθῆτε στὸν ἑαυτὸν σας να τὸ ἀγοράσετε αὔριο ἢ ἄλλοτε. Μπορεῖ να ξεγασθῆτε και να χάσετε. Ἐὰν προτιμάτε γράφατέ μας να σᾶς τὸ φέρουμε σπῆτι σας, (Ἀθῆναι—Πειραιεύς) ἄλλως ἐλάτε ἡ στείλετε τὸ δελτίον σας ἀμέσως πρὸς τὰ

ΓΡΑΦΕΙΑ SPESIALIST ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57 ΠΑΤΩΜΑ 3ον ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΠΕΣΙΑΛΙΣΤ, Κολοκοτρώνη 57-3ον ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ταμειευτήριον θα δε-
χθῇ σὲ λίγο τὰς καταθέ-
σεις σας.

Κάθε λεπτὸ πού χάνετε
εἶναι μεγάλη ζημία σας

ΜΑΛΙΣΤΑ, Κύριοι, θέλω να ἐπιτύχω τὴν ζωὴν
μου και σᾶς παρακαλῶ να με βοηθήσετε. Ἐσω-
κλείω προκαταβολικῶς 50 δραχμὰς και περιμένω
ἀνυπερθέτως τὸ πολύτιμον «Χρυσωρυ-
χεῖον τῶν γνώσεών» με τοὺς 64
τρόπους τοῦ να κερδίσωμεν χρήματα.

ΟΝΟΜΑ

ΟΔΟΣ ΑΡ . . . ΠΟΛΙΣ

Υ. Γ.— Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 1 λίρα Τουνζίας ἢ 1
δολλάριον ἢ 15 γαλλικὰ φράγκα, εἰς χαρτονομί-
σμα ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν.

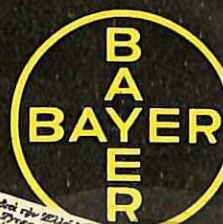
Διὰ ἐφόδια τὰ ὁποῖα πρέ-
πει να κατέχετε πάντοτε
τὸ «Ἐδαγγέλιον» και τὸ
«Χρυσωρυχεῖον τῶν γνώ-
σεών».

Σᾶς ἐπιστρέφονται τὰ χρήματά σας εὖν δεν εἶναι ὅπως σᾶς τὰ παριστάνωμεν

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΣΠΥΡΟΣ ΠΟΛΙΟΣ

ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ 1 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙ ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΙ
ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΙ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ

ΔΙΣΚΙΑ
ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ